வா : வீண் பழி சுமத்துகிறீர்களே?

வள் : சரி, சரி; வெகு நேரமாக நிற்கிருய். உன் மெல்லடி நோகப் போகிறது. இப்படி உட்கார்.

(அவள் கரத்தைப் பற்றி உட்கார வைக்கிருர். வாசுகி நாணம் மேலிட அவர் பக்கத்தில் அமர்கிருள்.)

வள் : இந்திரலோகம், சொர்க்கம் என்றெல்லாம் சொல்கிருர்களே! வாசுகி! அதெல்லாம் நீ இருக்கும் இடத்திற்குச் சமமாகுமா?

வா : (குறும்பாக) யாரைக் கேட்கிறீர்கள்?

வள் : ஏன் உன்னைத்தான். (அவள் தோள்களைப் பற்றி அணைத்தவாறே) உன்னுடைய தோள்கள் அமிழ்தத்தால் ஆனவையோ! உன்னைத் தீண்டியவுடனே என் உடம்பு முழுதும் ஒருங்கே குளிர்ந்து விட்டதே! உயிர் கூடத் துளிர்க்கத் தொடங்கி விட்டதோ என்று பிரமையுண்டாகிறது.

(வாசுகி நாணம் மிகக் கொண்டு மௌனமாகிருள்.)

வள் : வாசுகி! வாய் திறந்து பேசமாட்டாயா? உன் பவழ வாயைத் திறந்தால் முத்து உதிர்ந்து விடும் என்று அஞ்சுகிருயா?

வா : (நாணத்துடன்) போங்கள்; நாதா!

வள் : பாலோடு தேன் கலந்தால் போன்ற இனிமையான உன் பேச்சை நான் செவி குளிரக் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன், வாசுகி! பேசு, கண்ணே! பேசு!

வா : நான் என்னத்தைப் பேசுவது? நாதா! உங்களுடைய கனிந்த மொழிகளை நாளெல்லாங் கேட்டுக் கொண்டிருக்க என் உள்ளம் அவாவுகிறது.

வள் : வாசுகி! கண்டும் கேட்டும் உண்டும் உயிர்த்தும் உற்றும் அறியக் கூடிய ஐம்புலன்களும் லயமாகக் கூடிய லயஸ்தானம் பெண்களாகிய உங்களிடந்தானே இருக்கிறது. பெண்ணின்பத்துக்கு இணையான பேரின்பம் வேறெங்கு இருக்கிறது? முக்தியின்பம், நிரதிசய இன்பம் என்பதெல்லாம் முட்டாள்களின் பிதற்றல் பேச்சு.

வா : புகழ்வதற்குக் கூட ஓர் அளவு கிடையாதா? நாதா!

(வள்ளுவர் வாசுகியைத் தழுவிக் கொள்கிறார்.)

வள்: மலரினும் மெல்லிது கூட்டுக்களி. அதன் செவ்வியறிந்து அனுபவிப்பவர்களுக்குத்தான் அதன் இன்பச் சுவை முழுதாகக் கிடைக்கும். காற்று இடை புகாதபடி கூடி முயங்குவதிலுள்ள சேர்க்கை இன்பம் முக்தி யின்பத்திலும் கிடையாது என்பேன்; கண்ணே!

வா : (நெருங்கியமர்ந்து) உங்கள் சொல்லின்பமே பேரின்பமாயிருக்கிறதே! என்னைக் கிறங்க வைக்கிறதே! நாதா!

வள் : என்னோடு இணைந்து வா! அன்பே!

(விளக்கின் ஒளி ஒடுங்குகிறது).

காட்சி—12

காலம் : காலை

இடம் : வாசுகியின் தனியறை

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், வாசுகி

(வாசுகி கண்கலங்கியவாறு அமர்ந்திருக்கிறாள். வள்ளுவர் விரைந்து வருகிறார்.)

வள் : வாசுகி! வாசுகி! எங்கே இருக்கிறாய்?

(வாசுகி மௌனமாயிருந்து மனங் குமுறுகிறாள். வள்ளுவர் அவள் இருக்குமிடத்தை அடைகிறார்.)

வள் : வாசுகி! என்ன நான் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வருவது கேட்கவில்லை. இத்தனை நாள் என் வருகையை எதிர் பார்த்து வாயிலிலேயே காத்திருப்பாயே! இன்று என்ன உனக்கு? உடம்புக்கு ஏதாயினும்...........?

வா : உடம்புக்கு ஒரு கேடுமில்லை. என்னைப்பற்றி உங்களுக்கு ரொம்ப அக்கறை இருப்பதுபோல ஏன் நடிக்கிறீர்கள்?

வள் : நான் நடிக்கிறேனு? என்ன தேவிக்கு இன்று பேச்சு ஒரு தினுசா யிருக்கிறது.

வா : எனக்கு ஒன்றுந் தெரியாது என்று நினைத்து ஏமாற்றப் பார்க்கிறீர்களா?

வள் : என்ன? என்ன?

வா : நீங்கள் என்னை விட்டுப் பிரிந்து போகப்போகிறீர்கள் என்ற விஷயம் எனக்குத் தெரியும்.

வள் : இதை யார் உனக்குச் சொன்னது?

வா : யார் சொல்லனும்? என் வளைகளே எனக்கு அறிவித்து விட்டனவே! எல்லோர்க்கும் முன்பாக.

வள் : (தடுமாற்றத்துடன்) வாசுகி!

வா : பசப்பி என்னை மயக்கப் பார்க்காதீர்கள். நான் ஏமாற மாட்டேன். நீங்கள் இன்று என்னை விட்டுப் பிரிந்து அரசருடன் போகப்போகிறீர்களா? இல்லையா? நான் கேள்விப்பட்ட இச்செய்தி உண்மைதானே?

வள் : (மெல்ல) ஆமாம். வாசுகி!

வா : நீங்கள் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து போகப்போகிறீர் கள் என அறிந்ததுமே, என் கரங்கள் மெலிந்துவிட்டன. கடகமும் வளைகளும் கழலத் தொடங்கி விட்டன.

வள் : மன்னர் ஒரு போர்மேல் செல்கிருர். மெய்க்காப்பாள ஞகிய நான் இச்சமயம் அவருடன் போகாம லிருக்க முடியுமா?

வா : ஏன்? வேறு யாரும் இல்லையா அரசருடன் போக? திருமணமாகிச் சரியாகப் பத்து நாட்கள்கூட ஆகவில்லை. நீங்கள்தான் அகப்பட்டீர்களா? வேறு யாருக்கு இல்லாவிட்டாலும் அரசருக்கு யோசனை இருக்க வேண்டாம்? தலைமையமைச்சருக்குப் புத்தி எங்கே போச்சு?

வள் : தேவிக்கு என்ன இவ்வளவு கோபம் எல்லோர் மீதும்? தந்தையைக்கூட அயலார் போலக் கண்டிக்கமுற்பட்டு விட்டாயே!

வா : நீங்கள் எல்லாருஞ் சேர்ந்து செய்துள்ள அசட்டுக் காரியத்துக்குக் கோபப்படாமல் கொஞ்சனும் போல.

வள் : கடமை என்று ஒன்று இருப்பதை மறந்து விட்டாயே நீ? வாசுகி!

வா : இந்த ஆண்கள் செய்கிற தப்பிலித்தனங்களை மறைத்துத் தப்பித்துக்கொள்ள உதவுவதற்கு ஒரு நல்ல வார்த்தை கிடைத்திருக்கு, கடமையென்று. மனைவி மக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகள் நீங்கள் சொல்கிற கடமையில் சேர்த்தியில்லையே!

வா : வீட்டுக் கடமைக்கும் நாட்டுக் கடமைக்கும் நிரம்ப வித்தியாசம் இருக்கிறது வாசுகி, எல்லாம் ஒரே கடமையாய் விடமுடியுமா?

வா : என்ன கடமையோ? போங்கள். என்னைக் கரம் பிடித்த போது, 'உன்னைப் பிரியேன்; பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டேன்' என்று சொல்லி அஞ்சல் அளித்த நீங்களே அடியோடு மறந்து இப்படிப் பேசினல் நான் எங்கே புகல் போவது?

வள் : வாசுகி! நான் சொல்வதைக் கேள். இது பிரிவேயில்லை. இரண்டே நாள்தான். போன காரியம் முடிந்தவுடனே சிறிதுந் தாமதியாமல் திரும்பிவிடுவோம்.

வா : பிரிந்து போகிற ஆடவர்கள் மனைவிமாரிடம் விடை பெறுகிறபோது இப்படித்தான் சொல்வார்கள் என்று பிற பெண்கள் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதுபோல.........

வள் : வாசுகி! யோசித்துப் பார்! உனக்கு மட்டுந்தான் பிரிவுத்துன்பம் இருக்குமா? எனக்கு இருக்காது என்று உன் எண்ணமா?

வா : அது என்னவோ! எனக்குத் தெரியாது. நீங்கள் என்னை விட்டுப் பிரிந்து போகவில்லை என்றால் அச்சமாச் சாரத்தை என்னிடம் சொல்லுங்கள். அப்படியில்லாமல் பிரிந்துபோவதாயிருந்தால் நீங்கள் போனபின்பும் உயிர் பிரியாமல் வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பவளிடம் உங்கள் கொடிய வருகை குறித்துச் சொல்லுங்கள்.

(வாசுகி முகத்தை மூடிக்கொண்டு பொங்கி வரும் அழுகையை அடக்கிக் கொள்ள முயல்கிறாள். இவளைத் தேற்றவே முடியாது என்று தெரிந்ததும் வள்ளுவர் சிந்தனையுடன் மெல்ல வெளியே செல்கிறார். காலடியோசை கேட்டுக் கண் திறந்து பார்த்த வாசுகி தன்கணவன் தன்னை விட்டுப் போகிறார் என்று உணர்ந்ததும், துணுக்குறுகிறாள்.)

வா : நாதா! நாதா! இங்கே பாருங்கள். நான் சொல்வதைக் கேட்டுவிட்டுப் போங்கள்.

வள் : (திரும்பிப் பார்த்து) என்ன?

[வாசுகியை நோக்கித் திரும்பி வருகிறார்.]

வா : இப்போதுதான் புரிகிறது, நாதா! நான் எவ்வளவு பெரிய தவறு செய்து விட்டேனென்று. என் பிழையைப் பொறுத்தருளுங்கள்.

வள் : நீ ஒரு பிழையும் புரியவில்லையே! வாசுகி!

வா : மிகப் பெரிய பொறுப்பை மேற்கொண்டு கடமை புரியப் போகும் உங்களைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்றது மன்னிக்க முடியாத பெருங் குற்றமென்று உணர்ந்து விட்டேன், நாதா!

வள் . உன் மனத்தைப் போட்டு உலப்பிக் கொள்ளாதே! வாசுகி! நீ எனக்கு மகிழ்வோடு விடை கொடுத்து அனுப்பி வை.

வா : சற்று இருங்கள், நாதா! இதோ ஒரு நொடியில் வந்து விடுகிறேன்.

(விரைந்து உள் செல்கிறாள். வள்ளுவர் வியப்புடன் பார்க்கிறார்.)

வா : (கரத்தில் ஆரத்தி திகழ வந்து) நாதா! இப்படிக் கிழக்கே பார்த்து நில்லுங்கள்.

வள் : நிற்கிறேன். வாசுகி! இனி நீ நில் என்றால் நிற்பதும் போ என்றால் போவதுந் தவிர எனக்கு வேறு வழியில்லை.

(நகையாடுகிறார்.)

வா : (ஆரத்தியை மும்முறை சுற்றிப் பின் கணவரின் நெற்றியில் பொட்டிட்டு) சென்று வாருங்கள்; நாதா! வென்று வாருங்கள்.

(காலில் விழுந்து வணங்குகிறாள். வள்ளுவர் வாசுகியின் கூந்தலை அன்புடன் தடவி விட்டு வாழ்த்துகிறார்.)

வள் : போய் வருகிறேன், வாசுகி! விரைவில் திரும்பி விடுவேன்.

வா : (முகமலர்ச்சியுடன்) போய் வாருங்கள்.

(கை கூப்பியவாறே கணவர் கம்பீரமாக நடந்து செல்வதை வாசுகி விம்மிதத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.)

காட்சி—13

காலம் : மாலை

இடம் : அரண்மனை வெளிப்புறம்

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், படைத்தலைவர், துணை அமைச்சர், புலவர்.

[படைத்தலைவர், துணை அமைச்சர், புலவர் மூவரும் மறைவிடத்தில் நின்று ரகசியமாய் பேசிச் சதித் திட்டம் வகுக்கின்றனர்.]

படைத்தலைவர் : (மீசை துடிதுடிக்க) அந்த வள்ளுவப் பயலுக்கு என்ன திமிர் பார்த்தீர்களா? நம்மையெல்லாம் எடுத்தெறிந்து பேசிவிட்டானே!

துணை அமைச்சர் : மந்திராலோசனை கூட்டத்தில் அந்த அடைப்பைக்காரனின் ஆணவப் பேச்சுதானே அரசன் காதில் தேனாக இனிக்கிறது?

புலவர் : அந்த ஓட்டைச் சாண் பயல் என்ன உளறினாலும் அரசன் அதை வேத வாக்காக அல்லவா எடுத்துக் கொள்கிறான்?

[இச்சமயத்தில் வள்ளுவர் அவ்வழியாக வருகிறார். செடி கொடி மறைவில் யாரோ சிலர் தம்மைப்பற்றிப் பேசுவதைக் கேட்டுத் திகைத்து நின்று விடுகிறார்.]

ப. த : அவன் எவ்வளவு சீக்கிரம் செல்வாக்குப் பெற்று விட்டான்; பார்த்தீர்களா?

து. அ : அவன் எந்த வேளையில் கருமத்தலைவன் ஆனானோ அதிலிருந்தே நாமெல்லாம் செல்லாக் காசாகி விட்டோம்.

பு : அவன் இனிக்க இனிக்கப் பேசி எல்லோரையும் ஏமாற்றித் தன் வசப்படுத்தி விடுகிறான். ஐயா!

ப. த : அரசாங்க நிர்வாக விஷயத்தில் மட்டுமல்லாமல் அமர்க்கள முறைபற்றிக் கூட அவன் தலையிட்டு இராஜதந்திரத்தில் தேர்ந்தவன் போல யோசனை சொல்லத் தொடங்கிவிடுகிறனே!

து. அ : அரசியல் சாத்திரத்தையே கரைத்துக் குடித்துவிட்டதாக அவனுக்கு நினைப்பு.

பு : தான் பிரகஸ்பதியின் மறு அவதாரம் என்று அவன் எண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறன் என்று சொல்லுங்கள்.

[வள்ளுவர் இவர்களின் உரையாடலைக் கேட்டு வேதனைப்படுகிறர். பிறர் பேசுவதை ஒற்றுக் கேட்பது உசிதமல்ல என்று எண்ணி அவர் அவ்விடத்தை விட்டு அகல முயலுகிறர். ஆனல், படைத்தலைவன் தொடர்ந்து பேசத்தொடங்கிய பேச்சு அவரை அப்படியே நிறுத்திவிடுகிறது.]

ப. த : இந்நிலைமையை இப்படியே வளரவிட்டுக் கொண்டு போகக் கூடாது. இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டியே ஆகவேண்டும்.

து. அ : இவனுக்கும் ஒரு முடிவு கட்டி விடவேண்டும். முதலில் அதற்கு ஒரு வழி செய்யுங்கள்.

பு : அது அவ்வளவு எளிதல்லவே! அமைச்சர் ஐயா! அரசர் தலைமை அமைச்சர் மட்டுமல்லாமல் ஐம்பேராயத்தார்கள் முதலியோருமல்லவா அவன்மீது தங்கள் உயிரையே வைத்திருக்கிறர்கள்? அவனுக்கு ஒன்று ஏற்பட்டதென்றல் அதற்குக் காரணமானவர்களை அவர்கள் எளிதில் விட்டுவிட மாட்டார்களே!

ப. த : அதையும்தான் பார்த்து விடுவோமே! என் வாள் முனையின் முன் எப்பேர்ப்பட்டவர்களும் மண்டியிட்டே ஆக வேண்டும். நீங்கள் என்னவோ தொடை நடுங்குகிறீர்களே? புலவரய்யா!

து. அ: பாவம்! புலவருக்கு வாளின் பளபளப்பை வர்ணிக்கத் தான் தெரியும். அதன் கூரிய முனை எதிரிகளின் நெஞ்சைத் துளைத்து உயிர் துடிப்பதை அவர் கண்டதில்லையே! போர் என்றால்தான் அவர் அடுக்களைக்குள் போய்ப் பதுங்கிவிடுகிறாரே!

பு: (ஏளனமாக) அமைச்சரே! நீர்மட்டும் களம் பல கண்டவரோ? போர் என்றால் படைத்தலைவருக்கு முன் வள்ளுவனல்லவா அரசனுடன் புறப்படுகிறான்? நீங்கள் சாக்குப் போக்குச் சொல்லிவிட்டுப் பெண்டாட்டியின் முந்தானைக்குப் பின் ஒளிந்து கொள்கிறீர்களே!

ப. த: உங்களுக்குள் ஏன் ஐயா, வீண் வாதம்? அந்த அடைப்பைக்காரனை நான் கவனித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

[வள்ளுவர் அதற்கு மேலும் அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க விரும்பாமல் அவ்விடத்தை விட்டு விரைந்துசெல்கிறார்.]

காட்சி—14

காலம்: முன்னிரவு

இடம்: நகர்ப்புறம்

உறுப்பினர்: வள்ளுவர், படைத்தலைவர், வீரர் சிலர்.

(வள்ளுவர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவாறு மெல்ல வந்து கொண்டிருக்கிறார். வீரர் இருவர் வேண்டுமென்றே அவர்மீது மோதிக் கொண்டு மேலே செல்ல முயல்கின்றனர்.)

வள்: (நிமிர்ந்து நோக்கி) என்ன ஐயா! எதிரே ஆள் வருவது கூடத் தெரியாமல் மோதிக் கொண்டு போகிறீர்களே?

வீர. 1: நாங்களா இடித்துக்கொண்டு போகிறோம்? நீரல்லவா எங்கள் மீது வந்து விழுந்து வம்பை விலைக்கு வாங்கப் பார்க்கிறீர்?

வீர. 2 : ஐயாவுக்குக் கண் பிடரியில் இருக்கிறப் போலி ருக்கு?

(மற்ற வீரர்கள் ஏளனநகை புரிகின்றனர்.)

வன் : (சுற்று முற்றும் பார்த்து) என்னை வீண் வம்புக்கு இழுக்கவே வேண்டுமென்றே என் மீது மோதிக் கொண் டாற் போலல்லவா தோன்றுகிறது? உங்களுடைய பேச்சையும் சிரிப்பையும் பார்த்தால். ஊம்.

(மீண்டும் கேலிச் சிரிப்பு எழுகிறது.)

வீர. 1: அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்ளுமே?

வீர. 2: என்ன செய்யப் போகிறீர்?

வன் : இவ்வளவு விதண்டாவாதம் பேசும் நீங்கள் யாரென்று தெரியவில்லையே இருட்டில்? உள்ளூர்க்காரரா யிருந் தால்...?

வீர. 2: தெரிந்தால் தலையை வாங்கிவிடுவீரோ ?

வன் : என்னை யாரென்று தெரிந்தால் இப்படி யெல்லாம் பேச மாட்டீர்கள் என நினைக்கிறேன்.

வீர .1 இவர் பெரிய கொம்பர்? யாரென்று தெரிந்தால் அடங்கி யொடுங்கிப் போய் விடுவோம் என்ற நினைப்பு இவருக்கு.

வீர. 2: தெரிந்துதான் வந்து வளைத்திருக்கிறோம் என்று தெரியவில்லை இவருக்கு. பாவம்!

வீர. 1: வசமாக வந்து மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறீர்? இன்று உம்மை விடப் போவதில்லை. ஆமாம்.

வீர. 2: சும்மா ஏன் அண்ணேன்! பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர். வேறு யாராகினும் வருவதற்கு முன்னே வந்த வேலையை விரைவில் முடிப்பதை விட்டு.

வீர. 1: தருணத்லதைத் தவற விட்டு விடுவேனு? எத்தனை நாளாய்க் காத்துக் கொண்டிருந்தோம், இதுபோன்ற அரு மையான சந்தர்ப்பத்திற்கு.

வள் : அப்படியானல் நீங்கள்......?

வீர. 1: ஆமாம். நாங்கள்......

(வாளை யுருவிக் கொண்டு பாய்கிருன்.)

வீர. 2 : வாங்கிக் கொள்ளும், இதை......?

(மற்றொரு பக்கமிருந்து வள்ளுவர் மீது வாளை வீசுகிருன். பொறி தட்டும் நேரத்தில் தம்மைச் சுதாரித்துக் கொண்டு வள்ளுவர் தம் வாளால் இருவர் தாக்குதலையும் லாவகமாகத் தடுக்கிருர்.)

வள் : (சிந்தனையோடு) ஓ! சதித்திட்டம் இந்த விதமாக உருவெடுத்து வந்திருக்கிறதா?

(வீரர்கள் வேகமாகப் போரிடுகின்றனர். வள்ளுவர் சிறிது மஞ்சாமல் சாதுரியமாக எதிர்த் தாக்குதல் நடத்தி வெகு விரைவில் எதிரிகளை முறியடிக்கிருர். இதுவரை மறைவிலிருந்து வீரர்களை ஏவி வள்ளுவரைத் தாக்க வைத்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்த படைத் தலைவன் தன் வீரர்கள் வள்ளுவருடைய வாள் வீச்சின் சுழற்சிக்கு முன் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல், தப்பியோட முயல்வதைக் கண்டதும், தானே முன் வந்து வள்ளுவருடன் போரிட முற்படுகிருன்.)

ப. த : (குரலை மாற்றி) சோடைகளைச் சோர்ந்தோட வைத்து விட்டோம் என்று தருக்கி நிற்காதீர். என் கை வரிசைக்கு உம்மால் பதில் சொல்ல முடிகிறதா? பாரும்.

(மூர்க்கமாக வாளால் தாக்குகிருன். வள்ளுவர் தம் வீரப் பராக்கிரமத்தால் அதையுஞ் சமாளிக்கிருர்.)

வள் : உங்கள் வீரப் பராக்கிரமத்தை விளம்பரப்படுத்தி வாட் போர் நடத்துவது இருக்கட்டும், ஐயா! முதலில் நீங்கள் யார்? எதற்காக என்னை வழி மறித்து வஞ்சகமாகத் தாக்கு கிறீர்கள்? நான் எந்த வகையில் உங்களுக்கு விரோதி யானேன்? எனக்கு அறிவு தெரிந்த நாளிலிருந்து நான் யாருக்கும் ஒரு தீங்குஞ் செய்ததில்லையே? ஒருவரையும் பகைவராகக் கருதியதில்லையே? அப்படியிருக்க......

ப. த. : இந்த வாய் வேதாந்தம் உம்மை இந்த ஆபத்தி லிருந்து தப்பிக்க உதவாது. நாங்கள் இதனாலெல்லாம் ஏமாற மாட்டோம். எங்கள் வாட்கள் தாம் உம்மிடம் பேசுமே யொழிய வாய் எதுவும் பேசாது.

வள் : அப்படியா? சரி. வாட்களே பேசட்டும்.

(படைத் தலைவன் சுற்றிச் சுற்றி வந்து வள்ளுவரைத் தாக்குகிறான். அவனுடன் வீரர்களும் சேர்ந்து கொள்கின்றனர். வள்ளு வர் வீராவேசத்துடன் போராடி இவர் களுடைய எதிர்ப்பைத் தகர்த்து விடுகிறார். வீரர்கள் படுகாயங்களுடன் பயந்து ஓடு கின்றனர். படைத் தலைவனும் முட்டியிலும் தோளிலும் காயமுற்றுத் திணறுகிறான். வள்ளுவர் இவன் தரித்திருந்த முக மூடி யைக் கிழித்து எறிகிறார். தன்னை இன்னார் என அறிவதற்குள் அவன் சாமர்த்தியமாகத் தப்பியோடுகிறான்.)

வள் : வஞ்சகம் வெட்கியோடுகிறதோ.

(வாளை உறையிலிட்டுச் செல்கிறார்.)

காட்சி—15

காலம் : இரவு

இடம் : தலைமை அமைச்சர் மாளிகை

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், வாசுகி, தலைமை அமைச்சர்.

த. அ : என்னிடங் கூடச் சொல்லாமல் ஏன் இராயசேகரர் பதவியிலிருந்து திடீரென விலகி விட்டீர்கள்? மாப்பிள்ளை!

வள் : சொந்த ஊருக்குப் போய் அங்கு வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்று ஆசையுண்டாகிவிட்டது, மாமா!

த. அ : இங்கும் நீங்கள் தனிக்குடித்தனம் தானே நடத்திக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். நாங்கள் கேட்டுக் கொண்டபடி எங்கள் மாளிகையில் கூட நீங்கள் இருவரும் வாசம்செய்து கொண்டிருக்க வில்லையே! நீங்கள் சலிப்படைவதற்குக் காரணம் எதுவுமில்லையே!

வள் : பொதுவாக, எனக்கு அரண்மனை வாசம் அலுத்துப் போய் விட்டது, மாமா! அது கட்டோடு பிடிக்கவில்லை.

த. அ : நீங்கள் பேசும் தோரணையைப் பார்த்தால், உங்களுடைய இந்த மனமாற்றத்திற்கு ஏதோ முக்கிய காரணம் இருக்கிறது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது, மாப்பிள்ளை!

வள் : அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, மாமா!

த. அ : (சிந்தனையோடு) அரண்மனையில் இருப்பவர்கள் ஏதாயினும் சொன்னார்களா?

வள் : அப்படி...... (மேலே பேசாமல் தயங்குகிறார்.)

வாசுகி : (குறுக்கிட்டு) நீங்கள் கூறுவது போலத்தான் எனக்கும் தோன்றுகிறது. அப்பா! யாரோ ஏதோ பற்றிப் பேசியிருக்க வேண்டும்.

வள் : நீ ஒன்று வாசுகி!—அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, மாமா!

தூ. அ : அப்படியொன்றும் இல்லையானால்?

வா : (இடைமறித்து) இப்போதுதான் எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது, அப்பா! தோழி சொன்னாள், படைத்தலைவர்கள் பொறாமை கொண்டு இவரைப் பலவிதமாகப் பழித்துப் பேசுகிறார்கள் என்று. இவர் புரிந்து வரும் அரிய பெரிய செயல்களைக் கண்டு அரசர் அடிக்கடி பாராட்டிப் பரிசு பல வழங்கி வருகிறார் அல்லவா? அது அரசாங்கத்தில் உள்ள அதிகாரிகள் பலரைப் பொச்சரிப்புக் கொள்ள வைத்திருக்க வேண்டும்.

தூ. அ : நீ சொல்வது உண்மைதான், அம்மா! நம் மாப்பிள்ளை மீது பகைமை பாராட்டுபவர்கள் அரண்மனையிலும் வெளியிலும் பலர் இருக்கிறார்கள் என்பது எனக்கும் தெரியும்.

வா : இவருக்கு ஆகாதவர்கள் மன்னரிடம் கோள் மூட்டலாமல்லவா! ஒரு வேளை மன்னர் இவர்கள் புறங் கூறலைக் கேட்டு.....?

தூ. அ : அரசர் யார் பேச்சையும் எடுத்துக் கொள்ளமாட்டார், அம்மா!

வா : (வள்ளுவரை நோக்கி) ஏதாயினும் உங்கள் காதில் விழுந்திருந்தால் சொல்லுங்களேன் அப்பாவிடம். ஏன் மூடி மறைக்கிறீர்கள்?

வள் : நான் யாரைப் பற்றியும் எதுவும் சொல்லத் தயாராக இல்லை. சுயநலமும் சூழ்ச்சிகளும் நிறைந்த இந்த அரசியலையே நான் அடியோடு வெறுக்கிறேன்.

தூ. அ : இவ்வளவு தூரம் கசப்புணர்ச்சி யுண்டாகிவிட்ட பின்னர் உங்களை வற்புறுத்துவதில் பயனில்லை. அது சரி; மாப்பிள்ளை! சொந்த ஊருக்குப் போய் நீங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்? அதைச் சொல்லுங்கள்.

வள் : அதைப்பற்றி யெல்லாம் நான் யோசிக்காமலா இருப்பேன்? மாமா! உழுதுண்டு வாழும் உழவனைப்போல்

உழைக்க நான் முதலில் விரும்பினேன். ஆனால், அதற்கு நிலத்தையும், ஏர் கலப்பைகளையும், கால் நடைகளையும் தேட வேண்டும். அதைவிட, எளிதாகச் செய்யக்கூடிய வேலை நெசவுத் தொழில். இது தூய்மையானதுங்கூட. இதை மேற்கொள்ள முடிவு செய்திருக்கிறேன். வாசுகியும் எனக்குத் துணையாக இருப்பாள் என்று நம்புகிறேன்.

வா : ஓ! நான் ராட்டையைச் சுழற்றி நெசவுக்கு வேண்டிய நூல்களை நூற்றுக் கொடுப்பேன். நீங்கள் செய்யும் எல்லா வேலைகளிலுமே நான் உதவியாக இருப்பேன்; நாதா!

த. அ : (வியப்புடன்) என்னம்மா! மாப்பிள்ளைதான் விரக்தியால் ஏதோ சொல்லுகிறார் என்றால், நீ கூட இவருக்கு ஒத்தாற்போல், ஏதேதோ சொல்லத் தொடங்கி விட்டாயே!

வா : கணவன் காட்டும் வழியில்தானே மனைவி நடக்கவேண்டும். அப்பா மாப்பிள்ளையின் குணத்தை நீங்கள் நன்கறிந்து தானே வைத்திருக்கிறீர்கள்? அவர் ஒரு விஷயத்தை தீரயோசித்து ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்து விட்டாரானால் பின் அதை யார் என்ன சொன்னாலும் மாற்றிக் கொள்ளவே மாட்டார். தயவு செய்து நீங்கள் அவரை அவர் விருப்பப்படி போக விடுங்கள்.

த. அ : (பெருமூச்செறிந்தவாறு) நீங்கள் இருவரும் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டீர்கள். இனி நான் என்ன சொன்னாலும் அதனால் ஒரு பயனும் ஏற்படப் போவதில்லை. உங்கள் விருப்பம் போல்......

வா : வருத்தம் கொள்ளாதீர்கள், அப்பா!

வள் : என்னை மன்னித்து விடுங்கள், மாமா! உங்கள் விருப்பத்தை மீறி நடக்க வேண்டிய அவசியமும் நிர்ப்பந்தமும் ஏற்பட்டு விட்டது. எங்களை உளமார வாழ்த்தி அனுப்புங்கள்.

த. அ : எல்லாம் வல்ல இறைவன் உங்களுக்கு எல்லா நலன்களும் நற்பேறுகளும் வழங்க வேண்டும். உங்கள் எதிர்கால வாழ்வுக்கு உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும். இது என் பிரார்த்தனை.

வள் : நன்றி; மாமா!

(கை கூப்பி வணங்குகிறார்).

வா : (நாத் தழுதழுக்க) அப்பா! போய் வருகிறோம்.
(காலில் விழுந்து வணங்குகிறாள்.)

களம் 2

காட்சி—16

காலம் : காலை

இடம் : மயிலாப்பூரில் ஒரு வீதி

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், கிள்ளுவன்.

(வீதியில் நடந்து கொண்டிருந்த வள்ளுவர் வரிசையாக இருந்த மச்சுவீடுகளை ஒவ்வொன்றுகக் கவனித்துக் கொண்டே போகிறார். இவரைப் பார்த்துக்கொண்டே கிள்ளுவன் வருகிறான்.)

கிள்ளுவன் : அய்யா ஊருக்குப் புதுசு போலிருக்கு. எங்கிருந்து வருகிறாப்போல? யாரைப் பார்க்கனும்?

வள்ளுவர் : (குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்து) என்ன கேட்டாய்? தம்பி!

கிள் : திகைப்பூண்டு மிதிச்சவரைப்போல, திருதிருவென முழிப்பதைப் பார்த்தா ஐயா வெளியூரோ என்று நினைத்தேன்.

வள் : வெளியூர்தான். ஆனால், பூர்வீகம் இதுதான் என் சொந்த ஊர். நான் பிறந்து வளர்ந்த தெல்லாம் இங்கு தான். கொஞ்ச காலம் காஞ்சிபுரம் போயிருந்தேன்.

கிள் : அப்படியா? ஐயா! ரொம்ப சந்தோஷமுங்க. நீங்க இருந்து வந்த ஊரைச் சொன்னீங்களேயொழிய உங்க பேரு என்னன்னு சொல்லலியே?

வள் : என் பேரா? என்னை வள்ளுவன் என்று எல்லோரும் அழைப்பார்கள்.

கிள் : பேர் புதிசா நன்னா இருக்கு.

வள் : தம்பிக்கு இந்த ஊர் தானா?

கிள் : ஆமாங்க......நான் பிறந்ததிலிருந்து இங்கேதான் இருக்கேன். அக்கம் பக்கம் ஊர் கூடத் தெரியாது.

வள் : அப்படியா? தம்பி பேர் என்னன்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா?

கிள் : உங்க பேர் வள்ளுவருன்னு சொன்னீங்கல்லே. என் பேரைக் கிள்ளுவன்னு வச்சிக்குங்களேன்.

வள் : என்ன! நானே வைத்துக் கொள்ளணுமா? பெற்றோர் உனக்குப் பெயர் வைத்திருப்பார்கள் இல்லையா? அது என்ன என்று சொல்லக் கூடாதா?

கிள் : அவங்க என்னமோ பெயர் வைச்சாங்க. அது மறந்து கூடப் போச்சு. ஊரார் என்னை கிறுக்கின்னும் கோமாளின்னும் தொம்ப கூத்தாடின்னும் அவங்கவங்க இஷ்டப் படியெல்லாம் கூப்பிடுறாங்க. இதில் எதை என் பெயருன்னு சொல்றது. அதனாலே, உங்க பேரை வள்ளுவன்னு சொன்னதுமே, அதுக்குப் போட்டியா கிள்ளுவன்னு நானே பேரை வச்சிக்கிட்டேன் இப்போ.

வள் : ரொம்ப தமாஷான ஆளா இருக்கிறாயே! தம்பி!

கிள் : அது இருக்கட்டுங்க; ஐயா! நீங்க யாரையோ தேடிக்கிட்டு இருந்தீங்களே! யாரைப் பார்க்கணும்?

வன் : இந்த ஊரிலே ஏலேலசிங்கர் என்ற பெரிய நூல் வியாபாரி இருக்கிறாராமே! அவர் எங்கே இருக்கிறார் என்று உனக்குத் தெரியுமா? தம்பி!

கின் : ஓ! தெரியுமே! அவர் இந்த ஊர்லே பெரிய பணக்காரர் ஆச்சே! ஆகாசத்துக்கு உயர்ந்திருக்கும் அவர் மச்சு வீட்டைப் பார்த்தாலே தெரிந்து கொள்ளலாமே செட்டியார் வீடு எதுன்னு.

வன் : எங்கே இருக்கிறதென்று காட்டுகிறாயா? தம்பி!

கின் : ஓ! காட்டறேன். வாங்க. நானும் அங்கே தான் போறேன். அவரு என் எசமானரு.

வன் : அப்படியா! நல்லதாய்ப் போச்சு. வா போகலாம்.

(இருவரும் நடக்கிறார்கள்.)

கின் : செட்டியாரை நீங்க எதுக்காகப் பார்க்கணுமின்னீங்க?

வன் : நான் ஒரு நெசவாளி. எனக்குப் பஞ்சும் நூலும் வேண்டியிருக்கு. அதற்காகத்தான் அவரைப் பார்க்க வந்தேன்.

கின் : அப்போ நீங்களும் என்னைப் போல நெசவாளி தான்னு சொல்லுங்க.

வன் : தம்பியும் நெசவுத் தொழில்தான் செய்கிறதா?

கின் : ஆமாம். செட்டியாருடைய தறியிலே தான் கூலிக்கு நெய்கிறேன்.

(இருவரும் ஏலேலசிங்கர் இல்லத்தின் முன் வருகின்றனர்.)

கின் : இதோ இருக்குங்களே! இதுதான் அந்த வீடு. நான் செட்டியாருக்கு முன்னால் வரக்கூடாதுங்க. நீங்களே போய்ப் பாருங்க.

வன் : சரி; தம்பி! நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீ போய் விட்டு வா.

(இருவரும் பிரிந்து போகின்றனர்.)

காட்சி—17

காலம் : காலை

இடம் : ஏலேலசிங்கர் வீடு

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், ஏலேல சிங்கர், அவர் மனைவி மரகதம்.

(வள்ளுவர் வாயிலிலிருந்தவாறே உள்ளே நோக்கிக் குரல் கொடுக்கிறார். உள் அறையில் இருந்து பூசை மணி அடிக்கும் ஓசை கேட்கிறது. சாம்பிராணிப் புகை கமழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.)

வள் : ஐயா இருக்கிறார்களா?

ஏலேலசிங்கரின் மனைவி : (கூடத்தில் இருந்து எட்டிப் பார்த்தவாறு) யாரது?

வள் : ஐயாவைப் பார்க்க வந்திருக்கிறேன்.

ஏ : சி : ம : பூசை செய்து கொண்டிருக்கிறாங்க. முடிகிற நேரந்தான். இப்படி வந்து குறிச்சியிலே குந்துங்க.

வள் : ஐயா பூசை முடிந்து வரட்டும். நான் இங்கேயே இருக்கிறேன்.

(விபூதி ருத்திராக்ஷதாரியாய் பூசை அறையில் இருந்து ஏலேலசிங்கர் வெளியே வருகிறார்.)

ஏ : சி : யார் அது மரகதம்!

ஏ : சி : ம : உங்களை யாரோ தேடிக் கொண்டு வந்திருக்காங்க.

ஏ : சி : உட்காரச் சொல்கிறது தானே?

ஏ : சி : ம : சொன்னேன். அவர்தான் இருக்கட்டும் என்றார்.

ஏ : சி : (வெளியே நோக்கி) வாருங்கள் உள்ளே.

வள் : (உள்ளே அடியெடுத்து வைத்தவாறு) வணக்கம், ஐயா!

ஏ : சி : (அமர்ந்தவாக்க அவரை ஏற இறங்கப்பார்த்து) வணக்கம். அமருங்கள் இப்படி. என்ன விஷயமோ?

வள் : நான் இந்த ஊருக்கு வந்து இரண்டு நாளாயிற்று. வாழ்க்கையை இங்கேயே நடத்தலாம் என்றிருக்கிறேன். நெசவுத் தொழிலில் எனக்கு நாட்டம் உண்டு. அதற்கு உங்கள் உதவி......?

ஏ : சி : நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? சொல்லுங்கள்.

வள் : நான் என் இல்லத்திலேயே சொந்தத் தறி போட்டிருக்கிறேன். இந்த ஊரிலே நீங்கள் தான் பெரிய நூல் வியாபாரி என்று கேள்விப்பட்டேன். நான் நெசவு செய்வதற்கு நீங்கள் நூல் கொடுத்து உதவினால் பேருபகாரமாய் இருக்கும்.

ஏ : சி : (வள்ளுவரைக்கூர்ந்து நோக்கி) சொந்தத் தறி போட்டிருக்கிறீர்களா? ஏன் முதலில் யாரிடமாயினும் கூலிக்கு...

வள் : அது என் இயல்புக்கு ஒத்து வராது. நான் சுதந்திரமாகத் தொழில் செய்ய விரும்புகிறேன்.

ஏ : சி : அப்படியா?

வள் : ஆமாம். ஆள் புதிதாய் இருக்கிறதே! எப்படி நம்பிச் சரக்கைக் கொடுப்பது என்று நீங்கள் யோசிக்கிறாற் போலிருக்கு. நான் மிகவும் நாணயமானவன்...

ஏ : சி : (இடைமறித்து) அதெல்லாம் இல்லை. உங்களைப் பார்த்தாலே கண்ணியமானவர் போல் தான் தோன்றுகிறது. நான் தாராளமாக உங்களுக்குத் தேவையான நூல் கண்டுகளைத் தருகிறேன். அவ்வப்போது மட்டும்...

வள் : தறிபோட்டு நெசவு செய்து சேலை, வேட்டிகளை அறுத்ததும் உங்களிடமே அவற்றைக் கொடுத்து விடுகிறேன். ஒரு விலை போட்டு நீங்கள் நூல் கண்டுக்கு உரியதை எடுத்துக் கொண்டு மீதி பணத்தைக் கொடுங்கள்.

ஏ : சி : மிக்க மகிழ்ச்சி. அது போதும் எனக்கு. உங்களை ஆயிரத்துக்கும் நம்புவேன்.

வள் : நன்றி, ஐயா! நாளைக்கு வந்து எனக்குத் தேவையான நூல் கண்டுகளை வாங்கிச் செல்வேன்.

ஏ : சி : ஏன் இன்றைக்கே வேண்டுமானாலும் வாங்கிக் கொண்டு போகலாம்.

வள் : இருக்கட்டும், ஐயா! இன்று உங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு போகத்தான் வந்தேன். நான் அடுத்த வீதியில்தான் இருக்கிறேன். விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

(ஏலேல சிங்கரும் வணக்கம் செலுத்திய வாறு எழுந்து நின்று வழி அனுப்பி வைக்கிறார்.)

காட்சி—18

காலம் : முற்பகல்

இடம் : வள்ளுவர் இல்லம்

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், வாசுகி.

[வாசுகி அரிசியைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். வள்ளுவர் வெளியிலிருந்து வருகிறார்.]

வள் : வாசுகி! வாசுகி!

வா : (நிமிர்ந்து பார்த்து) வாருங்கள்.

வஸ் : என்ன! பலத்த யோசனையில் இருக்கிறாப்போல இருக்கிறதே!

வா : அப்படியொன்றும் இல்லையே! அரிசியில் இருக்கும் கல்லைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை.

வஸ் : (புன்முறுவலுடன்) காலடியோசை கேட்டதுமே பதைத்து எழுந்து முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்கும் வாசுகியா இன்று இப்படிப் பேசுவது? அரிசியில் இருக்கும் கல்லைப் பொறுக்குவதற்கு இவ்வளவு ஆழ்ந்த கவனம் வேண்டுமா! என்ன?

வா : (விதிர் விதிர்ப்புடன்) இல்லைங்க. நீங்கள் வருவது தெரியாமல்தான் மெய்மறந்து இருந்துவிட்டேன். நான் செய்தது தப்புதான். என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்.

வஸ் : (நகைத்து) அடி, பைத்தியமே! நான் என்ன சொல்ல வந்தேன். நீ என்ன நினைத்துக் கொண்டு இப்படிப் பதறுகிறாய்?

வா : நீங்கள் என்ன சொல்ல வந்தீர்கள்? தெரியவில்லையே!

வஸ் : உனக்குத் தாய்வீட்டு ஞாபகம் வந்துவிட்டது என்பதை உன் மெய்மறந்த நிலை எனக்கு அறிவித்துவிட்டது. அதைச் சுட்டிக்காட்டி உன்னைக் கேலி செய்ய வந்தால், நீ......?

வா : நீங்கள் நினைப்பதுபோல் ஒன்றுமில்லீங்க.

வஸ் : நீ ஏன் மறைக்கிறாய்? இப்படி மறைக்க வேண்டிய அளவுக்கு அது ஒன்றும் குற்றமில்லை. இயற்கையாகப் பெண்களுக்கு இருக்கக்கூடிய தாபம்தான்.

வா : என்ன! நீங்கள் வரும்போதே ஏதேதோ பேசத் தொடங்கிவிட்டீர்களே! முதலில் வெளியே போய் வந்ததுப்புத் தீர முகம் அலம்பிக்கொண்டு வாருங்கள்.

[செம்பை எடுத்து அவர் கையில் கொடுக்கிருள். வள்ளுவர் மேல்துண்டை எடுத்து கொடியில் போட்டுவிட்டுக் கைகால்களை அலம்பிக் கொண்டு வருகிருர்.]

வள் : (துண்டிருல் முகத்தைத் துடைத்து கொண்டே) நான் வரும் வழியில் ஒரு காட்சியைப் பார்த்தேன். ஆடவன் ஒருவன் தாய் வீட்டிலிருக்கும் மனைவியைத் தன்னுடன் வருமாறு கூப்பிடுகிருன். அவளோ நான் இங்கு வந்து நாலைந்து நாட்கள்கூட ஆகவில்லை. இதற்குள் வந்து கூப்பிடுகிறீர்களே. இன்னும் ஒரு வாரமாகிலும் இருந்து விட்டுத்தான் வருவேன் என்று அடம் பிடிக்கிருள். அக்கம் பக்கத்தார் கூட்டம் கூடி அவர்களைச் சமாதானம் செய்யும் அளவுக்கு கணவன் மனைவி தகராறு ஏற்பட்டுவிட்டது. இப்படி ஒருவேளை சோற்றுக்கே வக்கற்ற நிலையில் இருக்கும் ஏழைப் பெண்களே தாய் வீட்டுப் பாசத்தை மறக்க மாட்டேன் என்கிருர்களென்ருல் ராஜபோகத்தில் இருந்து வாழ்ந்து வந்த உனக்குப் பெற்ருேரைப் பிரிந்து வந்து பல நாளாகியும் இன்னும் ஒரு முறைகூட திரும்பிப்போய்ப் பார்க்காமல் இருப்பது எப்படி இருக்கும் என்று எண்ணிப் பார்த்தேன். எனக்கு ஒரே கழிவிரக்கமாய் விட்டது. அதனுல்தான், நீ தலைகுனிந்து சிந்தனையில் இருப்பதைப் பார்த்ததும் உனக்குப் பெற்ருேரின் ஞாபகம் வந்திருக்கும் என்று எண்ணினேன்.

[வாசுகி கூடத்தில் மணையை எடுத்துப் போட்டு உண்கலத்தை அதன் முன் வைத்து முதலில் குவளையில் தண்ணீரையும் பின் சோறு கறிகளையும் வைக்கிருள்.]

வள் : (மணையில் வந்து அமர்ந்தவாறே) வாசுகி! உனக்குப் பெற்ருேரைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் இருந்தால் சொல். நான் அழைத்துக் கொண்டு போகிறேன்.

வா : இப்போது அதற்கென்னங்க அவசரம்? இன்னும் நம் குடித்தனம் சரியாக அமையவில்லை. நம் நெசவுத்தொழில்

நன்ருக நடக்கட்டும். பிறகு சாவகாசமாய்ப் போகலாம். நூலுக்குச் சிட்டம் போட்டுக் கொடுப்பது யார்? தறியில் பாவு ஓட்டுவது யார்? நான் போய் விட்டால்......?

வள் : அதற்குப்பார்த்தால் நீ எப்போதுமே உன் பெற்ருேரைப் பார்க்க முடியாது.

[இச்சமயம் கிள்ளுவன் அங்கு வருகிருன்.]

கிள் : ஐயாவே சொல்றப்ப நீங்க ஏம்மா வாணுமிங்கிறீங்க? ஊரிலே இருக்கிற பொண்க என்னடான்னு ஒரு நா ஆம்படையான் வீட்டிலிருந்தா பத்துநா ஆத்தாள் வீட்டில் இருக்கேன்ருங்க. என் பொஞ்சாதி பூதகி கூட இல்லே....

வள் : (நகைத்து) கேட்டாயா? வாசுகி!

[வாசுகி நாணத்தால் மௌனமாயிருக்கிருள்.]

கிள் : நாமபோயிட்டா ஐயாவை யாரு கவனிச்சிக்கறதுன்னு யோசனை பண்றீங்களா? பக்கத்து வீட்டுக்காரரு நாங்க பார்த்துக்க மாட்டோமா?

வா : பார்த்துக்கொள்வீர்கள். இல்லை என்று சொல்லவில்லை. இருந்தாலும்......

வள் : வாசுகி! என்னைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்ய வேண்டாம். நீ கொஞ்ச நாள் உன் வீட்டுக்குப் போய்த்தான் வரணும்.

வா : எதுங்க என் வீடு?

வள் : ஏன்? நீ பிறந்ததுதான்.

வா : அது நான் உங்களை மணமாலை சூட்டிக்கொள்ளும் முன் வரைதான். நான் எப்போது உங்களைக் கரம் பிடித்து உங்களுடன் வந்து விட்டேனே அப்போதிருந்தே நீங்கள் இருக்குமிடந்தான் என் வீடு. தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

கிள் : அம்மா! நீங்க ஆயிரத்திலே ஒன்ருயிருக்கிற அபூர்வப் பிறவியம்மா! என் பொஞ்சாதி என்ன சொல்ரு தெரி

யுமா? கண்ணாலங் கட்டி எத்தனையோ வருஷமாயும் தாய் வீடுதான் அவ சொந்த வீடெங்கிருள். எங்க வீடு அவ ளுக்கு புடிக்கவேயில்லையாம்.

[வள்ளுவர் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிக்கிருர்.]

கின் : நான் வந்த வழிங்க.

வா : தெரியாத்தனம், போகப் போகத் திருந்திவிடுவாள்.

[பக்கத்து வீட்டிலிருந்து பூதகி கிள்ளுவனைக் கூப்பிடுகிருள்.]

பூ : (கத்தி) ஏ ஐயா! என்ன செய்யறே அங்கே இன்னும்? போறு போன இடம்; வந்தா வந்த இடந்தானு?

வள் : நீ போய் வா தம்பி! உன் பெண்டாட்டி கூப்பிடுகிருள்

கின் : பொஞ்சாதியா அவள்? பூதம். பூதம் கூவுது. நான் வரேனுங்க.

[போகிருன்.]

வள் : அடேயப்பா! பிறந்ததிலிருந்து துன்பந் துயரம் அறியாது பட்டு மெத்தையில் தவழ்ந்து பொன் குவளையில் பால் அருந்தி பன்னீரால் வாய் கொப்பளித்து உன் குறிப்பறிந்து குற்றேவல் புரியப் பணியாட்கள் பலர் இருக்கச் சொகுசாக வாழ்க்கை நடத்திச் சுகபோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்த வாசுகியா இப்படிப் பேசுவது? ஈரம் எப்போதுமிருக்கும் மண் குடிசை, வானத்தில் மின்னும் நட்சத்திரங்களின் ஒளிகூட உள்ளே புகும்படியான பொத்தல் கூரை; இதில் இருந்து ஒரு வேட்டி, அல்லது சீலைநெய்து அறுத்து எடுத் துக்கொண்டு போனல்தான் அடுத்த வேளைக்கு உணவு கிடைக்கும் என்று இருக்கும் இந்த எளிய வாழ்க்கையை, வாசுகி! உன் இதயம் உண்மையில் விரும்புகிறதா? எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது.

வா : என்ன அப்படி சொல்கிறீர்களே! நீங்கள் சிறிது முன் வர்ணித்த அரண்மனை வாழ்க்கை இருக்கிறதே! அது

தான் எனக்கு ஆண்டவன் அமைத்துக் கொடுத்த இயற்கையான வாழ்க்கை என்று இறுமாந்து இருந்தேன். இதை நான் ஒளிக்கவில்லை. ஆனால், உங்கள் வாழ்க்கைத்துணைவியான பின்னர் அரசவாழ்வும் சரி, ஏழை வாழ்வும் சரி; இரண்டும் எனக்குச்சமமாகத்தான் தோன்றுகிறது. இன்னும் கேட்டால் இந்த எளிய வாழ்க்கை பேரின்ப வாழ்க்கையாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.

வன்: வாசுகி! உன்னைப்பற்றி ஏதேதோ எண்ணி வேதனைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். இந்த நிமிடத்தோடு என் கவலை விட்டது. நீ மிகவும் மனப்பக்குவம் அடைந்து விட்டாய். இனி நம் இல் வாழ்க்கை இன்ப மயந்தான்.

வா: சரி; சரி; சாப்பிடுங்கள். சோறு ஆறி விடப்போகிறது.

வன்: (புன்னகையுடன்)சோறு படைத்ததெல்லாம் சரிதான். ஒன்றை மறந்து விட்டாயே!

வா: (திடுக்கிட்டு) என்ன?

வன்: என்னவென்று நான் சொல்லமாட்டேன். கவனித்துப் பார். நீயாகவே தெரிந்து கொள்வாய்.

வா: (சில விநாடிகள் யோசித்து) ஓ!..... இத்தனை நாட்கள் பழகியும் இன்று எப்படியோ மறந்து விட்டது. (உள்ளே சென்று ஒரு சிறு கிண்ணத்தில் தண்ணீரும் ஊசி ஒன்றும் கொண்டு வந்து உண்கலத்துக்கு எதிரில் வைக்கிறாள்.)

வா: பழக்கத்துக்குக் கொண்டு வந்தும் நினைவில் பதிய மாட்டேன் என்கிறது. மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள், நாதா!

வன்: இது உன் தவறு இல்லை. இதனுடைய முக்கியத்துவத்தை உணரக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை. அதுதான். அதை விட்டுத்தள்ளு. கொஞ்சம் கறி கூட்டு இருந்தால் போடு. கீரை மசியல் இன்று நன்றாக இருக்கு.

(வாசுகி பரிமாறுகிறாள்.)

காட்சி—19

காலம் : முற்பகல்

இடம் : கின்னுவன் வீடு

உறுப்பினர் : கின்னுவன், பூதகி

(கின்னுவன் பயந்தபடியே உள்ளே நுழைகிருன். அவனைப் பார்த்துப் பூதகி கத்துகிருள்.)

பூதகி : (உரத்த குரலில்) அங்கே என்ன உனக்கு வேலை? உனக்கு எத்தினி வாட்டி சொல்லியிருக்கேன், அவங்க வூட்டுக்கு போவாதேன்னு.

கின் : ஏண்டி! போவ வாணுமெங்கிறே? நல்லவங்க பழக்க மிருந்தா நமக்கு நல்லதுடி!

பூதகி : உனக்கு அவங்க ஒசத்தி! எனக்கு அவங்க சங்காத் தமே வாணுங்கறேன்.

கின் : ஏனும்?

பூதகி : வாசுகியிருக்காளே! அவ மகா நெட்டுக்காரி. நா வலியப் போய்ப் பேசினலும் திரும்பிப் பார்த்துப் பேச மாட்டா. நாம பத்து வார்த்தை பேசினு அவ ஒரு சொல் சொல்வா. வாயைத் திறந்தா முத்து சிந்திடுமா?

கின் : அவ பெரிய மந்திரி பொண்ணுடி! அப்படித்தான் இருப்பா. ஆனு, நல்லவ.

பூதகி : மந்திரி மகளாருந்தா அவவரைக்கும். நமக்கென்ன! நாகூட மேட்டுக்குடி மக தான். தெரிஞ்சிக்கட்டும்.

கின் : (வாயை மூடிக்கொண்டு சிரித்து) ஊம், நீ மேட்டுக்குடி மகளென்றது எனக்கு இதுவரை தெரியாதே! பெருங்களத் தூர் கொல்லை மேட்டுக் கந்தனின் அருமந்தப் பொண் ணுன்னு தான்.......

பூதகி : என்னய்யா! கிண்டலா பேசறே? சுண்டலாக்கிடு வேன். ஜாக்கிரதை.

கிள் : (கன்னத்தில் அடித்துக்கொண்டு) புத்தி; புத்தி; ஆத்தா! நான் இனிமே இப்பிடி பேசமாட்டேன். தமாஷா......

பூதகி : என்னய்யா! தமாஷ் என் கிட்டே?

கிள் : (வாயைக் கைகளால் பொத்தி) இல்லே; இல்லெ.

பூதகி : (முகத்தை வேறு பக்கந் திருப்பிக் கலுக்கென்று சிரித்து) மச்சான்! தெரிஞ்சுக்கோ, இனிமே நீ பக்கத்து ஊட்டுக்குப் போவக் கூடாது. அந்த ராங்கிக்காரிங்க சக வாசமே நமக்கு வாணும். அவங்களுக்கு நாம எந்த விதத்திலும் இளேச்சவங்க இல்லேன்னு காட்டணும். ஆமாம்.

கிள் : நீ கீறின கோட்டை நா எப்பவாச்சும் தாண்டிப் போயிருக்கேனு?

பூதகி : போவ உனக்கு அவ்வளவு தைரியமிருக்கா?

கிள் : (நமட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தவாறு) நா வேணும்னு அந்த மனுஷியைப் போய்க் கேட்கட்டுமா? ஏம்மே! எங்க பூதகி வந்து பேசினு முகங் கொடுத்துப் பேசமாட்டேங் கிறே? நீ என்னு பெரிய மந்திரி பொண்ணோ? இருந்தா இருந்துட்டுப் போயேன் உன் வரைக்கும். எங்களுக்கு என்னுன்னு கேட்டுட்டு வரட்டுமா?

பூதகி : எதுக்காவவும் நீ போவ வாணும் அங்கே நீ எதனு கேட்கப் போவ அந்த மண்டைக்கனம் பிடித்தவ ஆம் படையான் உங்க எசமானண்டே கோள் மூட்டப் போறுன். உங்க எசமான்தான் அண்டை வீட்டுக்கார னண்டை அடிக்கடி வந்து அப்படி இழையருரே! நாம எச்சரிக்கையா யிருக்கணும்.

கிள் : ஆமாம். நீ நல்லா ஞாபகப்படுத்தினே.

காட்சி—20

காலம் : நண்பகல்

இடம் : வள்ளுவர் இல்லம்

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், வாசுகி, கொங்கணவ முனிவர், கிள்ளுவன், பூதகி.

(வள்ளுவர் உணவு உண்டுகொண்டு இருக்கிறார். வாசுகி அருகமர்ந்து அறுசுவைக் கறி வகைகளைச் சிறிது சிறிதாகப் பரிமாறிக் கொண்டிருக்கிறாள். கொங்கணவ முனிவர் அவர்கள் வீடு நோக்கி வருகிறார். அதற்கு முன் கிள்ளுவனின் வீட்டைக் கடக்கிறார்.)

கிள் : பூதகி! எனக்குப் பசிக்குதுன்னு எத்தனை தடவை சொல்றேன். சோறு போடமாட்டேன்றியே?

பூதகி : என்னய்யா! அப்படி அவசரம்? கும்பி கூவுதோ?

கிள் : என் வயிறு கெஞ்சுதுன்னு ஓடி வந்து சோறு போடவா போறே? நான் வேலைக்குப் போவணுமில்லே. அதுக்காவ வாச்சும்............

பூதகி : ஆமாமாம்; அதை மறந்துட்டேன். தறிக்குப் போனாத் தானே காசு கிடைக்கும்; வயிற்றுக்குச் சோறுங்கிடைக்கும்?.........கறியெல்லாம் முன்னியே ஆயிட்டுது. சோற்றைத்தான் உலையிலிருந்து இறக்கணும். இதோ ஆயிட்டுது, இரு.

கிள் : (அலுப்போடு) நீ கும்பம் கொட்டறதுக்குள்ள பொழுது சாய்ஞ்சிடும். (வெளியே போகிறான். அதே சமயம் கொங்கணவர் அவன் வீட்டைப் பார்த்த வாறே கடக்கிறார்.)

கிள் : (எரிந்து விழுந்து) போய்யா; பரதேசி! வீட்டிலே இருக்கறவங்களுக்கே சோறு கிடைக்கல்லே. நீ வேற வந்துட்டியா பங்குக்கு? போ! போ!

(இவன் போடும் கூச்சலைக் கவனிக்காமல் கொங்கணவர் போகிறார். கிள்ளுவன் அவர் பின்னாலே பார்த்துஏளனமாகச் சிரிக்கிறான். இச்சமயம் கிள்ளுவன் வீட்டுக்கும் வள்ளுவர் வீட்டுக்கும் இடையில் இருந்த வேப்ப மரக்கிளையில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு கொக்கு அவர் மீது எச்சம் இடுகிறது. அவர் கோபத்தோடு மேலே நிமிர்ந்து பார்க்கிறார். அவருடைய விழிக்கனலால் கொக்கு எரிந்து சாம்பலாகி விழுகிறது. கிள்ளுவன் இக் காட்சியைப் பார்த்து அதிசயிக்கிறான்.)

கிள்: ஆத்தாடி! இந்தத் தாடி சாமியாருக்குத்தான் எம்புட்டு சக்தி இருக்கு? பூதகி! பூதகி! இங்கே வந்து பாரேன். யாரோ ஒரு சாமியார் மரத்து மேலிருந்த கொக்கை கண்ணாலேயே எரிச்சுட்டாரு. புராணத்திலே சிவபெருமான் திரிபுரத்தைச் சிரிச்சே எரிச்சிட்டாருன்னு சொல்றாங்களே! அது மாதிரி.

பூதகி: (உள்ளிருந்தவாறே) ஏன்யா! அப்படிக் கத்தறே?

கிள்: ஊம். கொடுத்து வச்சிருந்தா தானே இந்த மாதிரி காட்சியை யெல்லாம் நீ பார்க்க முடியும்?

[கொங்கணவர் எரிந்து சாம்பலாய்ப் போன கொக்கின் எலும்புக் கூட்டை ஆணவமாகப் பார்த்தவாறே திருவள்ளுவர் வீட்டின் முன்னே போகிறார்.]

கொ: அம்மா! பிச்சை! தாயே! பிச்சை!

[வாசுகியின் செவியில் முனிவரின் குரல் விழுந்தும் கணவருக்குப் பரிமாறுவதை இடையில் நிறுத்தி விட்டு வரமுடியாமல் இருக்கிறாள்.]

கொ: (உரத்த குரலில்) தாயே! பிச்சை!

வா: (உரக்க) கொஞ்சம் இருங்கள், ஐயா! கொண்டு வருகிறேன்.

கொ: (கோபக் குரலில்) நீங்கள் வரும் வரையில் பசி காத்திருக்குமா? ஒரு பிடி சோறு கொண்டு வந்து போடுவதற்கு எவ்வளவு நேரமாகும்? காக்க வைப்பதிலே ஒரு கௌரவமா?

[வள்ளுவருக்குப் பரிமாறி முடிந்ததும் வாசுகி ஒரு தட்டத்தில் சோறு கறிகளை வைத்து எடுத்துக் கொண்டு அவசரமாக முனிவர் இருக்கும் இடம் வருகிறாள். வள்ளுவர் புன்முறுவலோடு மனைவியைப் பின் தொடருகிறார்.]

கொ: அம்மா! சோறுண்டா இல்லையா? இல்லைன்னு சொன்னாப் போய் விடுகிறேன்.

கிள்: (கொங்கணவரை ஏளனமாக நோக்கி) அட! இந்தச் சாமியாருக்கு எவ்வளவு திமிருடா? எடுக்கிறது பிச்சை. அதுலே அதிகாரம் வேறையா? (ஏளனமாக நகைக்கிறான்.)

வா: (வேகமாக வந்தவாறே) இதோ வந்து விட்டேன்; இருங்க, ஐயா!

கொ: (கோபக் கனலோடு ஏறிட்டுப் பார்த்து) என்ன! கொண்டவனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாற் போலிருக்கு.

வா: (சீற்றத்தோடு) கொண்டவனைக் கவனிக்காமல் மற்றவர்களையா முதலில் கவனிப்பார்கள்? கணவனுக்குப் பிறகுதான் கடவுள் கூட.

கொ: (ஆணவத் தொனியிலே) அப்படியா! ஊம். (கண்களை உருட்டி அவளைப் பார்க்கிறார்.)

வா: (புன்னகை செய்தவாறே) கொங்கணவரே! என்னையும் கொக்கென்று நினைத்து விட்டீரோ?

[இச்சமயம் கிள்ளுவன் சாமியார் பின்னால் வந்து நிற்கிறான்.]

கிள்: (மெல்ல) இவங்களுக்கு எப்படி தெரிஞ்சது இந்தச் சங்கதி? இவங்க வெளியே கூட வரல்லியே!

[வியப்படைகிறான்.]

கொ: (பெரு வியப்புற்று) ஆமாம்; இது எப்படி இந்தம்மாளுக்குத் தெரிந்தது? (நெற்றி மீது கைவைத்து யோசிக்கிறார்.) தாயே! அகம்பாவம் என் கண்களை மறைத்து விட்டது. என் தவ வலிமையைப் பெரிதாக எண்ணிப் பெருமிதங் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் கற்புக்கரசியான உங்கள் முன்னே என் ஆணவம் எல்லாம் பொடிப் பொடியாகி விட்டது. என்னை மன்னித்து விடுங்களம்மா.

வா: முனிவரே! நீங்கள் பெரியவர்கள். சந்தர்ப்ப உணர்ச்சிக்கு ஆளாகியதால் தான் இந்தத் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது. அதைப்பற்றி வருந்தாதீர்கள். வாருங்கள்; உணவருந்த.

கொ: சோற்றையும் கறியையும் இந்தக் கப்பரையில் இடுங்கள். அம்மா! நான் எடுத்துக் கொண்டு போய்ச் சாப்பிடுகிறேன்.

[வாசுகி தான் கொண்டு வந்த சோற்றையும் கறியையும் கப்பரையில் இட்டு விட்டு முனிவரை வணங்குகிறாள். அதற்கு முன்பே கொங்கணவர் வாசுகியை நோக்கி வணக்கம் செலுத்துகிறார்.]

வள்: (புன்முறுவலுடன்) முனிவருக்கு என்ன! மண்டகப்படி நடந்தாற் போலிருக்கு?

[வாசுகி நாணத்துடன் மௌனமாகச் செல்கிறாள்.]

பூதகி: ஏ! ஐயா! எங்கே போயிட்டே? சத்தம் போட்டுக்கிட்டிருந்தியே சாப்பாடு ஆகலியா ஆகலியான்னுட்டு. இப்ப என்னடான்னு...........

கிள்: (திரும்பி உள்ளே வந்து) இதோ வந்துட்டேன். பூதகி! உனக்குச் சமாசாரந் தெரியுமோ? நம்ம பக்கத்து வீட்டுப் பொம்மனாட்டி கிட்டே, கண்ணாலேயே கொக்கை எரிச்ச அந்தச் சாமியாரின் ஜம்பம் செல்லுபடியாகல்லே. அவமானப்பட்டுட்டுப் போயிட்டாரு.

[கெக்கலி கொட்டிச் சிரிக்கிறான்.]

பூதகி: (கையில் வைத்திருந்த கரண்டிக் காம்பை ஓங்கியபடி) உனக்கு எப்பப் பார்த்தாலும் பக்கத்து வூட்டுப் பொம்மனாட்டியெப் பத்தியே பேச்சா இருக்கே? என்ன சங்கதி? கையிலே என்ன இருக்கு? பார்த்தியா!

கிள்: (பயந்தவனாக) ஆத்தாடி! மறந்து பேசிட்டேன். பொறுத்துக்கோ. நாழியாயிடுது வேலைக்குப் போவ. சோறு போட்டுடு. ஒரு வாய் அள்ளிப் போட்டுகிட்டுப் போயிடுறேன்.

பூதகி: வந்து குந்தித் தொலை.

[சமயலறையை நோக்கிப் போகிறான் கிள்ளுவன். கையை மோவாயில் வைத்துக் கொண்டே உட்காருகிறான்.]

காட்சி—21

காலம் : முற்பகல்

இடம் : திருவாலங்காடு

உறுப்பினர் : நடராஜப் பெருமான், பராசக்தி, நாரதர், தேவர்கள்.

(திருவாலங்காட்டுக் கோயிலில் நடராஜப் பெருமான், பராசக்தி ஆகியவர்கள் குறித்து தேவர்களிடையே வாக்கு வாதம் நடக்கிறது.)

நாரதர் : தேவி! உங்களுக்கு ஏன் இந்த ஐயம்? சிவம்தான் பெரிது என்பது உலகம் முழுதும் ஒப்புக் கொண்ட உண்மை ஆயிற்றே!

தேவர் : சக்திதான் பெரிதென்று சர்வ லோகங்களும் சாட்சி சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் என்னவோ வந்து... ..?

பராசக்தி : சபாஷ்! அப்படி சொல்லு; பக்தா!

(நடராஜப் பெருமான் புன்முறுவல் செய்கிறார்.)

தேவர் : பிரபஞ்சம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து சிவம் முந்தியதா? சக்தி முந்தியதா? என்று எழுந்த வினவுக்கு இன்று வரை விடையே கிடைக்க வில்லை. யாராலும் வரையறுத்து முடிவு கூறமுடியவில்லை. அதுபோலத்தான் சிவம் பெரிதா? சக்தி பெரிதா? என்ற சமாச்சாரமும்.

நார : வெறும் வாக்கு வாதஞ் செய்து கொண்டிருப்பதில் பயன் என்ன? சிவன், சக்திகளின் செயல் ஆற்றல்களைக் கொண்டு பார்த்து விடுவோமே?

தே : 1: அது சரியான யோசனைதான்.

தே : 2: எந்தச் செயல் மூலம் இவர்களுடைய ஆற்றலை அறிந்து கொள்வது?

நார : நடனம் ஆடுவது மூலம் தெரிந்து கொள்ளலாமே! யார் கடைசி வரை அலுக்காமல் சலிக்காமல் ஆடுகிறார்கள்? பார்ப்போம்.

பரா : உங்கள் யோசனையை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆட வரச் சொல்லுங்கள். அம்பல வாணரை.

(நடராஜப் பெருமான் மறுபடியும் புன்முறுவல் பூக்கிறார்.)

தேவர் : (ஒரே குரலாக) தேவ தேவா! எங்கள் வேண்டு கோளுக்கு இணங்கி அருள் பாலிக்க வேண்டும்.

நட : நான் தான் சதா நடனம் செய்து கொண்டிருப்பவன் ஆயிற்றே! என் நடனத்தில் என்ன புதுமை இருக்கப் போகிறது?

நார : தேவியுடன் ஆடும் போது தனிக்களையே உண்டா கலாம். மகாதேவா!

தேவி : சுவாமி! ஏன் தயங்கணும்?

நட : எனக்குத் தயக்கமா? பாவம்! உனக்குச் சிரமம் ஏற் படக் கூடாதே என்றே யோசிக்கிறேன்.

தேவி : (ஏளனமாக நகைத்து) எனக்குச் சிரமமா? நீங்கள் அதுபற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. அம்பலத்துக்கு வாருங்கள்; ஆடலாம்.

நட : நீயே தயாராய் இருக்கிறாய் என்றால் நான் ஏன் தயங்க வேண்டும்? ஆடுவோம்; வா.

(தேவர்கள் புடை சூழ நடராஜப் பெரு மானும் பராசக்தியும் பரவெளிக்கு வருகிறார் கள். நடராஜப் பெருமான் தன் வலது காலால் சதங்கையைச் சப்திக்க வைப்ப தன் மூலம் ஆடத் தொடங்கலாம் என்று சமிக்ஞை செய்கிறார். உடனே பராசக்தி ஆடத் தொடங்குகிறாள். அதற்கேற்றாற் போல நடராஜப் பெருமானும் ஜதி தாளத் துடன் ஆடத் தொடங்குகிறார். நாரதர் தம் பூரா வாசிக்க கின்னரர் யாழ் மீட்ட, நந்தி மத்தளம் முழங்க இருவருடைய நடனமும் துரித காலத்தில் வேகத்தின் உச்சியை அடைகிறது. அம்பல வாணருக்குச் சிறிதும் சளைக்காமல் பராசக்தி ஆடுகிறாள். நடராஜப்

பெருமான் புன் முறுவலுடன் ஆடிக் கொண்டே உருத்திர தாண்டவத்தில் இறங்குகிறார். அப்போதும் பராசக்தி சளைக்காது அதற்கேற்றாற்போல் ஆடுகிறாள். தேவர்களெல்லாம் அதிசயம் கொள்கின்றனர். அடிக்கடி கை கொட்டி ஆர்ப்பரிக்கின்றனர். கடைசியாக, நடராஜப் பெருமான் வலது காலை மேல் தூக்கிக் காதில் அணிந்திருக்கும் குண்டலத்தைக் கால் பெருவிரலால் தொடும்படியாக ஊர்த்துவ தாண்டவம் ஆடுகிறார். இதைக் கண்டு பராசக்தி பிரமித்துப் போகிறாள். ஆணைப் போல் பெண் அவ்விதம் ஆடமுடியாத நிலையை உணர்ந்து அவள் அவமான உணர்ச்சியோடு தலை குனிந்தவாறு ஆட்டத்தை நிறுத்துகிறாள். ஊர்த்துவ தாண்டவ வேகத்தில் கால் பெரு விரல் உந்துதலால் நடராஜப் பெருமானின் செவியில் இருந்த குண்டலம் எகிறிப்போய் எங்கோ விழுகிறது. இது கண்டு தேவர்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்கின்றனர்.)

நார : பார்த்தீர்களா! எங்கள் அம்பலவாணரின் ஊர்த்துவ தாண்டவத்தை?

தே 1 : தேவி அயர்ந்து போய் நிற்பதிலிருந்தே தெரிகிறதே? (சிலர் மகர குண்டலத்தைத் தேடுகின்றனர்.)

தே 2 ; பெருமானே! உங்கள் செவியில் இருந்து தவறி விழுந்த குழையைக் காணோமே?

நட : (புன் முறுவலோடு) நீங்கள் எங்கு தேடினாலும் எவ்வளவு நேரம் தேடினாலும் உங்களால் அதைக் கண்டு பிடிக்க முடியாது.

தே 1 : அப்படியானால்......?

நட : தெற்கே திருமயிலாப்பூரில் என்னுடைய மெய்யன்பன் திருவள்ளுவன் இருக்கிறன். அவன் நெசவுத் தொழில் செய்து கொண்டிருப்பான். அவனைப் போய் கேளுங்கள்; குண்டலம் விழுந்த இடத்தைச் சொல்லுவான்.

நார : அப்படியே போய்க் கேட்கிறோம்; சுவாமி.

பரா : பெருமானே! உங்களுடைய அளப்பரும் சக்தியை தெரிந்து வைத்திருந்தும், ஆணவத்தால் அறிவிழந்து உங்களோடு போட்டியிட்டு நான் மறுபடியும் அவமான மடைந்து விட்டேன். தாங்கள் கருணை கூர்ந்து என்னை மன்னித்து ஆட்கொண்டு அருள வேண்டும்.

(நடராஜப் பெருமானின் காலில் விழுந்து வணங்குகிறள்.)

நட : (அவள் சிரத்தின் மீது வலக்கரத்தை வைத்து) என்னுடைய அருளும் ஆசியும் உனக்கு எப்போதும் உண்டு. எழுந்திரு; தேவி.

(தேவர்கள் 'நம பார்வதி பதயே! ஹரஹர! மகாதேவா!' என்று முழங்குகின்றனர்.)

காட்சி-22

காலம் : காலை

இடம் : வள்ளுவர் இல்லம்

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், வாசுகி, ஏலேல சிங்கர்.

(வள்ளுவர் தறியில் அமர்ந்து நெய்து கொண்டே தலையை ஆட்டியவாறு தமக்குள் ஏதோ சொல்லிக் கொள்கிறார். வியப்புடன் வாசுகி இதைக் கவனித்தவாறே ராட்டையைச் சுழற்றி நூல் நூற்றுக் கொண்டிருக்கிறள்.)

வள் : வாசுகி! ஒரு நாள் பனை ஓலைகளைச் சீவி ஒழுங்குபடுத்தி ஏடுகளாக அடுக்கிவைத்திருந்தேனே! அவை பரண் மீது இருக்கும். எடுத்துக் கொண்டு வா!

வா : அப்படியே கொண்டு வருகிறேன்; நாதா!

(வாசுகி உள்ளே போகிருள். வள்ளுவர் வாய்விட்டு ஏதோ சொல்லுகிருர்.)

வள் : (பாடுகிருர்.)

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

(இதற்குள் வாசுகி ஓலை எழுத்தாணியுடன் திரும்பி வருகிருள்.)

வள் : இப்படி என் எதிரில் வந்து உட்காரு, வாசுகி! ஓலைகளை ஒழுங்கு படுத்தி ஒன்றின் மேல் ஒன்ருக அடுக்கி வைத்துக் கொள். சில நாளாகவே என் சிந்தனை ஏதோ தீவிரமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது. உள்ளத்திலிருந்து ஏதோ ஒரு சக்தி 'பாடு; பாடு' என்று சொல்லி என்னை ஊக்கிக் கொண்டே இருக்கிறது. இந்த மன எழுச்சியை என்ருல் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. இன்று காலையில் எழுந்ததும் என் உள்ளத்தில் இருந்து எழுவதை ஏட்டில் எழுதி வைத்து விடுவதென்று தீர்மானித்து விட்டேன். என் இதயக் குரலாக ஒலிக்கத் தொடங்கியிருக்கு வாசகம் இது.

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

இதை எழுதி விட்டு உன் இனிய குரலால் பாடிக் காட்டு.

(வாசுகி தனக்குள் பாடிக் கொண்டே ஏட்டில் வள்ளுவர் சொன்ன திருக்குறளை எழுதுகிருள். இச்சமயம் ஏலேல சிங்கர் வருகிருர். வள்ளுவருக்கு அருகில் வாசுகி அமர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு தயங்கி நடையிலேயே நிற்கிருர்.)

வள் : நான் சொன்னதை ஏட்டில் எழுதி விட்டாயா? அதைப் பாடிக் காட்டு; கேட்கலாம்.

வா : (வலக்கரத்தில் ஓலையையும் இடது கையில் எழுத்தாணி யையும் வைத்துக் கொண்டு தான் எழுதியதைப் பாடு கிறாள்.)

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

வள் : இனிமை! இனிமை! பிழையில்லாமலும் எழுதியிருக் கிறாய். அடுத்து நான் சொல்வதை எழுது.

கற்றதனால் ஆய பயன் என்கொல்? வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅர் எனின்.

(வாசுகி இக்குறளை எழுதிக் கொண்டே பாடுகிறாள்.)

ஏலே : (மெல்ல) ஆகா! எவ்வளவு இனிமையாகப் பாடுகிறார்? பாட்டும் ஆழ்ந்த பொருள் செறிந்ததாக இருக்கிறதே!

வள் : இப்படித்தான் விட்டு விடாமல், நான் அவ்வப்போது சொல்லுவதையெல்லாம் எழுதி வரவேண்டும்; வாசுகி!

வா : அப்படியே! நாதா!

வள் : (நெய்வதை நிறுத்தி விட்டுப் பாடுகிறார்.)

மலர்மிசை ஏகினான் மாண்அடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

(வள்ளுவர் சொல்லச் சொல்ல வாசுகி எழு திக் கொண்டு போகிறாள். ஏலேலசிங்கர் நடையில் நின்றபடியே வள்ளுவர் சொல்லு வதையும் வாசுகி எழுதிவிட்டுப் பாடிக் காட்டுவதையும் கேட்டுக்கொண்டே மகிழ்ச் சியால் மெய்மறந்து நிற்கிறார்.)

வள் : இப்போது நான் சொன்ன பத்துக் குறட் பாக்களையும் கடைசியாக ஒரு முறை பாடிக் காட்டிவிடு, வாசுகி! நான் கேட்டு இன்புற விரும்புகிறேன்.

வா : எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் பாடுகிறேன், நாதா! ஒவ்வொன்றும் கற்கண்டு போல அல்லவா சுவையாக இருக்கிறது? இதைப் பாடப் பாட வாய் மணக்கும். (பாடுகிருள்.)

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு. 1

கற்றதனால் ஆய பயன் என்கொல்? வால்அறிவன்
நற்றாள் தொழாஅர் எனின். 2

மலர்மிசை ஏகினான் மாண்அடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடு வாழ்வார். 3

வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்அடி சேர்ந்தார்க்கு
யாண்டும் இடும்பை இல. 4

இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு. 5

பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடு வாழ்வார். 6

தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க்கு அல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது. 7

அறஆழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
பிறஆழி நீந்தல் அரிது. 8

கோளில் பொறியில் குணமிலவே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை. 9

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார். 10

வள் : சரி. மற்றவற்றை நாளைக்குப் பாடுவோம். இப்போது தான் ஏதோ ஒரு பெரிய சுமையை இறக்கி வைத்தது போல் இதயம் இலேசாக இருக்கிறது. மனம் பரவசத்தில் ஆழ்ந்து இருக்கிறது.

ஏலே : (தம்மை மறந்து) உங்களுக்கு மட்டுமா ஐயா! மனம் பரவசமடைந்திருக்கு? கேட்போரையும் கூட அல்லவா ஆனந்த பரவசத்தில் ஆழ்த்தி விடக் கூடியதாய் இருக்கு? அம்மா சொன்னது போல் ஒவ்வொரு பாட்டும் கற்கண்டுத் துணுக்கு. இவற்றைப் பாடினால் வாய் மட்டும் மணக்காது. நினைக்க நினைக்க நெஞ்சமும் இனிக்கும்.

வள் : ஏதோ குரல் கேட்கிறதே! யார் என்று பார்? வாசுகி!

வா : (இருந்த இடத்திலிருந்தே எட்டிப் பார்த்து விட்டு) யா ரோ உங்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறுப் போலி ருக்கு.

(நாணத்துடன் உள்ளே போய் விடுகிருள்.)

ஏலே : (அசட்டு நகை நகைத்தவாறு) ஹி!. ஹி!. நான் தான் ஏலேலசிங்கர். இந்த வழியாக வந்தேன். அப்படியே உங் களைப் பார்த்து விட்டுப் போகலாமென்று தோன்றிற்று.

வள் : வாருங்கள், வாருங்கள். ஏன் வெளியிலேயே தயங்கி நிற்கிறீர்கள்?

ஏலே : நீங்கள் முக்கியமான வேலையாய் இருக்கும் போது நான் இடை நடுவில் சமயசந்தர்ப்பம் தெரியாமல் வரலா மா? சிவபூஜையில் கரடி புகுந்தாற் போல.

வள் : அப்படியொன்றும் முக்கியமானது ஒன்றுமில்லை; ஏலேலசிங்கரே!

ஏலே : நான் வரும்போது கேட்டுக் கொண்டுதான் வந்தேன்; உங்களுடைய அருமையான கவிதையை. கடவுள் வணக்கப் பாடல் போல............

வள் : (அடக்கத்துடன்) ஏதோ பாடத் தோன்றியது. தொழில் களைப்புத் தோன்ருதபடி பாடலானேன்.

ஏலே : நீங்கள் அடக்கமாகச் சொல்லிக் கொள்வது போல், உடல் களைப்புத் தீருவதற்காக உற்சாக மூட்டும் பாட்டு மட்டுமல்ல; இது, பிறவிக் களைப்பையே அடியோடு போக்கக் கூடிய ஆழ்ந்த பொருள் கொண்ட பாடல்களாகும் இவை. தொடர்ந்து பாடுங்கள். இவ்வுலக மக்களுக்கு உபகாரமாய் இருக்கட்டும்.

வள் : என்ன ஏலேலசிங்கரே! என்னை ஒரேயடியாய் உயர்த்திப் பேசுகிறீர்கள்? நான் சாதாரண நெசவுத் தொழிலாளி.

ஏலே : நீங்கள் நெசவுத் தொழிலாளி தான். ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால், வெறும் பஞ்சு நூலால் துணி 'நெய்யும் நெசவாளியல்ல; சொல் என்னும் பஞ்சைக் கொண்டு பனுவலை இழையாக்கி நீங்களே சேயிழை போலிருந்து நூல் நூற்கும் உயர்ந்த நெசவாளி என்பதை இப்போது நீங்கள் பாடியுள்ள பாடல்களே எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி விட்டன.

வள் : ஏலேல சிங்கரே! உங்களுக்குள்ள இலக்கியப் புலமையைக் கொண்டு என்னைப்பற்றி உயர்வாகப் பேசத் தொடங்கி விட்டீர்கள். வந்ததிலிருந்து நின்று கொண்டே இருக்கிறீர்களே! குறிச்சியில் அமருங்கள். நான் தறியில் இருப்பதால் வீடு தேடி வந்த உங்களை எழுந்து வந்து வரவேற்று உபசரிக்க முடியவில்லை. மன்னியுங்கள்.

ஏலே : மற்றவர்களைப் போல் நமக்குள்ளே சம்பிரதாய உபசாரத்துக்கு அவசியமில்லை, ஐயா! நான் முதலில் உங்களைப் பார்த்ததிலிருந்தே மற்றவர்களைப் போல் நீங்கள் சாதாரண மனிதரில்லை என்று உணர்ந்து கொண்டேன். உங்களுடைய அகன்ற நெற்றியும் ஒளிமிகுந்த கூரிய கண்களும் எடுப்பான மூக்கும் வளைந்த மோவாயும் ஒரு தனித் தன்மை வாய்ந்த பெருமகனாய் இருக்க வேண்டுமென்று உணர்ந்து கொண்டேன். அதனால் தான் நானே உங்கள்பால் நட்புறவு கொள்ள வந்தேன்.

வள் : மிக்க நன்றி; ஐயா! செல்வத்தால் மட்டுமின்றி சிந்தனை யிலும் சீரியரான உங்களை உற்ற நண்பராகப் பெறுவதில் நானும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

ஏலே : நம்முடைய நட்பு வளர் பிறை போல் வளருவதாக. நாம் நாடோறும் மாலையில் சந்தித்து அளவளாவி மகிழ் வோம். இப்போது விடை பெறுகிறேன்.

(கைகூப்பி வணங்கி விட்டுப் போகிறார். பதிலுக்கு வள்ளுவரும் வணக்கம் செலுத்து கிறார்.)

காட்சி-23

காலம் : முற்பகல்

இடம் : வள்ளுவர் இல்லம்

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், வாசுகி, தேவர்கள்.

(திருவாலங்காட்டிலிருந்து தேவர்கள் வள் ளுவர் வீட்டிற்கு வருகிறார்கள். அச்சமயம் வள்ளுவர் உணவருந்துவதற்குக் கூடத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். வாசுகி அவருக்குத் தாலத்தில் பழைய சோறு படைக்கிறாள். வள்ளுவரிடம் நடராஜப் பெருமான் சொல்லி யனுப்பிய குண்டலம் பற்றிய தகவலைக் கேட்டறிவதற்காக, தேவர்கள் சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்றனர்.)

வள் : வாசுகி! விசிறியைக் கொண்டு வந்து வைக்கவில்லை யே?

வா : பழையது தானே என்று பார்த்தேன்.

வள் : இருந்தாலும், விசிறி வேண்டியதுதான்.

வா : அப்படியானால் கொண்டு வந்து விடுகிறேன், நாதா! (உள்ளே போகிறாள்).

(தேவர்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்கின்றனர். வாசுகி விசிறியுடன் திரும்பி வருகிருள்.)

வா: கொண்டு வந்து விட்டேன்; நாதா!

வள் : கொஞ்சம் விசிறி விடு, வாசுகி!

வா : அப்படியே நாதா! (விசிறுகிருள்.)

(சுடு சோற்றிலிருந்து கிளம்புவது போல, பழையதிலிருந்து ஆவி கிளம்புகிறது.)

வள் : (புன்னகையோடு) விசிறி எவ்வளவு அவசியம் என்று தெரிகிறதா? வாசுகி!

வா : அறியாமையால் மறுத்துக் கேட்டு விட்டேன். மன்னியுங்கள் நாதா! நீங்கள் எது சொன்னுலும் தடை சொல்லாமல் கேட்கக் கடமைப்பட்டவள் என்பதை இது எனக்கு உணர்த்துகிறது.

(இது கண்டு தேவர்கள் பெருவியப்படைகின்றனர். வாசுகி தொட்டுக் கொள்ள ஊறுகாய் முதலியவைகளை வைத்து விட்டு குவளையில் தண்ணீர் குறைந்திருப்பதைக் கவனித்து விட்டு கேணியில் நீர் முகந்து வர, புறக்கடைக்குச் செல்லுகிருள். அவள் தண்ணீர் முகந்து கொண்டிருக்கையிலேயே வள்ளுவர் கூப்பிடுகிருர்.)

வள் : வாசுகி! வாசுகி! எங்கே போய் விட்டாய்?

(வாசுகி கணவனின் குரல்கேட்டவுடனேயே நீர் முகந்து கொண்டிருப்பதை அப்படியே விட்டு விட்டு ஓடோடி வருகிருள். கிணற்றுக்குள் சென்ற குடம் கயிற்றுடன் அந்தரத்தில் அப்படியே நின்று விடுகிறது. இதைப் பார்த்து தேவர்கள் பேராச்சரியம்

கொள்கிருர்கள். தன் வீட்டுப் புறக் கடைக்குத் தற்செயலாக வந்த கிள்ளுவ னும் இதைக் கண்டு வியப்புறுகிருன்.)

கிள் : பூதகி! பூதகி! இங்கே ஓடி வாயேன்! குடம் கயிறுடன் அந்தரத்தில் நிக்குது பார்!

பூதகி : (இரைக்க இரைக்க வந்து) உனக்கு என்னுய்யா வந் துட்டது? திடீரென இப்பிடிக் கத்தறே?

கிள் : அங்கே பாரு அதிசயத்தை.

பூதகி : என்னது? (திரும்பிப் பார்த்து) ஓ! இதைப் பார்க்கத் தான் கூப்பிட்டியா! இந்த ஜால வித்தையையெல்லாம் எத்தனேயோ தடவை பார்த்திருக்கிறேனே!

கிள் : ஜால வித்தையா?

பூதகி : ஆமாம். நீ தறிக்குப் போயிட்டா எனக்கு வேறென்ன வேலே? வாசுகியும் அவள் ஆம்படையானும் நடத்தற கூத் தைத்தானே பார்த்துக்கினு இருக்கேன்.

கிள் : அப்பிடியா!

பூதகி : ஆமாம். அவங்க செய்யறதெல்லாம் கண் கட்டு வித்தை. ஐயா! ஊரை ஏமாத்தருங்க.

கிள்: ஆங்.

வள் : தண்ணீர்கொண்டு வரப்போனுயா? வாசுகி! குவளேயில் தான் நீர் இருக்கிறதே! நடையில் நிழல் ஆடுகிறது. யார் வந்திருக்கிறது என்று பார்.

(வாசுகி வெளியே தலே நீட்டிப் பார்க்கிருள். முதலில் அவள் கண்களுக்கு தேவர்கள் இருப்பது தென்படவில்லே. உன்னிப்பாகப் பார்த்த பின்னர் தான் தேவர்கள் கும்பலாக நின்றிருப்பது அவள் கண்களுக்குப் புலனு கிறது.)

வா : நாதா! தங்களைப் பார்க்க யாரோ வந்து காத்திருப்பது போல் தோன்றுகிறது.

(இதற்குள் வள்ளுவர் கை அலம்பி விட்டு நடைக்குப் போகிறார். அவரைக் கண்டதும் தேவர்கள் கைகூப்பி வணங்குகின்றனர்.)

தேவர்கள் : (ஒரேகுரலாக) வணக்கம்; வள்ளுவர் பெருமானே!

வள் : வணக்கம். வாருங்கள். ஏது இவ்வளவு தூரம்? இந்த ஏழை வீட்டைத் தேடிக் கொண்டு. இப்படி வந்து அமருங்கள்.

தே : (வள்ளுவர் காட்டிய ஆசனங்களில் அமர்ந்தவாறு) நடராஜப் பெருமான் உங்களிடம் அனுப்பி வைத்தார்.

வள் : (வியப்போடு) என்ன! நடராஜப் பெருமானா? என்னிடமா?

தே : ஆமாம்.

வள் : எது விஷயமாகவோ?

தே : வேறொன்றுமில்லை. நடராஜப் பெருமான் எங்கள் வேண்டுகோளின்படி தேவியோடு திருவாலங்காட்டில் நடனமாடினார். அவர் ஆடிய ஊர்த்துவ தாண்டவத்தில் ஆட்ட வேகத்தினால் அவருடைய காதில் இருந்த மகர குண்டலம் கழன்று எங்கேயோ போய் விழுந்து விட்டது. நாங்களெல்லாம் பல இடங்களில் தேடியும் அது கிடைக்கவேயில்லை. அது விழுந்து கிடக்கும் இடம் உங்களுக்குத் தான் தெரியும் என்று அம்பலவாணர் சொன்னார். அதற்காகத்தான் உங்களை நாடி வந்திருக்கிறோம்.

வள் : அதிசயமாய் இருக்கிறதே! சிவபெருமானின் செவியை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த மகர குண்டலம் விழுந்த இடம் உங்களுக்கே தெரியாமலிருக்க, ஏழை நெசவாளியான எனக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது?

"பூவி லயனும் புரந்தரனும் பூவுலகைத்
தாவி யளந்தோனும் தாமிருக்க—நாவில்
இழைநக்கி நூல்நெருடும் ஏழை யறிவேனோ?
குழைநக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் கூத்து"

தே : நன்று. நன்று. வினா எழுப்பியே விடை சொல்லி விட்டீர்களே! உங்கள் சாதுரியத்தையும் அறிவு நுட்பத்தையும் என்னென்பது! உண்மை எங்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. உங்களுக்கு மிக்க நன்றி. நாங்கள்போய் வருகிறோம்.

வள் : (புன்னகையுடன்) போய் வாருங்கள்; தேவர்களே!
(வழியனுப்பி வைக்கிறார்.)

காட்சி-24

காலம் : இரவு

இடம் : வள்ளுவர் இல்லம்

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், வாசுகி, கிள்ளுவன், பூதகி

(வள்ளுவர் ஏதோ சிந்தனை செய்தவாறு எழுத்தாணியால் அடிக்கடி ஏட்டில் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். வாசுகி அடுக்களை வேலையை முடித்துவிட்டு வருகிறாள்.)

வா : முதல் சாமமாகியும் விழித்துக்கொண்டு இருந்தால் உடம்பு என்னத்துக்கு ஆகும். பகலெல்லாம் வேறு தறியில் கிடந்து விட்டு........

வள் : உன் அலுவலெல்லாம் முடிந்து விட்டது அல்லவா? வாசுகி!

வா : ஓ! நாளை தறிக்கு வேண்டிய சிட்டங்களைக் கூடப் போட்டுவிட்டேன், நாதா!

வள் : அப்படியானால் நீ போய் படுத்துக் கொள், வாசுகி!

வா : நீங்கள் உறங்குவதற்கு முன் நான் படுக்கைக்குப் போவதா? நன்றாகத்தான் இருக்கு, நீங்கள் சொல்வது?

வள் : அதனால் என்ன? நீ போய்த் தூங்கு; வாசுகி! நான் கொஞ்சம் எழுத வேண்டியிருக்கு. உள்ளத்தில் கருத்து உருவாகும் போது அதை ஏட்டில் எழுதி வைத்துவிட்டால்தான் உறக்கம் வரும்.

வா : அது உண்மைதான். அல்லும் பகலும் ஓய்ச்சல் ஒழிவு இல்லையே! உடம்புக்கு நலிவு ஏற்பட்டு விடக்கூடாதே என்றே அஞ்சுகிறேன். நான் எழுதுகிறேனே! நீங்கள் சொல்லிக் கொண்டு வாருங்களேன்.

வள் : (புன்னகை செய்து) உனக்கு மட்டும் ஓய்வு வேண்டாமா? நீயுந்தான் அருணோதயத்துக்குமுன் எழுந்திருந்தால் இரவு முதல் சாமம் வரை குடும்ப காரியங்களையும் கவனித்துக்கொண்டு நெசவுக்கும் உதவி செய்து கொண்டிருக்கிறாய், ஒரு நிமிடம் உட்காராமல்.

வா : நான் தானா நீங்கள்?

வள் : (சிரித்து) உன்னை மட்டும் என்ன படைத்தவன் இரும்பாலா ஆக்கி வைத்திருக்கிறான்?

வா : என்னைப்போன்ற பெண்கள் என்ன செய்தாலும் வீட்டுக்குள்ளிருந்து தானே செய்கிறோம்; ஆண்களாகிய நீங்களோ வெளியிலே போய் எத்தனையோ வேலைகளைக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறதே!

வள்: அதனால், பெண்களைவிட ஆண்களுக்கு அலுவல் அதிகம் என்று சொல்லிச் சாதிக்கிறாய். அதுதானே?

வா: (நாணத்துடன்) ஆம்.

வள் : உனக்கு எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கிறேன்; ஆணுக்கு ஒன்று, பெண்ணுக்கொன்று எனப் பேதம் பிரித்துப் பேசவேண்டாம் என்று. சமுதாயத்தில் ஆண்களுக்கு அவர்களுடைய உடல் இயற்கைக்கு ஏற்றபடி சில வேலைகளைச் செய்ய விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது போல, பெண்களுக்கும், அவர்களுடைய மெல்லியற்கைக்குத் தகுந்தவாறு வீட்டு வேலைகளை மட்டுமே கவனிக்கு

மாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதை வைத்து இருபாலாருக்கும் வேறுபாடு கற்பிப்பதா?

வா : உங்கள் அறிவுரை எனக்கு எப்போதும் நினைவில் இருக்கிறது. ஆனால் என் அன்னையார் சொல்லியிருக்கிறார்: தனக்குக் கணவராக வருபவரைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் காத்துப் பேணுவதற்கென்றே படைக்கப்பட்டவள் பெண் என்று. அதன்படித்தான் நான் உங்களைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்.

வள் : வழி வழியாக இரத்தத்தில் ஊறிப்போயுள்ள சில பண்புகளைப் பெண்களிடமிருந்து அவ்வளவு எளிதில் மாற்ற முடியாது. சரி; சரி. இப்போது உன் சொல்லுக்குக் கட்டுப்படுவதைத் தவிர, எனக்கு வேறொன்றும் தோன்றவில்லை. இந்த ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் எடுத்து வை. நாம் உறங்கப் போகலாம்.

(வாசுகி ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே போகிறாள். வள்ளுவர் படுக்கையில் போய்ச் சாய்கிறார்; சிறிது நேரத்தில் வாசுகி விசிறியுடன் வந்து அவர் பக்கத்தில் அமர்ந்து அவருக்கு விசிறியால் விசிறுகிறாள். அடுத்து அவள் வாய் எதையோ மெல்லப் பாடுகிறது. பாடலைக் கேட்டவாறே வள்ளுவர் கண் உறங்குகிறார். அவர் நன்றாகத் தூங்கிவிட்டார் என்று தெரிந்தபின், வாசுகி அவருடைய பாதங்களைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு பின் தான் படுத்துக் கொள்கிறாள்.)

(இதே சமயத்தில் கிள்ளுவன் தன் வீட்டில் மனைவியுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறான்.)

பூத : பக்கத்து வீட்டில் காலட்சேபம் ஆரம்பிச்சிட்டுது, மச்சான்? நாம தூங்கிறப்போலத்தான்.

கின் : இந்த வள்ளுவன் வளவளவென்று பேசத்தொடங்கி விட்டால் வாயை லேசில் மூடவே மாட்டானே! அன்று டம் இது ரோதனையா போச்சே!

பூத : அலுத்துச்சலித்து வந்து கண்ணயரலாம்னு இந்தச்சனி யன்கள் இப்படி ராவெல்லாம் கூத்தடிக்குதுங்களே!

கின் : இதுக்கு என்ன செய்யறது? பூதகி!

பூத : உனக்கு எத்தனை நாளா சொல்லிக் கொண்டிருக் கேன்; நாங்க தூங்கறதா என்ன? ஒரு நாள் தவறுமே இராவுலே இப்பிடிக் காட்டுக்கூச்சல் போட்டுக்கினு இருக் கிறீங்களேன்னு வள்ளுவனைப் பார்த்து அதட்டல் போட் டுட்டு வாங்கன்னு. அதுக்குத் தைரியமில்லே! இங்கேயே என்னண்டே முணுமுணுத்துக்கிட்டு இருக்கே.

கின் : (யோசனையோடு) ஊம்.

பூத : ஏன்? மச்சான்! நீ ஆம்பிளையில்லே? இப்பிடித் தொடை நடுங்கிறியே!

கின் : உனக்கு விஷயம் தெரியாதுடீ. வள்ளுவன் எங்க எச மானருக்கு மிகவும் வேண்டியவன். எப்படியோ செட்டி யாரை வசியம் பண்ணி வச்சிருக்கான். அதனால்தான் யோசிக்கிறேன்.

பூத : யோசிக்க வேண்டிய விஷயந்தான், மச்சான்! வேலை போயிட்டா நம் வயிற்றுப்பாட்டுக்குத் திண்டாடணுமே?

கின் : எனக்குத் தூக்கம் வருது. விடிஞ்சு பேசிக்கலாம். நீ படு.

பூத : (ஏளனமாக) மூதேவி வந்துட்டாளா? தூங்கித் தொலை.

காட்சி-25

காலம் : முற்பகல்

இடம் : வள்ளுவர் இல்லம்

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், ஏலேலசிங்கர்.

(வள்ளுவர் தறியில் நெய்து கொண்டே பாடு கிருர். ஏலேலசிங்கர் வருகிருர்.)

வள் : இருவேறு உலகத்து இயற்கை திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு.

ஏலே : வணக்கம்; ஐயா!

வள் : (நிமிர்ந்து நோக்கி) வாருங்கள்; ஏலேலசிங்கரே! ஏது இன்றைக்கு விபூதிபட்டையும் ருத்திராட்ச மாலையும் பிர மாதமாக இருக்கு. பூஜை புனஸ்காரம்......

ஏலே : (வாயில் விரலை வைத்துக் கடித்து) வருகிற அவசரத் தில் ஜெப மாலையைக் கழற்றி வைக்க மறந்து விட்டேன். பூஜை செய்து கொண்டிருக்கையில் என் மனத்தில் ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. அதைப்பற்றிக் கேட்க வந்தேன்.

வள் : உங்களுக்கு என்ன சந்தேகம் அப்படி ஏற்பட்டது? 'யவன நாட்டிலிருந்து நாவாயில் வந்து சேர வேண்டிய சரக்குகள் இன்னும் வரவில்லையே! எப்போது தோமியார் கோயில் கரைக்குப்பத்துக்கு வந்து சேரும்' என்ற விசாரமா? யாராயினும் நிமித்திகரை நாடிச் சென்ருல் அவர் சொல்லுவாரே!

ஏலே : (வியப்புடன்) என் உள்ளத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டி ருந்த இந்த எண்ணம் ஐயாவுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?

வள் : நீங்கள் சிவ பூஜை செய்யும் போது கூட உங்கள் சிந் தனையெல்லாம் குப்பத்துக்கரையை நாடியல்லவா இருந் தது? உங்கள் முகத்தில் தேங்கியுள்ள கவலையை விபூதி பூச்சால் கூட மறைக்க முடியவில்லையே! அதை நான் தெரிந்து கொண்டதில் என்ன ஆச்சரியம்?

ஏலே : எல்லாவற்றையும் நேரில் பார்த்தது போலல்லவா சொல்லுகிறீர்கள்? ஐயா! ஒருவருடைய உள்ளத்தை ஊடுருவிப் பார்த்து விஷயத்தை ஊகித்துக் கொள்ளும் மதியூகம் மட்டுமல்லாமல், எங்கு என்ன நடக்கிறது என்ற தொலை நோக்கு உணர்வும் உங்களுக்கு இருக்கு என்பதை நான் அறிந்து கொண்டேன். நீங்கள் தேவர்களைக் காட்டிலும் பெரிய தேவர். (அவர் உடம்பெல்லாம் நடு நடுங்குகிறது. வள்ளுவருடைய காலில் நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்து வணங்குகிறார்.) என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள், ஐயா.

வள் : நீங்கள் என்ன பிழை செய்து விட்டீர்கள்? ஏலேல சிங்கரே! மன்னிப்பு கேட்பதற்கு. ஒரு காரியத்தில் ஈடுபட்டால் மனிதர்கள் அதில் முழுவதும் கவனம் செலுத்த வேண்டியது மிகவும் அவசியம். அதிலும் வாணிபத்தில் அதிக அக்கரையும் கவனமும் இருக்க வேண்டும். ஆனால் சிவபூஜை செய்யும் சமயத்தில் கூட அதைப்பற்றிச் சிந்தனைசெய்ய வேண்டாமென்றுதான் சுட்டிக்காட்டினேன்.

ஏலே : நான் உங்களை என் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் ஆசாரியனாகவே மதித்திருக்கிறேன். ஐயா! நான் ஏதேனும் பிழை புரிந்தால் அதைக் கண்டித்துப் புத்தி கூற வேண்டும்.

வள் : வாழ்க்கைக்குப் பொருள் மிக அவசியம். திரை கடலோடியும் திரவியம் தேடத்தான் வேண்டும். ஆனால், அதற்காகப் பொருளிலேயே புத்தியை முழுவதும் பதித்துக் கொள்ளக் கூடாது. புளியம் பழம்போல் ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் இருக்க வேண்டும். ஒன்றின் மீது மிகுந்த பற்றும் பாசமும் வைத்து விட்டால் அதனால் துன்பமும் துயரமும்தான் மிகுதியாகும்.

ஏலே : நல்ல அறிவுரை இது; ஐயா! இனிமேல் பொருளையே பெரிதாகக் கருதி அதில் ஆசை வைக்கமாட்டேன்.

வள் : (நகைத்துக் கொண்டே) உங்கள் மனம் மாறியிருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள ஒரு தேர்வு நடத்திப் பார்க்கலாமா?

ஏலே : என்னை எப்படி வேண்டுமானாலும் சோதித்துப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்; ஐயா!

வள் : உங்களிடம் சுமாராக எவ்வளவு பொன் இருக்கும்?

ஏலே : நான் கணக்கு வைத்துக் கொண்டதில்லை. தோராயமாகச் சொன்னால் தங்கப் பாளங்கள், நகை நட்டுக்கள் உட்பட ஆயிரம் வராகன்களுக்குமேல் இருக்கலாம்.

வள் : உங்கள் வீட்டம்மா அணிந்திருக்கும் நகைகளை விட்டு விட்டு மற்ற எல்லாப் பொன்னையும் கட்டியாக்கிக் கடலில் எறிந்து விடுங்கள் எனச் சொல்லுகிறேன் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவ்விதமே செய்வீர்களா?

ஏலே : ஓ! அப்படியே தயக்கமில்லாமல் செய்வேன்.

வள் : அப்படியானால் சரி; நான் சொல்கிறபடி செய்யுங்கள். உங்களிடமிருக்கும் பொன் கட்டிகளை யெல்லாம் சதுரக்கல் போல் செய்து அதன் மீது உங்கள் பெயரைப் பொறித்துப் பின்னர் கடலில் எறிந்து விட்டு வாருங்கள்.

ஏலே : இப்போதே போய் நீங்கள் சொல்லியபடியே செய்து விட்டு வருகிறேன், ஐயா!

வள் : (நகைத்து) போய் வாரும்.

(ஏலேலசிங்கர் விரைந்து செல்கிறார்.)

காட்சி—26

காலம் : நள்ளிரவு
இடம் : ஏலேலசிங்கர் மாளிகை

உறுப்பினர் : கள்ளர்கள், ஏலேல சிங்கர், மரகதம்.

(ஏலேலசிங்கரும் மரகதமும் உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். திருடர் இருவர் கன்னக்கோல் வைத்து வீட்டினுள் நுழைகிருர்கள்.)

கள் 1 : என்னண்ணேன்! ஒன்னுமே தெம்படலேயே?

கள் 2 : நல்லா எல்லாத்தையுந் துழாவிப் பாருடா! இங்கே இரும்புப் பெட்டி கூடக் காலியாத்தான் இருக்கு.

கள் 1 : எச்சரிக்கையா எங்கேனு எல்லாத்தையும் பதுக்கி வச்சிட்டிருப்பாங்களோ?

கள் 2 : ஒருவேளே நாம திருடவர்றது தெரிஞ்சிருக்குமோடா?

கள் 1 : நாம திடீரென்னுதானே திருட வந்தோம். யாரு சொல்லியிருக்கப் போறுங்கண்ணேன்!

கள் 2 : பூமியிலே புதைச்சி வச்சிருக்காங்களா? பாரு!

(ஒருவன் தரையைத் தட்டிப் பார்க்கிருன். இன்னொருவன் மூலே முடுக்கெல்லாம் ஆராய்கிருன்.)

கள் 1 : ஊஉம். ஒரு உருப்படியும் இல்லே.

கள் 2 : பொன்னு பொருளுதான் இல்லேன்னலும் நகை நட்டு துணிமணி கூடவா இருக்காது?

(சந்தடி கேட்டு ஏலேலசிங்கர் விழித்துக் கொண்டு ஓசை படாமல் தாழ்ப்பாளைத் திறந்து மெல்ல வெளியே எட்டிப் பார்க்கிருர்.)

கள் 1 : அதானே! தூங்கறப்போ கூடவா செட்டியாரம்மா பூணாரம் பூட்டிக்கிட்டிருப்பாங்க?

கள் 2 : கப்பல்காரரையா கவுந்து போயி கப்பரை வாங்கிட்டிருப்பாரோடா? வேலு!

கள் 1 : செட்டியார் வாழ்வு செத்தா தெரியுமென்பாங்க. ஏலேலசிங்கர் வாழ்வு இருக்கறப்போவே இம்புட்டு லட்சணத்திலே இருக்கே? அண்ணேன்!

கள் 2: எல்லாத்தையும் வியாபாரத்திலே போட்டு முடக்கியிருப்பார்போல. ஒரேயடியா கடலிலே மூழ்கிப் போச்சோ? என்னமோ?

கள் 1 : சத்தம் போட்டுப்பேசாதேண்ணேன்! முழிச்சிக்கிட்டு வரப்போறாங்க?

கள் 2 : ஒன்னு செய்தா என்ன? வேலு! தூங்கிகிட்டிருக்கிறவங்களை யெழுப்பிக் கத்தியெ காட்டி, வச்சிருக்கிற பொன்னு பொருளையெல்லாம் கொடுங்கன்னு பயமுறுத்திப் பிடுங்குவமே?

கள் 1 ; நல்லா சொன்னேண்ணேன்! சணப்பன் வீட்டுக் கோழி தானே மாட்டிக்கிட்டது எம்பாங்களே! அதுபோல நாம மாட்டிக்கிட்டுத் தலையாரி தடியாலே அடிச்சிக் கொத்தவால் முன்னாலே நிறுத்திக்கொட்டடியிலே போட்டு உதைக்கச் சொல்லணும் எங்கிறே. செட்டியாருக்கு ஆளு அம்பு அதிகம். அரசாங்க அதிகாரிங் கெல்லாம் அவரு கையிலே அடக்கம்.

கள் 2 : அப்ப நாம வெறுங் கையோடதான் போவணுங்கிறையா? வேலு!

கள் 1 : சும்மா போவலையின்னு நெல் குதிரு, அரிசி சாலுங்க இருக்கே! அதை ஆளுக்கொன்னு தூக்கித் தலையிலே வச்சிகிட்டு போவம். என்ன!

கள் 2 : சரி, வாடா! பரிகாசம் பண்றது போதும். வெள்ளி முளைக்கிறதுக்குள்ளாற போயிடுவம்.

கள் 1 : போறதுதான் போறம். புழக்கடைப் பக்கம் ஒரு பார்வை பாத்துட்டுப் போவம். புதையல் போல ஏதுனு கிடைச்சாலும் கிடைக்கலாம் இல்லியா?

(போகின்றனர். ஏலேலசிங்கர் அவர்களைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்கிறார்.)

காட்சி-27

காலம் : மாலை

இடம் : நடு வீதி

உறுப்பினர் : குடிகாரன், வள்ளுவர், கிள்ளுவன், மக்கள்.

(25 வயதுள்ள இளைஞனொருவன் குடி போதையில் ஆடிக்கொண்டு வருகிறான். கிள்ளுவன் உட்பட சிலர் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு வேடிக்கை பார்த்தவாறு வருகின்றனர். எதிரே வள்ளுவர் ஏதோ சிந்தனை செய்தவாறு வருகிறார்.)

குடி : என்னையா! என்னைப் பாக்கிறீங்க? குடிகாரப்பசங்களா? (கைகளை விகாரமாக ஆட்டிக்கொண்டு சிலர் அருகே நெருங்குகிறான். அவர்கள் பயந்து ஒதுங்குகின்றனர்.)

கிள் : யாரு? நாங்களா? நீயா? யார் குடிச்சிருக்கிறது?

குடி : நீங்கதான். இதோ பாருங்கையா? இருந்தாற் போலி ருந்து பூலோகம் சுத்துது. நீங்கள் கூட சுத்தறீங்களே?

கிள் : (கேலியாக) நீ தலை கிறுகிறுத்து சுத்தறே இல்லே? அதனாலே பூலோகமும் மனுஷாளும் உன்னோட சேந்து சுத்தறாங்க.

(கூட்டத்திலுள்ளோர் கொல்லென்று சிரிக்கின்றனர்.)

குடி : என்னையா! சிரிக்கிறீங்க? வேடிக்கையா இருக்குதா என்னைப் பார்த்தா?

(கூட்டத்தாரை அடிக்கக் கையை ஓங்குகிறான். அவர்கள் பயந்து கொண்டு ஓடுகின்றனர். இச்சமயம் வள்ளுவர் அவ்விடத்தை நெருங்குகிறார். குடிகாரன் அவரை நோக்கிப் போகிறான்.)

குடி : சாமியாரே! தாடி சாமியாரே! எங்கே போறீங்க? கள்ளுக் கடைக்கா?

(வள்ளுவர் அவனைப் பார்த்து முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டே ஒதுங்குகிறார்.)

குடி : போ! போ! சாமியாரே! சரக்கு ஆயிடப்போவுது. இன்னிக்கு தென்னங்கள்ளு ரொம்பத் தித்திப்பா இருக்குது. குடிக்கக் குடிக்க தெவட்டவே இல்லே. கொஞ்சம் குடிச்சு தான் பாருங்களேன்.

(வள்ளுவர் அவனை வெறுப்போடு பார்த்து நிற்கிறார்.)

குடி : சாமியாருக்கு தென்னங்கள்ளு பிடிக்கலேன்னு பனங் கள்ளு பதமா இருக்கு. ஈச்சங்கள்ளு வேணுமா? அதுவும் இருக்கு. இதுலே கொஞ்சம், அதுலே கொஞ்சம் குடிச்சுப் பாருங்களேன். ரொம்ப ஜோரா இருக்கும்.

வள் : உன்னைப் பார்த்தாலே தெரியுதே! குடிச்சா ரொம்ப ஜோரா இருக்கும்னு.

குடி : பின்னே நீயுந்தான் குடிச்சுப் பாரையா, நான் சொல்றது நெசமா இல்லையான்னு? ஒரு மொந்தை உள்ளே போனா நேரா சொர்க்கத்துக்கே கொண்டு போய் விட்டுடுது. என் காலைப் பாரு, தரையிலே பாவுதான்னு.

வள் : ஏன் தம்பி! நீ குடித்துக் கெட்டுப் போவதுமில்லாமல், மற்றவர்களையும் குடித்துப் பார்க்கச் சொல்கிறாயே!

குடி : அப்படின்னு நான் சொல்றது தப்பா?

வள் : தப்பில்லாமல்? குடி நம்மக் குடியைக் கெடுக்கும் என்று உனக்குத் தெரியாதா?

குடி : நீ என்ன சாமியாரே! சொல்றே? எனக்கு ஒன்னும் புரியலே. நீங்கள் கஞ்சா, அபினி குடிக்கிறீங்களே அது போலன்னு நினைச்சிக்கினீங்களா? இந்தக் கள்ளுக் குடிக்கிறதையும்.

வள் : நான் சாமியாருமில்லே, நீ சொல்கிற மாதிரி கஞ்சா குடிக்கிறவனுமில்லே; அபினி சாப்பிடுகிறவனுமில்லே.

குடி : அப்ப நீ எதுக்கும் லாயக்கில்லாத ஆசாமின்னு சொல்லு. (கையை உதறி) சுத்த மோசம்! சுத்த மோசம்!

(இச்சமயம் அவன் வயிறு குமட்டல் எடுத்து வாந்தி எடுக்கிறான். கூட்டத்தார் பதறிப் போய் விலகுகின்றனர். வள்ளுவர் அவனை இரக்கமாகப் பார்க்கிறார்.)

வள் : பார்த்தாயா? தம்பி! உன் வயிற்றிலே போயிருக்கிற சரக்கு எப்படி யெப்படி எல்லாம் உன்னை ஆட்டிப்படைக்கிறது என்று.

குடி : (தலையை ஒரு விதமாகச் சாய்த்துக்கொண்டு) என்ன! என்ன சொல்றே? சாமியாரே!

வள் : நீ குடித்திருக்கிற கள்ளு புளித்துப் போயல்லவா இருந்தது?

குடி : ஆங்......

வள் : அது புளிக்கிறதற்காக காடிப் பானையிலே ஊமத்தங்காய் போன்றவைகளை அறுத்துப்போட்டு ஊற வைக்கிறார்கள். புளிப்பு ஏற ஏற அது பொங்குகிறது; நுரைக்கிறது. அது போல அது குடிக்கிறவர்களையும் போதை கொண்டு ஆட வைக்கிறது.

கூட் 1 : அப்படிங்களா? ஐயா!

வள் : அது உங்களுக்குத் தெரியாதா? அதுமட்டுமா? மரத்திலிருந்து கள் ளிறக்கும் போதே ஈ, எறும்பெல்லாம் அதில் விழுந்திருக்கும். காவடியில் கொண்டு வரும் போது கொசு முதலிய பூச்சிகள் அதை மொய்த்துக் கொண்டு வந்து விழும். கடைசியாக, காடிப் பானையிலும் பெரிய ஜாடியிலும் ஊறலோடு சேர்த்து ஊற வைக்கும்போது அதில் புழுவெல்லாம் உற்பத்தியாகி நெளிந்து கொண்டுஇருக்கும். இவ்வளவு மோசமான சரக்குதான் குடிகாரர்கள் வயிற்றிலே போய் விழுகிறது.

கூட் : 2 : (வயிற்றைக் குமட்டியவாறு) இவ்வளவு மோசமான கள்ளையா குடிச்சி மனுசங்க கெட்டுப் போறாங்க? குடலைக் கெடுத்துக் கொள்ளுகிறாங்க?

வள் : ஆமாம். ஆமாம்.

(இச்சமயம் குடிகாரன் குடிபோதை தலைக்கேற மயங்கிக் கீழே விழுகிறான். ஆனால், அவனை யாரும் விழவொட்டாது தாங்கிக் கொள்ளவில்லை.)

வள் : "துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர் எஞ்ஞான்றும்
நஞ்சுண்பார் கள்ளுண் பவர்."

கிள் : அப்படியே ஓவியமா எழுதிக் காட்டியிருக்கார் இவர் பாடி வருகிற திருக்குறளிலே. இவரு பெரிய கவிஞர்; தெரியுமா?

கூட் : 1 : அப்பிடியா! ஏங்க? ஐயா! இப்பிடிக் கள்ளுக் குடிச்சுக் கெட்டுப் போறவங்களைத் திருத்தவே முடியாதா?

வள் : ஏன் முடியாது? வாலாயமாகக் கள் குடிப்பவர்கள் ஒரு நாள் குடிபோதையில் இல்லாமல் இருக்கிற போது, இதோ இந்த ஆள் குடித்து விட்டு வாந்தி எடுத்துக் கூத்தடிக்கிறானே! இவனைப் போன்றவர்களைப் பார்க்கச் செய்தால் போதும். உடனே குடிப்பதை நிறுத்தி விடுவார்கள்.

(போதையால் கீழே விழுந்தவன் வெகு நேரமாகியும் எழுந்திருக்காமல் போகவே மக்கள் அவன் இருக்குமிடத்திற்குப் போய் சூழ்ந்து கொள்கின்றனர். இச்சமயத்தில் வயதான மாது ஒருத்தி அப்பக்கமாக வந்தவள் கூட்டங் கூடி இருப்பதைப் பார்த்து விட்டு அது என்ன வென்று அறிய ஆவலோடு கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு உள்ளே பார்க்கிருள்.)

கிழவி : (பதறி) அட பாவி! குடிச்சுட்டு நீ இங்கேயா விழுந்து கிடக்கிறே?

கிள் : இவனை உங்களுக்குத் தெரியுமா? பாட்டி!

கூட் : 2 : இவன் உங்களுக்கு என்ன வேணும்?

கிழவி : தெரியுமாவா? இவன் என் பாழும் வயித்திலே பிறந்த பிள்ளே, ஐயா!

வள் : (எல்லோர் காதிலும் விழும்படியாக)

ஈன்றுள் முகத்தேயும் இன்னுதால் என்மற்றுச்
சான்றோர் முகத்துக் களி.''

கிழவி : உன்னைப் பெற்ற வயிற்றிலே பெரண்டையை வச்சிக் கட்டாமே போயிட்டேனே!

வள் : (பரிதாபமாக) பார்த்தீர்களா? பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற தாயே மனம் நொந்து பழித்துப் பேசுகிற அளவுக்கு இழிவான நிலை உண்டாகிறது என்றுல் இந்தக் குடி பெரியவர்களுடைய உள்ளங்களை எவ்வளவு புண்படுத்தும் என்று எண்ணிப் பாருங்கள். உங்களில் யாரும், மறந்தும் கூட இந்தக் குடிப்பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளாதீர்கள், ஐயா!

ஒருவர் : ஐயையோ! சாமி! இந்த ஆளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற அவலத்தைக் கண்ணுலே பார்த்த பின்னும் கூடவா மனுஷனுப் பிறந்தவனுக்கு, கள் குடிக்கத் தோணும்?

வன் : இந்த உண்மை எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிட்டால் அவர்கள் உய்ந்து போவார்கள்.

[அவர் மெல்லக் கூட்டத்தை விட்டு அகல்கிறார்.]

கிழ : (கீழே விழுந்திருக்கும் மகனைப் பார்த்து) தூ! (காரி உமிழ்ந்து விட்டு) நீ எக்கேடுங் கெட்டுப் போ!

(வேகமாகப் போகிறாள்.)

ஒரு : சாமியார் சொன்னதுபோல இந்தத் தாய்க்கு எவ்வளவு வெறுத்துப் போச்சு? பாத்தீங்களா! குடிச்சிக் கிடக்கும் மகன் மேலே?

(கூட்டம் மெல்ல மெல்லக் கலைகிறது.)

காட்சி—28

காலம் : மாலை

இடம் : ஏலேலசிங்கர் இல்லம்

உறுப்பினர் : ஏலேலசிங்கர், வள்ளுவர், குப்பத்துச் செம்படவர்கள்.

(செம்படவர்கள் சிலர் ஒரு பெரிய பொன் கட்டியைச் சிரமத்துடன் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள். உள்ளே வீட்டுக் கூடத்தின் நடுவே வள்ளுவர் வீற்றிருக்க அவருடைய காலடியில் ஏலேலசிங்கர் பணிவாக அமர்ந்து பேசிக் கொண்டு இருக்கிறார்.)

செம் 1: ஐயா! செட்டியார் ஐயா!

(பேச்சு மும்முரத்தில் செம்படவர்கள் கூப்பிடுவது ஏலேலசிங்கர் செவியில் விழவில்லை.)

செம் 2: ஐயா இல்லீங்களா? அம்மா!

(அடுக்களையிலிருந்து தற்செயலாக வெளியே வந்த மரகதம்மாள் செம்படவர்கள் கூப்பிடுவதைக் கேட்டு விட்டு கணவருக்குத் தெரிவிக்கிறார்.)

மர : உங்களை யாரோ கூப்பிடுறாங்க போலிருக்கே?

ஏலே : ஊம். யாரது?

செம் : நான்தாங்க சாமி.

ஏலே : இதோ வந்துவிட்டேன். (வள்ளுவரைப் பார்த்து) ஐயா! ஒரு நிமிடம் யாரென்று பார்த்துவிட்டு வருகிறேன். (எழுந்து வாயிலுக்குப் போகிறார்.)

செம் : நாங்கள் காலையிலே மீன் பிடிக்கப் போனப்போ பெரிய வலையிலே ஒரு சுறுமீன் அகப்பட்டுது. அதன் வயிற்றிலே இந்தப் பொன் கட்டி இருந்ததுங்க; ஐயா!

ஏலே : (வியப்புடன்) அப்படியா!

செம் : ஆமாங்க.

(தாங்கள் கொண்டு வந்த கட்டியை ஏலேல சிங்கர் முன்னிலையில் வைக்கிறார்கள். ஏலேலசிங்கர் அதைக் கூர்ந்து பார்க்கிறார்.)

ஏலே : (தமக்குள்) நாம் சிலநாட்களுக்கு முன்னே கடலில் எறிந்த பொன் கட்டியல்லவா? இது.

செம் 1 : இந்தப் பொன்கட்டி மேலே ஏதோ செதுக்கிக்கூட இருக்குங்கய்யா!

ஏலே : ஆமாம். நான் பொறித்ததுதான். (உடனே எழுந்து உள்ளே வள்ளுவரிடம் போகிறார்.) அதிசயத்தைப் பார்த்தீங்களா? ஐயா! நீங்கள் சொன்னபடி கடலில் போட்ட பொன் கட்டி மறுபடி நம்மிடமே திரும்பி வந்திருக்கிறது. நம்ம செம்படவர்கள் பிடித்த சுறுமீனின் வயிற்றி லிருந்ததாம்.

வள் : (புன்னகை செய்து) அது திரும்பி வரும் என்று எனக்குத் தெரியும்.

ஏலே : (பேராச்சரியத்துடன்) அப்படிங்களா? ஐயா!

வள் : ஆம். நாம் உண்மையாக உழைத்துச் சம்பாதித்ததாயிருந்தால் எப்படியும் நம்மிடமே திரும்பி வரும். அற வழியில் சம்பாதித்த பொருள் ஒருகாலும் பிற வழியில் போகாது. தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

ஏலே : இப்போது தான் எனக்கு உண்மை தெரிந்தது, ஐயா! இப்பேருண்மையை நீங்கள் முன்னொரு நாள் சொல்லாமல் சொல்லிக் காட்டி விட்டீர்கள். கள்ளர் கண்ணிலிருந்துந் தப்பி விட்டதே! என் அறியாமையைப் போக்கி வரும் உங்களுக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்?

வள் பொன்கட்டியைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்தவர்களுக்கு ஏதாயினும் பரிசு கொடுத்தனுப்புங்கள்.

ஏலே : கொடுக்க வேண்டியது தான். (எழுந்து போகிறார்.)

காட்சி—29

காலம் : காலை

இடம் : மயிலாப்பூர் வீதி

உறுப்பினர்கள் : கிள்ளுவன், மக்கள்.

(வீதியில் மக்கள் சிலர் பேசிக்கொண்டே போகின்றனர்.)

மக் 1: உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஐயா! நம்ம ஊரிலே வள்ளுவருன்னு ஒரு நெசவாளி இருக்காரே! அவர் ஒரு நீதி நூல் இயற்றி வருகிறாராமே?

மக் 2: வள்ளுவரை எனக்குத் தெரியும். அவரிடம் வேட்டி, சீலைகூட வாங்கியிருக்கேன். ஆனால் அவர் பாட்டுப் பாடி வருகிறார் என்று தெரியாது.

மக் 3: நம்ம ஊர் பிரபுவான ஏலேலசிங்கரே அவரை உச்சி மேல் வைத்துப் பூசிக்கிறுர் என்றுல், ஏதோ சரக்கு இருக்கத்தான் செய்யும்.

(இச்சமயம் வழியே போய்க் கொண்டிருந்த ஒருவன் வாய்விட்டு ஒரு குறளைச் சொல்லிக் கொண்டு போகிருன்.)

வழிப்போக்கன் : அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்?
புன்கணீர் பூசல் தரும். [ஆர்வலர்

மக் 4: அதோ பாடிக்கொண்டு போகிருனே ஒரு ஆள். அவன் பாடும் பாட்டுக்கூட வள்ளுவர் பாடிய பாட்டுதான்.

மக் 1: இவரைப் போல எல்லோருக்கும் பொருந்துவதான பொது நீதியை இதுவரை யாரும் பாடியதில்லை என்றும் அந்தப் பொருளைக் கூறுவதற்குக் கருவியாகக் கையாண்டுள்ள குறள் வெண்பாவில் நூலை யாரும் பாடியதில்லை என்றும் அறிஞர்களெல்லாம் வியந்து பேசுகிருர்கள்.

(கிள்ளுவன் இவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டே வருகிருன்.)

கிள் : என்ன? ஒரேயடியாப் பிரமாதப் படுத்துறீங்க? அந்தப் பித்துக்குளியின் பாட்டைப்பற்றி. அனுபவத்துக்கு ஒத்து வராததையெல்லாம் வார்த்தைகளாக் கொட்டி அளந்திருக்கிருன். அவன் நெய்யும் துணிகள் விலை போவதில்லை. இப்பிடிப் பாட்டுப் பாடிஞவாஞ ஜவுளி செலாவணியாகுமான்னு சாகசஞ் செய்யருன்.

மக் 2 : கிள்ளுவா! எங்களண்டையே உன் வாய்ச் சவடாலைக் காட்டத் தொடங்கி விட்டாயே? வள்ளுவர் போன்ற மெத்தப் படித்தவர்களைப் பற்றியெல்லாம் இப்படி வாய் புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ என்று பேசாதே! தம்பி! கெட்டுப் போவே.

மக் 3 : ஆமாம்; பெரியவங்க மனசை நோவ வைப்பது நல்லதல்ல.

கிள் : அந்த வள்ளுவனைப் பற்றி உங்க எல்லோரையும் விட எனக்கு நன்றாத் தெரியும். ஐயா! என் வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேதான் அவனும் குடியிருக்கிறான். இந்த ஊரிலேயே நான்தான் அவனுக்கு முதல் சிநேகம். செட்டியாரிடங்கூட நான்தான் அறிமுகப்படுத்தினேன்.

மக் 2 : இருக்கலாம். தவளை கூடத்தான் தாமரைக்குப் பக்கத்திலே இருக்கு. அதுக்கு அந்தப் பூவின் மணம் தெரிந்துட்டது எனச் சொல்ல முடியுமா?

மக் 3 : கழுதைக்குத் தெரியுமா கற்பூர வாசனை?

கிள் : (கோபத்தோடு) என்னங்க ஐயா! கிறுக்கா பேசறீங்க?

மக் 1 : நீ மட்டும் மக்களுக்கு அறிவு புகட்டி வரும் அறிவாளியைப் பற்றி அவதூறாகப் பேசலாமா?

கிள் : வள்ளுவன் சாயத்தை வெளுக்க வச்சி காட்டறேன் நான் ஒரு வம்பனை அனுப்பி. அப்பத்தான் உங்களுக்குத் தெரியும் அவனுடைய அளப்பைப்பற்றி.

மக் 3 : போ; போ. வம்பை விலைக்கு வாங்கி மடியிலே கட்டிக்கோ.

(அவர்கள் போகின்றனர். கிள்ளுவன் அவர்களுக்கு 'வெவ்வே' என்று அழகு காட்டுகிறான்.)

காட்சி—30

காலம் : பிற்பகல்

இடம் : வள்ளுவர் வீடு

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், கிள்ளுவன், வம்பன்.

(கிள்ளுவன் வம்பனொருவனைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து வள்ளுவர் வீட்டிற்குப் போக விட்டு தான் வெளியே ஒளிந்து நிற்கின்றான்.)

கின் : டேட, மாடசாமி! வள்ளுவர் வீட்டிற்குள்தான் இருக்கிறார். நான் சொன்னபடி போய்க் கேளு; பயப்படாதே!

வம் : எனக்குச் சொல்லித் தருகிறாயா? நீ போ. பார்த்துக் கொள்கிறேன். அவர் என்னை விழுங்கி விடுவாரா? என்ன!

கின் : வாய் வீரம் பெரிசில்லே, மாடா? நான் சொல்லிக் கொடுத்த குறளெல்லாம் ஞாபகமிருக்கட்டும். ஒன்னுக் கொன்று உளறிக் கொட்டிடாதே!

வம் : சரிதான்; போ கிறுக்கண்ணேன்!

(வம்பன் வள்ளுவர் வீட்டினுள் எட்டிப் பார்க்கிறான். அதே சமயத்தில் வள்ளுவர் தறியை விட்டு எழுந்து வருகிறார்.)

வம் : ஐயா! ஐயா!

வள் : யாரது? என்ன வேணும்?

வம் : வேட்டித் துணி வாங்க வந்தேனுங்க.

வள் : அப்படியா? இரு. இதோ எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன். எத்தனை முழ வேட்டி வேணும்? மேல் துண்டும் வேணுமா?

வம் : நாலு முழம் வேட்டி வேணும். அதுக்குத் தகுந்தாப் போல மேல் துண்டும் வேணும்! உங்களிடம் இருப்பதை யெல்லாம் கொண்டாங்க; பார்ப்போம்.

(வள்ளுவர் அறைக்குள் சென்று சில வேட்டிகளையும் மேல் துண்டுகளையும் கொண்டு வருகிறார்.)

வள் : இதோ பார்; தம்பி! விதவிதமான கரை போட்ட வேட்டிகளும், துண்டுகளும் இருக்கு. இவற்றில் எது பிடித்திருக்கிறதோ அதைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கோ.

(வம்பன் தன்முன் வள்ளுவர் வைத்த வேட்டிகளையும், மேல் துண்டுகளையும் கண்டபடி பிரித்துப் பார்த்து தாறுமாறுகக்

கீழே போடுகிறான். வள்ளுவர் பொறுமை யாக இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டி ருக்கிறார். வம்பன் குறும்புச் சிரிப்புடன் வள்ளுவர் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே துணிகளைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்க் கிறான். கடைசியாக அவன் ஒரு வேட்டி யை எடுத்து வள்ளுவர் முன் காட்டி விலை கேட்கிறான்.)

வம் : இந்த வேட்டியின் விலை என்ன? ஐயா!

வள் : ஐந்து பணம்.

வம் : (அவ்வேட்டியை இரண்டாகக் கிழித்து ஒரு பாதியை வள்ளுவரிடம் காட்டி) இதன் விலை என்ன சொல்லுங்க?

வள் : (அப்போதும் பொறுமையாகவே) மூன்று பணம்.

வம் : (குறும்பை விடாமலே அப்பாதி வேட்டியையும் பாதி யாகக் கிழித்து) இதன் விலை?

வள் : (சினம் பொங்க) இதன் விலையா? இது தான்.

(கன்னத்தில் ஓங்கி அறைகிறார். அறை யின் சப்தங் கேட்டு கிள்ளுவன் கிடுகிடுத் துப் போகிறான். வம்பன் கன்னத்தைக் கையால் பிடித்துக் கொள்ளுகிறான்.)

வம் : (திகைத்துப் போய்) என்னய்யா! இப்படி அறைந்து விட்டீங்க. உங்களைப் பொறுமையின் பொக்கிஷம் என் றுங்களே. நீங்கள் பொறுமையைப் பற்றி பத்துக் குறள் கள் கூடப் பாடியிருக்கிறீங்களாமே!

வள் : ஆமாம். பாடியிருக்கிறேன்.

வம் : மிகுதியால் மிக்கவை செய்தாரைத் தாம்தம்
தகுதியால் வென்று விடல்.

என்று சொல்லியிருக்கும் நீங்கள் இப்பிடிப் பொறுமை யிழந்து என்னை அடிக்கலாமா?

வள் : (கோப நகை செய்து) ஓ! நான் எழுதியிருக்கிற குறள் கூட உனக்குத் தெரிந்திருக்கிறதே! அதைப் படித்து விட்டுத் தான் இப்படிப் பேரம் பண்ண வந்தாயா?

வம் : ஆமாம். உங்களுடைய பொறுமையைச் சோதிக்கத் தான் கிள்ளுவன் என்னை அனுப்பிவைத்தான்.

ஒறுத்தாரை ஒன்றாக வையாரே! வைப்பர்
பொறுத்தாரைப் பொன்போல் பொதிந்து.

என்று கூடப் பாடியிருப்பதாகச்சொன்னானே, அந்த மாங் காய் மடையன். நீங்க என்னடான்னா.........?

(தன்னைப் பற்றிச் சொல்வதைக் கேட்டுப் பயந்து தப்பியோட முயல்கிறான் கிள்ளுவன்).

வள் : ஓ! இது கிள்ளுவனின் குறும்புதானா?

வம் : ஆமாம்; அவன் விஷமஞ் செய்ய நான் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டேன் உங்களிடம்.

வள் : அது மட்டுமா சொன்னேன்?

ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றும் துணையும் புகழ்.

என்று கூடத்தான் விளக்கமாகப் பாடியிருக்கிறேன். ஆனால், அது எந்த அளவு வரை? எதற்கும் ஒரு அளவு உண்டல்லவா? அது போல பொறுமை காட்டுவதற்கும் ஒரு அளவு உண்டு. நான் இன்னொன்றையும் சொல்லி யிருக்கிறேன். அதைக் கிள்ளுவன் உனக்குச் சொல்ல வில்லை போலிருக்கிறது.

வம் : அது என்ன? ஐயா!

வள் : கெடல்வேண்டின் கேளாது செய்க அடல்வேண்டின்
ஆற்றுபவர் கண்.இழுக்கு.

என்றும் நான் சொல்லியிருக்கிறேன். இன்னொரு குறளை யும் தெரிந்து கொண்டு போ.

கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றால் ஆற்றுவார்க்கு ஆற்றாதார் இன்னா செயல்.

(இது கேட்டுக் கிள்ளுவன் வம்பனும் வள்ளுவரும் தன்னை வந்து பிடித்துக் கொள்வார்களோ என்று அஞ்சித் தலை தெறிக்க ஓடுகிறான்.)

வம் : இவ்வளவு விஷயம் இருக்கா? இதெல்லாந் தெரிஞ்சிருந்தா நான் கிள்ளுவன் பேச்சைக் கேட்டுட்டு இப்பிடிக் கிறுக்குத்தனஞ் செய்திருக்க மாட்டேன். நீங்க செவிட்டில் அறைந்த அறை என் புத்தியைத் தெளிவிச்சுட்டுது. இனி நான் யாருடைய கயமைப் பேச்சையும் கேட்க மாட்டேன். என்னைப் பெரு மனசு வச்சு மன்னிச்சிடுங்க, ஐயா!

வள் : ஆண்டவன் உன்னை மன்னிக்கட்டும். இனி நீ எடுப்பார் கைப் பிள்ளையா யிராதே; தம்பி! போய் வா.

வம் : இனி புத்திசாலித்தனமா யிருந்து பிழைச்சுக்குவேன். வருகிறேன்; ஐயா! (போகிறான்).

வள் : (தனக்குள்) எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவானேன்! பாவம்! அவனை அடித்து விட்டேன். (இரக்கத்தோடு அவனைப் பார்க்கிறார்.)

காட்சி—31

காலம் : பிற்பகல்

இடம் : ஏலேலசிங்கர் வீடு

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், ஏலேலசிங்கர், பொது மக்கள் சிலர்.

(ஏழைகள் சிலர் வீடு வீடாக நுழைந்து பிச்சை கேட்கின்றனர். வள்ளுவர் இக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டே அவ்வழி யாக வருகிறார்.)

ஏழை 1 : பசி காதை அடைக்குது. சோறு இருந்தால் ஒரு கவளம் போடுங்கன்னுட்டு கரடியாய்க் கத்தினுலும் எந்த மகராஜியும் போடறதாய்க் காணோம்.

ஏழை 2 : அவங்கதான் எங்கே போவாங்க? பருவ மழை பேயாம தான், மானம் சதி பண்ணிடுதே? விளைஞ்சு வந் தாத்தானே எல்லார் வாய்க்கும் சோறும் கறியும் தாராள மாய்க் கிடைக்கும்.

ஏழை 3 : நம்ம ஊர்லே மட்டும் இந்த நிலைமைன்னு நினைக் காதீங்க. தெற்கத்தி சீமையெல்லாம்கூட அப்பிடித்தான் இருக்காம், பஞ்சம், பட்டினி, பசி என்று. குறை காலத்தை நாம எப்படித்தான் காலந் தள்ளப் போறமோ! வருகிற அறுவடையிலும் மகசூல் இல்லேன்னு நம்ம கதி அதோ கதிதான்.

ஏ 1 : கண்ணை இருட்டிக்கினே போவுது. உப்புப் போட்ட தண்ணி தான் கிடைக்கல்லே. பச்சத்தண்ணியாச்சும் ஒரு வாய் கிடைக்குமா? (கேட்டுக் கொண்டே சுருண்டு கீழே விழுகிறான்.)

ஏ 2 : அடடே! ஆள் மயங்கி விட்டாரே! ஓடிப்போய் ஒரு குவளையில் தண்ணி கொண்டாங்கய்யா.

(இது கேட்டு ஒருவர் எதிரில் உள்ள ஒரு வீட்டுக்கு ஓடுகிறார். இக்காட்சியைக் கண்ட

வள்ளுவர் கண்ணீர் உகுக்கிறுர். பின் ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு ஏலேலசிங்கர் வீடு நோக்கி விரைவாகப் போகிறுர். அதே சமயத்தில் எதிரிலிருந்து ஏலேலசிங்கரே வருகிறுர். அவர் வள்ளுவரைப் பார்த்து விட்டு வேகமாக வருகிறுர்.)

ஏலே : எங்கே போகிறீர்கள்; ஐயா?

வள் : (ஏறிட்டுப் பார்த்து) ஓ! நீங்கள் தாளு? உங்களைத்தான் பார்க்கப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்.

ஏலே : என்னைப் பார்க்க நீங்களே வரவேண்டுமா? என்ன! யாரிடமாயினும் ஒரு வார்த்தை சொல்லி அனுப்பியிருக்கக் கூடாதா? நான் ஓடோடி வருவேனே!

வள் : அது இருக்கட்டும். நம் நாட்டில் பஞ்சம் ஏற்பட்டிருக் கிறதே! மக்கள் பட்டினி கிடந்து பசிப்பிணியால் வாடு கிறுர்களே? உங்களுக்குத் தெரியுமா?

ஏலே : நன்ருகக் கேட்டீர்களே? ஐயா! வாணிபம் செய்பவ னுக்கு நாட்டு நடப்புத் தெரியாமல் இருக்கமுடியுமா? ஒரு சிறு மாறுதலையும் நிகழ்ச்சியையும் அவன் கணித்து வைத்திருப்பானே!

வள் : இந்த ஊரில் நீங்கள் தானே பெரிய மனிதர், பெரிய பணக்காரர், எல்லாம். நீங்களே நான் என்ன செய்ய முடியும் என்று சொன்னுல், மற்றவர்கள் என்ன செய் வார்கள்?

ஏலே : இதெல்லாம் அரசன் கவனித்துச் செய்யக்கூடிய காரி யங்கள், ஐயா! என்ன செல்வமிருந்தாலும் என் போன்ற வர்களால் சாத்தியமானவையல்ல.

வள் : எல்லாவற்றையுமே அரசன் செய்வான், அரசாங்கம் செய்யும் என்று நாம் கை கட்டிக் கொண்டிருந்து விட் டால் காரியம் எப்படி நடக்கும்? நீங்கள் நிலபுல வசதிகள்

நிரம்ப உடையவர்கள். செல்வம் படைத்தவர்கள். இங்கில்லாத பொருளை வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்தும் நம் நாட்டில் மிகுதியாக விளையக்கூடிய பொருள்களைப் பிற நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்தும் கொள்ளை லாபம் சம்பாதிப்பவர்கள். ஆதலால், உங்களைப் போல் சகல வசதிகளும் படைத்தவர்கள் மனம் வைத்தால், எப்பேர்ப்பட்ட பஞ்சத்தையும் போக்கிவிட முடியும். பட்டினியைத் தீர்த்து மக்களின் பசிப்பிணியை உடனடியாக மாற்ற முடியும்.

தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு

என்ற உண்மையை அறிந்து நடவுங்கள்.

ஏலே: இப்போது நான் என்ன செய்யவேண்டும்? அதைச் சொல்லுங்கள், ஐயா! நான் உடனே செய்கிறேன்.

வள் : நீங்கள் வேறொன்றும் செய்யவேண்டாம். ஏலேல சிங்கரே! உங்கள் கையிருப்பில் வைத்திருக்கும் நெல்லையும் அரிசியையும் பட்டினியாலும் பசியாலும் வாடிக் கொண்டு இருக்கும் மக்களுக்கு எவ்வளவு குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்க முடியுமோ, அவ்வளவு கொடுத்து உதவுங்கள். அதுபோதும்.

ஏலே: இப்போதே போய் நீங்கள் சொன்னபடியே செய்கிறேன்; ஐயா! ஆபத்துக்குதவா விட்டால் அப்புறம் என்ன இருக்கிறது?

காட்சி—32

காலம் : காலை

இடம் : ஏலேலசிங்கர் வீடு

உறுப்பினர் : ஏலேலசிங்கர், வள்ளுவர், ஏழை மக்கள்.

(ஏலேலசிங்கர் மிகக் குறைந்த விலைக்கு நெல்லையும் அரிசியையும் ஏழை மக்களுக்கு

விற்பனை செய்கிறார். இவர் அரிசியையும் நெல்லையும் அளந்து போடப் போட (அள்ள அள்ளக் குறையாத அமுத சுரபியைப் போல) நெற்களஞ்சியத்தில் நெல்லும், அரிசியும் சிறிதும் குறையாமல் பெருகிக் கொண்டே போகிறது. கூட்டத்தோடு கூட்டமாக நின்றிருந்த வள்ளுவர் இதைக் கண்டு புன்முறுவல் செய்கிறார். ஏலேல சிங்கர் பேராச்சரியத்தால் திகைத்துப் போகிறார். காசை வாங்கிக் கொண்டு நெல்லையும் அரிசியையும் அளந்து போடும் அவரது ஆட்களும் கை சளைத்துக் களைப்புற்று நிற்கின்றனர்.)

ஏலே : என்ன இது? வியப்பாயிருக்கிறதே!

வள் : (முன் வந்து) இதில் வியப்படைவதற்கு ஒன்றுமில்லை, ஏலேலசிங்கரே! உங்கள் மனதைப்போல நெற்களஞ்சியமும் விரிவடைந்து விட்டது. இரக்கத்தால் உங்கள் நெஞ்சில் அன்பு ஊற்றுப் பெருக்கெடுத்து ஓடுவது போல, நெற்களஞ்சியமும் ஒன்றுக்குப் பத்தாகப் பெருகிக் கொண்டே போகிறது. உங்கள் கஜானாவும் பொருளால் நிரம்புகிறது. ஏழை மக்கள் வயிறும் சோற்றால் நிரம்புகிறது.

ஏலே : எல்லாம் ஐயா அவர்களுடைய அறிவுரையைக் கேட்டதால் ஏற்பட்ட நல்ல விளைவு இது. நான் இப்பிறவி எடுத்ததின் பயனை இன்று அடைந்து விட்டேன்.

வள் : மக்களிடம் ஜீவதயை காட்டுபவர்கள் ஆண்டவனுடைய அருளை நிச்சயம் பெறுவார்கள். இந்த ஜீவகாருண்யத் தொண்டைத் தொடர்ந்து நடத்தி வாருங்கள்.

ஏலே : அப்படியே! ஐயா! (ஆட்களைப் பார்த்து) நெற்களஞ்சியத்தைத் திறந்து விட்டுவிடுங்கள். இனி வருபவர்கள்

அவர்களாகவே தங்களுக்கு வேண்டிய அரிசியையும் நெல்லையும் இலவசமாக எடுத்துக் கொண்டு போகட்டும்.

வள் : உங்களுடைய தயாவுள்ளத்துக்கு என் மனமார்ந்த பாராட்டு.

ஏலே : நன்றி; ஐயா!

(மக்கள் மகிழ்ச்சியாரவாரம் செய்கின்றனர். ஏலேல சிங்கர் எல்லோரையும் பார்த்துக் கை கூப்பி வணங்குகிறார்.)

காட்சி—33

காலம்: பிற்பகல்

இடம்: திருவொற்றியூர்

உறுப்பினர்: வள்ளுவர், வேதியர்கள், ஊர் மக்கள்

(திருவொற்றியூர் கோயில் வெளி மண்டபத்தின் எதிரில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் யாக குண்டத்தில் ஓமப்புகை புகைந்து கொண்டிருக்கிறது. அதைச் சுற்றி வேதியர்கள் சிலர் அமர்ந்து வேத மந்திரங்களை ஓதிக் கொண்டிருக்கின்றனர். சிலர் யாக குண்டத்தில் சமுத்துக்களைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். சிலர் எரிகிற நெருப்பில் நெய்யை ஊற்றிக்கொண்டு இருக்கின்றனர். யாக சாலையின் ஒரு கம்பத்தில் சில ஆடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. மக்கள் சிலர் இவற்றையெல்லாம் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றனர். வீதி வழியாக வள்ளுவர் வருகிறார்.)

மக் 1 : இதெல்லாம் என்ன? ஐயா!

மக் 2 : யாகம் நடக்குது.

மக் 3 : ஆடுகளை ஏன் கட்டி வச்சிருக்காங்க?

மக் 1 : இது தெரியாதா உனக்கு? யாகத்துலே ஆவுதி செய்யறத்துக்காவ.

மக் 2 : அப்படின்னு?

மக் 3 : ஆடுகளை வெட்டி அதன் உறுப்புகளை எரிகிற நெருப்பில் போட்டுப் பொசுக்குவாங்க.

மக் 2 : அய்யய்ய! அப்புறம்?

மக் 1 : அப்புறம் என்ன? நெருப்பில் வெந்த இறைச்சிவை இவங்க பங்கு போட்டுகிட்டுத் தின்பாங்க.

மக் 2 : கோயில் மண்டபத்து முன்னுலா இந்த அசிங்கத்தையெல்லாம் செய்யருங்க? கோயில் அதிகாரிங்க இதை எப்பிடி அநுமதிக்கிருங்க?

மக் 1 : உலக க்ஷேமத்துக்காவ அல்லவா யாகம் செய்யருங்களாம்? அதை யார் ஆட்சேபிக்க முடியும்?

மக் 2 : வாயில்லா ஜீவன்களை வதைச்சா யாகம்?

மக் 3 : மெள்ளப் பேசய்யா! காதுலே விழப் போவுது.

(இச்சமயம் வள்ளுவர் யாகம் நடக்கும் இடத்துக்கு வருகிருர். யாக குண்டத்துக்கு அருகிலிருந்து இரண்டு வேதியர்கள், ஆடு கட்டியிருக்கும் இடத்திற்கு வருகிருர்கள்.)

வேதியர் 1 : இங்கென்ன வேடிக்கை? போங்க! போங்க! கூட்டம் போடாதீங்க.

வே 2 : ஆமாம்; போங்கய்யா! உங்க வேலையைப் பார்த்துக்கிட்டு.

வள் : (வேதியர்களைப் பார்த்து) ஏதோ செய்கிறீர்களே! அது என்ன என்று தெரிந்து கொள்ளணும் என்கிற ஆசையாலே பார்க்கிருர்கள்.

வே 1 : பெரிய யாகம் செய்கிறோம். பார்த்தாலும் அது உங்களுக்குப் புரியாது.

வன் : எதற்காகவோ இது?

வே 2 : லோக க்ஷேமத்துக்காகச் செய்கிறோம். புத்திர சம்பத்து முதலியன பெறுவதற்காகவும் இதைச் செய்யலாம்.

வன் : அது சரி! இதோ கட்டியிருக்கிறீர்களே ஆடுகள்! அவை எதற்காக?

வே 1 : யாகத்துக்காகத்தான்.

வன் : நீங்கள் செய்கிற யாகத்துக்கு இந்த ஆடுகள் எப்படிப் பயன்படுகின்றன?

வே 2 : தேவர்களைப் பிரீதி செய்வதற்காக அவைகளைப் பலி கொடுப்போம்.

வன் : தேவர்கள் ஆடுகளைக் கேட்கின்றார்களா?

வே 2 : ஆடுகளை மட்டுமல்ல. அசுவம் முதலியவைகளையும் கூட. உங்களைப் பார்த்தால் படித்தவர் மாதிரி தெரிகிறது. நீங்கள் கேள்விப்பட்டதில்லையா? அஜமேத யாகம், அசுவமேத யாகம் என்று?

(யாக குண்டத்தண்டை மந்திரம் ஓதிக் கொண்டிருந்தவர்களில் மற்றும் சில வேதியர்களும் எழுந்து அங்கே வருகின்றனர்.)

வே 1 : அங்கே என்னய்யா பேச்சு? அலுவல்களைக் கவனிக்காமல்.

வே 2 : யாரது?

வே 3 : யாரோ தெரியல்லே. படித்தவர் மாதிரி இருக்கு. என்ன செய்கிறீங்கன்னு கேட்டார்; சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

வன் : ஆமாம்; ஐயா! நான்தான் கேட்டேன். வேள்வி செய்வதற்கு ஆடு, மாடு, குதிரைகள் எல்லாம் எதற்கு? வெறும்

மந்திரம் ஓதுவது, பிரார்த்தனை செய்வது போதாதா என்ற சந்தேகம் எனக்கு.

வே 1 : கண்டவர்களிடம் வாய் கொடுத்துப் பேசக்கூடா தென்று சொல்லியிருக்கிறேனே! கேட்டால்தானே? கேள்வி எப்படி வருகிறது பார்த்தாயா? (ஏளனமாக) ஐயா கேட்கிறார். பதில் சொல்லு.

வள் : ஏன் அவரை அப்படிக் கோபிக்கிறீர்கள்? நான் கேட் டதில் ஏதாயினும் தப்பிருந்தால் சொல்லுங்க.

வே 1 : (கோபமாக) என்ன ஐயா! மகா கேள்வி கேட்டு விட் டீர் பிரகஸ்பதி மாதிரி? விதண்டா வாதமாகப் பேசிக் கொண்டு.........

வே 2 : காலம் கெட்டுப் போச்சு. கலி பிறந்து விட்டதோ இல்லையோ?

வள் : காலத்துக்கும் மனிதன் கண்டபடி செய்வதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஐயா!

வே 3 : நீங்கள் என்னத்தைக் கண்டு விட்டீர்களா? வேதங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிற வேள்விகளைத்தான் நாங்கள் செய்கிறோம்.

வே 2 : அதுவும் எங்களுக்காகவா? எல்லா மக்களுடைய க்ஷேம நலத்துக்காகவே.

வள் : வாயில்லா ஜீவன்களைப் பலி கொடுத்து நமக்கு என்ன க்ஷேமம் வேண்டியிருக்கு? மனிதர்களுக்காக அவை ஏன் உயிர்களை இழக்கனும்? தேவதைகள் ஆடுமாடுகளின் உயிர்களை எங்களுக்குக் கொடுங்கள் என்று கேட்கின் றனவா?

வே 1 : (ஆத்திரமாக) நீங்கள் யார் ஐயா? எங்களைப் பார்த்து வாய்க்கு வந்தவாறு கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருப்பது? உங்கள் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு போகப் போகி றீர்களா? இல்லையா!

மக் 1 : என்ன ஐயா! அவரை மிரட்டறே? நியாயத்தைக் கேட்டா?

வள் : (கையமர்த்தி) நீங்கள் இருங்கள்.—வேதியரே! விலங்குகளை நாலு பேர் கண்முன்னால் கொலை செய்தால் அதை இரக்க நெஞ்சமுள்ள யாரும் கேட்கத்தான் செய்வார். நம்ம மூதாதையர்கள் காலத்திலேயே புத்தர் பிரானும் மகா வீரரும் இந்தக் கொலை வேள்வியை வன்மையாகக் கண்டித்திருக்கிறார்கள்; எதிர்த்துப் போராடியிருக்கிறார்கள். எத்தனையோ யாகங்களைத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். தெரியாதா உங்களுக்கு?

வே 1 : ஓ! நீர் அந்த வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்து பரம நாத்திகர்களாகத் திரிந்த புத்தன், அருகன் வகையராவைச் சேர்ந்தவரோ? இது தெரியாமல் இவ்வளவு நேரம் உம்மிடம் பேசியிருந்து விட்டோமே! மகா பாவந்தான் வந்து சேரும் எங்களுக்கு.

வள் : (சீற்றத்துடன்) இந்த ஆடுகளின் ஆவிகளைப் போக்கப் போகிறீர்களே. அவைகளைத் துடிக்கப் பதைக்க வைக்கப் போகிறீர்களே. இக்கொடுஞ் செயல்தான் உங்களுக்குப் பாவத்தை உண்டாக்கும்.

> "அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
> உயிர்செகுத்து உண்ணாமை நன்று."

என்ற உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

வே 1 : அட! இவரு கவி பாடுகிறாரு.

வள் : என்னைக் கேலி செய்வது இருக்கட்டும். முதலில் இந்தக் கொலை பாதகத்தை நிறுத்துங்கள். உங்களை இந்த ஆடுகள் மட்டும் அல்லாமல் எல்லா உயிர்களுமே நீங்கள் இருக்கும் திக்கு நோக்கி கைகூப்பித் தொழும்.

> "கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
> எல்லா உயிருந் தொழும்"

மக் 1 : ஐயா சொல்றது நியாயந்தான், ஐயன்மாரே!

வே 1 : ரொம்ப நியாயத்தைக் கண்டுவிட்டீர்கள்? வேதசாஸ்திரம் படித்துப் பாண்டித்தியம் பெற்றுள்ள எங்களை விட உங்களுக்கு தரும நியாயம் தெரிந்துபோச்சோ?

வே 2 : அவர்களோடு என்ன பேச்சு? ஓய்! நீர் ஆடுகளை அவிழ்த்துக்கொண்டு வாரும்.

(இரு வேதியர்கள் ஆடுகளை அவிழ்க்கப் போகிறார்கள்.)

வள் : (வருத்தமாக) எவ்வளவு சொல்லியும் இவர்கள் கேட்கவில்லையே?

மக் 1 : மரியாதையாகச் சொன்னால் கேட்க மாட்டாங்க. ரெண்டுபேர் எங்களோடு வாங்கய்யா?

மக் 2 : இதோ வந்துட்டோம்.

(ஆடு மாடுகளை அவிழ்த்துக் கொண்டு இருந்த வேதியர்களிடம் மக்கள் வேகமாகப் போகின்றனர். போய் அவர்கள் பிடித்திருந்த ஆடுகளை விடுவித்துத் துரிதமாக ஓட்டிக் கொண்டு செல்கின்றனர். வள்ளுவர் இது கண்டு மகிழ்ச்சி கொள்ளுகிறார்.)

வள் : நல்ல வேலை செய்தீர்கள். உங்களுக்கு ஆண்டவன் அருள் நிச்சயம் கிடைக்கும்.

வே 1 : ஐயையோ! சூத்திர பசங்க செய்யற அக்கிரமத்தைப் பார்த்தீங்களா? கேள்வி கேட்பார் இல்லையா?

வே 2 : இவன்கள் ரௌரவாதி நரகத்துக்குத்தான் போவான்கள்.

மக் 2 : சரிதான் போங்கய்யா! நாங்க நரகத்துக்குப் போறோம். நீங்க இப்போதே மோட்சத்துக்குப் போங்க.

(கேலி செய்து கொண்டே போகின்றனர். வேதியர்கள் அவர்களை வசை பாடிக்

கொண்டே கம்புகளைத் தூக்கிக் காட்டுகிறார் கள். வள்ளுவர் இவைகளை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகல்கிறார்.)

காட்சி 34

காலம் : இரவு முதல் சாமம்

இடம் : கோவூர் கிழார் வீடு

உறுப்பினர்கள் : கிள்ளுவன், பூதகி, நக்கண்ணன், வள்ளுவர், மக்கள்.

(கிள்ளுவன் தன் வீட்டுத் திண்ணையில் சாய்ந்திருக்கிறான். எதிர் வரிசையில் நக் கண்ணன் இருட்டில் பம்பிப்பதுங்கிப் போகி றான். இதைக் கவனித்துவிட்ட கிள்ளுவன் திண்ணையில் இருந்து பரபரப்பாக இறங்கு கிறான்.)

கிள் : (வீட்டினுள்ளே பார்த்தவாறு) பூதகி! பூதகி! யாரோ திருடன் போலிருக்கு. எதிர் வீட்டுப்பக்கமாப் போறான். ஓடி வாயேன்.

பூத : (உள்ளிருந்தவாறே) உனக்கு இதே வேலையா போச்சு, ஐயா! யார் எங்கே போறாங்க, வாறாங்கன்னு கணக் கெடுக்கிறது? திருடன் நம்ம வீட்டிலே நுழையலையே?

கிள் : எதிர்த்த வீட்டுலே நுழையறவன் நம்ம வீட்டுக்கு வர எவ்வளவு நாழியாகும்? ஏதாறு காணாமே போயிட்டா மட்டும் 'லபோ திபோ'ன்னு கத்தத் தெரியும் உனக்கு.

பூத : (ஆத்திரத்தோடு வெளியே வந்து) நீ இப்போ என்ன செய்யணுமிங்கிறே?

கிள் : கோவூர்கிழார்கூட ஊரிலே இல்லே. ஏதோ ஜோலியா காலையிலேதான் குன்றத்தூருக்குப் போயிட்டு வரேன்னு

சொல்லிட்டுப் போனுர். எதிர்த்தாப் போலிருக்கிற நம்மெ நம்பித்தான் அவரு பொஞ்சாதியைத் தனியா விட்டுட்டுப் போயிருக்கார். இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பத்துலே நாம ஒத் தாசையா இல்லேன்ன, நாளே நமக்கு ஒன்னு ஆனு மற்ற வங்க எப்பிடி உதவியா வருவாங்க?

பூத : (எரிச்சலாக) அதுதான் என்ன செய்யணும்னு கேக்க றேனே?

கிள் : வா! நாம ரெண்டுபேரும் போய்ப் பார்க்கலாம். அங்கே யாரு போனது? திருடன்தானுன்னு.

பூத : (ஏளனமாக) பொம்மனுட்டி நான் உன்கூட வரணுமா? போய்ப் பார்த்துட்டுவர உனக்குத் தைரியமில்லே? நீயும் ஒரு ஆம்பிளேயா வந்து பொறந்துட்டியே மீசையெ வைச்சிக்கினு...?

கிள் : என்ன பூதகி! அப்படி சொல்லிட்டே? (மீசைமீது கை வைத்து) நான் ஆம்பிள்ளே சிங்கம். தெரிஞ்சுக்கோ! எனக்கொன்னும் பயமில்லே. இதோ போறேன். திருடனு இருந்தா அப்பிடியே பிடிச்சுத் தள்ளிக்கினு வந்துடுறேன், பாரு.

பூத : (சிரித்து) அதுதான் வேணுங்கறேன். போயிட்டு வா! என் ஆம்பிளே சிங்கமே!

(கிள்ளுவன் மிடுக்காகப் போகிறுன். சிறிது தூரம் போனதுமே அச்சத்தால் அவன் நடை தயங்குகிறது. இதற்குள் சிறிது முன் சென்ற ஆள் மதில் மீதேறிப் புறக்கடையில் குதித்து விடுகிறுன். கிள்ளுவன் மதிலோ ரம் போய் உற்றுக் கவனிக்கிறுன். சிறிது நேரம் வரை எவ்வித சந்தடியும் கேட்காம லிருக்கவே, அவன் திரும்ப முயல்கிறுன். இச்சமயம் புறக்கடைக் கதவு திறப்பது போல ஓசை கேட்கிறது. ஆண்குரலொன்று மெல்லப் பேசும் ஒலியும் கேட்கிறது.)

ஈக் : (மெல்லிய குரலில்) பெருந்தேவி! பெருந்தேவி!

பெ : (அதட்டலாக) யாரது?

ஈக் : நான் தான் பெருந்தேவி! தெரியலையா?

பெ : நான் தான் என்றால்?

ஈக் : என்ன இப்படிக் கேட்கிறாயே? நான் உன்னை நாடி வந்திருப்பது தெரிந்துதானே கதவைத் திறந்துகிட்டுக் கொல்லைப்புறம் வந்தே? என்னைத் தெரியாதது போல யாரு யாருன்னு அதட்டறியே!

பெ : பொம்மனாட்டி புழக்கடைக்கு வந்தா நீ யாருய்யா திருட்டுத் தனமா வந்து வாய்க்கு வந்தபடி பேசறது? நீ எந்தப் பக்கமா உள்ளே வந்தே? எதுக்கு வந்தே? அதுவும், ஆம்பிளே வீட்டுலே இல்லாத சமயமாப் பார்த்து.

ஈக் : உன் ஆம்படையான் வெளியூருக்குப் போயிருக்கான்னு தெரிஞ்சுக்கிட்டுத்தான் நான் வந்தேன். இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமான்னு எதிர்பார்த்து எத்தனை நாளா ஏங்கிக்கிட்டிருந்தேன்.

பெ : சீ! என்ன பேச்சய்யா பேசறே? இருட்டுலே உன் மொகரக்கட்டை தெரியலே காறித் துப்புறதுக்கு.

ஈக் : நான் யாருன்னு தெரிஞ்சா இப்படியெல்லாம் பேச மாட்டே? பெருந்தேவி! அதிர்ஷ்டம் நம்மைத் தேடி வந்திருக்குதுன்னு உச்சி குளிர்ந்து போயிடுவே. என்னை இரண்டு கையையும் நீட்டி வரவேற்பே.

பெ : ஒருத்தர் ஊட்டுலே அத்துமீறி அர்த்த இராத்திரியிலே திருடன்போல நுழையறவன் எப்படிப் பெரிய மனுஷனா இருக்க முடியுமின்னு தெரியலையே!

ஈக் : விஷயம் தெரியாமே பேசறே! உன் அழகுதான் என்னை என் பெருமை, அந்தஸ்து, பணம் எல்லாத்தையும் மறந்துட்டு வர வைச்சிருக்கு. உன்னை முதல் முதலா எப்பப் பார்த்தேனோ அப்போதிருந்தே என் மனசெ உன்னிடம்

பறி கொடுத்திட்டேன். இரவும் பகலும் உன் நினைவே என்னை வாட்டி வதைச்சிக்கிட்டு இருக்கு. நீ தண்ணீர் மொண்டு வர குளத்துக்குப் போகிற போதும் வருகிற போதும், சாமி கும்பிடக் கோயிலுக்குப் போய் வருகிற போதும் பைத்தியக்காரன் போல அல்லவா உன்னைப் பின் தொடர்ந்துகிட்டு இருக்கிறேன். உன்னைத் தனியா சந்திச்சு என் ஆசையைத் தெரிவிக்கலாமின்னு நீ தனியா வர்றதே இல்லையே? உன்னோடு சதா பொம்மனுட்டிங்க நாலுபேர் வந்துகிட்டே இருக்காங்க.

பெ : உன்னைப்போல கயவாலிப் பயல்கள் யாரானும் வம்பு தும்பு பண்ணப் போறுங்கன்னுதான் நாங்க எங்கே போனலும் கும்பலாப் போறோம்; வாறோம்.

கக் : அப்படியெல்லாம் சொல்லாதே; பெருந்தேவி! நான் சில துக்கிரிகளைப்போல கண்ட கண்ட பொண்ணுங்களையெல் லாம் பார்த்துப் பல்லை இளிக்கிறவன் இல்லே. முன்பிறவி தொடர்போ என்னமோ உன்னைப் பார்த்துத்தான் என் மனம் பித்துப் பிடித்துப் போயிருக்கு.

பெ : என்னய்யா! வாய்க்கு வாய் பெருந்தேவி, பெருந் தேவின்னு கூப்பிட்டுக்கிட்டு. தாலி கட்டினவர்கூட அப் படிக் கூப்பிடறதில்லே பேரிட்டு. நீ என் பேரைக்கூடல்ல தெரிஞ்சு வைச்சிருக்கே? நீ எங்கிருக்கிறவன்னு தெரிய லையே?

கக் : எல்லாம் உங்க வீட்டுப்பக்கத்திலே இருக்கிறவன்தான்; இப்ப உன் பக்கத்துலே இருக்கிறது மாதிரி.

(அவளை நெருங்கி நிற்கிறன்.)

பெ : (கோபத்துடன்) என்னய்யா! நெருங்கி நெருங்கி வர்றே! உடனே இந்த இடத்தை விட்டுப் போறையா? இல்லை; விளக்குமாத்துப் பூசை வேணுமா?

(ஏதோ எடுக்கத் தடவுவது போலச் சத்தம் கேட்கிறது.)

நக் : மரியாதையில்லாமே பேசறே; பெருந்தேவி! நீ என்னை யாருன்னு தெரிஞ்சிக்காமே.

பெ : நீ யாராயிருந்தாலும் என் கால் தூசுக்குச் சமம். போ! வெளியே உடனே! இல்லேன்னு கூச்சல் போட்டு ஊரைக் கூட்டிடுவேன்.

நக் : என்ன! பயங் காட்டுறையா? இது பனங்காட்டு நரி; உன் சலசலப்புக்குப் பயப்படாது. நீயா என் குறிப்பறிந்து இணங்கி வந்திடுவேன்னு இந்நேரம் இதமாப் பேசிக்கிட்டிருந்தேன். இல்லையானு......

பெ : உன் நரித்தனம் இந்தப் பெண் புலி கிட்டே நடக்காது, தெரிஞ்சுக்கோ. நீ மரியாதையா போகல்லேன்னு உன் மண்டையைப் பிளந்துடுவேன் உலக்கையைத் தூக்கி வந்து.

நக் : மயிலே! மயிலே! இறகு போடுன்னு போடாது. அதன் தோகையைப் பிடித்து இழுத்துப் பிடுங்கறுப்பலே, உன்னையும்......

(நக்கண்ணன் பெருந்தேவியைத் தாவிப் பிடித்து இழுக்கிறன். உடனே அவள் பதறிப் போய்க் கதறுகிறுள்.)

பெ : அட பாவி! நீ ஆணோடு பெண்ணோடு பிறந்தவன் இல்லையா? உனக்கு அக்கா தங்கைகள் கிடையாதா?

(பெருந்தேவி தன் கைகளால் நக்கண்ணனின் முகத்திலும் மார்பிலும் குத்தி அவன் பிடியிலிருந்து விடுபட முயல்கிறுள். அவன் அவளை மேலும் பலமாகக் கட்டிப் பிடிக்கிறன்.)

பெ : ஐயோ! இந்த அக்கிரமத்தைக் கேட்பாரில்லையா? யாரோ அயோக்கியன் என்னை வலுவந்தப் படுத்துகிறனே!

(பெருந்தேவியின் கத்தல் கிள்ளுவனைக் கிடு கிடுக்க வைக்கிறது. அவன் நடு நடுங்கு கிறன்.)

கிள் : ஐயையோ! யாரோ திருடன்! கோஹூரார் வீட்டுலே புகுந்து கலாட்டா செய்யருன். ஓடி வாங்க! எல்லோரும் ஓடி வாங்க!

பூத : ஆமாம்; வாங்க, வாங்க. சீக்கிரம்.

(இருவருடைய கூக்குரலையும் கேட்டு அக்கம் பக்கம் வீட்டுக்காரர்களெல்லாம் கதவு களைத் திறந்துகொண்டு ஓடோடி வருகின்ற னர்.)

மக் 1 : என்ன? என்ன?

மக் 2 : யாரு? யாரு?

மக் 3 : எங்கே? எங்கே?

(கிள்ளுவன் ஓடிப்போய் அவர்களை அழைத்து வந்து புறக்கடை மதிலைக் காட்டு கிறன்.)

கிள் : திருடன் இந்த மதிலைத் தாண்டித்தான் குதிச்சான். உள்ளே போய் ஏதோ உருட்டருப் போலிருக்கு. பெருந் தேவியம்மா கூவினது கேட்டது.

(உடனே சிலர் புறக்கடைக் கதவைத் திறக்க முயல்கின்றனர். சிலர் வெளிக் கதவைப் போய்த் தட்டுகின்றனர். சிலர் மதில்மீது ஏறி உள்ளே குதிக்கின்றனர். கொஞ்ச நேரத்துக் கெல்லாம் வெளிவாயில் கதவு திறக்கிறது. புறக்கடைக் கதவும் திறக்கிறது. எல்லோரும் உள்ளே புகுகின் றனர்.)

கிள் : (உரக்க) இதோ! இவன் தான். இவன்தான். நம்மை யெல்லாம் பார்த்ததும் ஓடப்பார்க்கிறுன். விடாதீங்க.

மக் 1 : ஓடி விடுவாறு? காலை வெட்டிடமாட்டோம்?

மக் 2 : அவனைத் தப்பியோட விடுறதற்கா நாமெல்லாம் வந் திருக்கோம்.

(கூட்டத்தைக் கண்டு விதிர் விதிர்த்துப் போய் நக்கண்ணன் பெருந்தேவியைவிட்டு விலகி ஓட முயல்கிறுன். இதற்குள் சிலர் நக்கண்ணனைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொள்கின் றனர். பெருந்தேவி பூதகியைக் கட்டிக் கொண்டு அழுகிருள். கோபத்தோடு சிலர் நக்கண்ணனைக் கைகொண்ட மட்டும் அடிக் கின்றனர். அவன் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு மௌனமாக அடிகளைத் தாங்கிக் கொள்ளுகிறுன். ஒருவர் ஓடிப்போய் விளக்கை யெடுத்துக்கொண்டு வருகிருர்.)

மக் 1: விளக்கை இந்தத் திருட்டுப்பயல் மூஞ்சிகிட்டக் காட் டுங்கய்யா! யாருன்னு பார்ப்போம்?

(நக்கண்ணன் தன்னைப் பிறர் இனங் கண்டு கொள்ளாதபடி, தப்பியோட முயல்கிறுன்.)

மக் 2 : ஆமாம்! உள்ளூர்க்காரனு? வெளியூர்க்காரனு? தெரிந்து கொள்வம்.

மக் 3 : இன்னும் நையப்புடைங்கையா! அவன் திமிருவதைப் பார்த்தீங்களா?

மக் 1 : நம்ம ஊருக்குள்ளே வந்துகூடத் திருட ஒருத்தனுக் குத் தைரியம் வந்துட்டதே!

(விளக்கை வைத்துக் கொண்டிருந்தவர் நக் கண்ணன் முகத்துக்கருகே விளக்கைத் தூக்கிக் காட்டுகிருர். வெளிச்சத்தில் நக்

கண்ணனை அடையாளங் கண்டு கொண்டதும் பலர் ஆச்சரியத்தால் கூவுகின்றனர். அதே சமயம் வள்ளுவர் அங்கு வருகிருர்.)

கின் : (நக்கண்ணனைப் பார்த்து) அடடா! இவரு மேட்டுக்குடி நாகப்பப் பிள்ளையின் மகனல்லவா? இவரெங்கே இங்கே வந்தாரு?

மக் 3 : யாரு? நம்ம நாட்டாண்மைக்காரரின் மருமகனு?

மக் 2 : ஆமாம்.

(அடித்தவர்க ளெல்லாம் அயர்ந்து போய் நிற்கின்றனர். அவமானம் தாங்காமல் நக்கண்ணன் தலைகுனிகிருன். அவன் உடம்பு முழுதும் நடுநடுங்குகிறது.)

மக் 1 : (மெல்ல) ஓ! விஷயம் வேறயா அல்ல போச்சி. ஐயா இரா வேட்டைக்கு வந்திருக்காரு.

மக் 3 : வேலியே பயிரை மேயத் தொடங்கிவிட்டது. இனி என்ன?

மக் 1 : வீட்டிலே ஆம்பிள்ளை இல்லாத சமயத்திலே ஒருத்தன் வரான்னு அதுக்கு என்னு அர்த்தம்?

மக் 2 : பெருந்தேவி உத்தமமான பொண்ணுச்சே!

மக் 3 : நெருப்புக்கிட்டேயா விளையாட வந்தான்? பாவி பஸ்மீகரமாய்ப் போயிடுவானே! விளக்கில் விழுந்த விட்டில் பூச்சி மாதிரி!

(இச்சமயம் பூதகி கிள்ளுவன் காதில் இரகசியமாகக் கிசுகிசுக்கிருள்.)

கின் : வலுக்கட்டாயமா இவரு பெருந்தேவியின் கையைப் பிடித்து இழுத்தாராம்.

மக் 1 : அப்பிடியா! அந்தக் கையை முறிச்சுடணும்.

மக் 2 : பெரிய இடத்துப் பிள்ளைன்னு என்ன அக்கிரமம் செய்தாலும் விட்டுட முடியுமா?

மக் 3 : சரியான பாடம் கற்பித்து அனுப்பிச்சாதான் இவன் வேறு எங்கும் போய் இனி வாலாட்டமாட்டான். இவனைப் போன்ற துச்சாரிகளுக்கும் இது எச்சரிக்கையாய் இருக்கும்.

கின் : கோவூராருக்குத் தெரிஞ்சா ஒரே வெட்டா வெட்டிப் போட்டுட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பாரு.

மக் 3 : அவர் வரும் வரைக்கும் காத்திருப்பானேன். நாம் எதுக்காக இருக்கிறோம்? ஐயாவைச் சரியாகக் கவனித்து அனுப்புவோம்.

மக் 2 : தாட்சணியம் பார்த்து சும்மா விட்டோமானா, இன்னைக்கு கோவூரார் வீட்டுலே நடந்தது, நாளை நம்ம வீட்டிலேயும் நடக்கும்.

(நக்கண்ணனை மறுபடியும் அடிக்கச் சிலர் நெருங்குகின்றனர். வள்ளுவர் அவர்களைத் தடுக்கிறார்.)

வள் : ஆத்திரப் படாதீர்கள்! பொழுது விடியட்டும்; விசாரிப்போம். ஊரில் பஞ்சாயத்து எதற்கு இருக்கு? இப்போது அந்தப் பிள்ளையைப் போக விடுங்கள்.

(எல்லோரும் விலகிக் கொள்கின்றனர். ஆனாலும், போகத் தைரியமில்லாமல் நக்கண்ணன் தயங்கி அங்கேயே நிற்கிறான். வள்ளுவர் அவன் கையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு வெளியே போகிறார். பெருந்தேவி குமுறிக் குமுறி அழும் ஓசை அவர் காதில் விழுகிறது.)

வள் : ஐயோ! பாவம். அந்தப் பெண் எப்படி அழுகிறாள் பார்த்தாயா? கேவலம் உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைக் களங்கப்படுத்தப் பார்த்தாயே? தம்பி!

(நக்கண்ணன் வாய் திறக்காமல் நடுக்கத்துடன் நடக்கிறான்.)

வள் : தறிகெட்டு அலைபாயும் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தாததனால் உன் கௌரவமும் குடும்ப கௌரவமும் செல்வம் செல்வாக்கும் எல்லாம் ஒரு நொடியில் பாழாய்ப் போய் விட்டது, தெரிந்து கொண்டாயா?

(நக்கண்ணன் கண்ணீர் விடுகிறான்.)

வன் : நீ திருமணம் ஆனவன் என்று சொன்னார்களே! மனைவி கூட அழகாய் இருப்பாளாமே?

(நக்கண்ணன் கூனிக் குறுகியவாறு தள்ளாடி நடக்கிறான்.)

வன் : தம்பி! உன் மனைவியை ஒருவர் இப்படிக் கெட்ட எண்ணத்தோடு நெருங்கினால் நீ எப்படி ஆத்திரப்படுவாய்? பிறருக்குரிய பொருள் மீது நாட்டம் செலுத்தலாமா? இந்தக் கூடா ஒழுக்கத்தால் நீ என்ன இன்பத்தைக் கண்டு விடப் போகிறாய்? ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் பயமும் பகையும் ஆபத்தும் அல்லவா உன்னை ஆட்டிப் படைக்கும்? அது மட்டுமா? இதனால் ஏற்படும் பழியும் பாவமும் என்றென்றும் அல்லவா உன் குடும்பத்தை அலைக்கழித்துத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தும். பிறருடைய பெண்டிரை நயந்து எத்தனையோ பேர் நாசமாயிருக்கிறார்கள்; தெரியுமா?

கிள் : இவருக்கு நன்னா புத்தி சொல்லியனுப்புங்க, ஐயா!

வள் : தம்பி! ஆண்மையென்றால் ஆடவன் பல பெண்களைக் கட்டியாள்வது என்று தவறாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். புலன்களைப் பொறிவழி செல்லவிடாமல் கட்டுப்படுத்துவதுதான் ஆண்மை. மனைவியிடமன்றி மற்ற மகளிர்பால் இச்சை செலுத்தாமல் இருப்பதுதான் ஆண்மை. பிற பெண்களைத் தாய்மாராகவும் சகோதரிமாராகவும், மகள்களாகவும் மதித்துப் போற்ற வேண்டும்.

பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு
அறன் ஒன்றோ? ஆன்ற ஒழுக்கு.

இம்மொழியை எப்போதும் உன் உள்ளத்தில் வைத்துக் கொள். என்ன!

(நக்கண்ணன் திருவள்ளுவரின் திருவடிகளில் நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்து விடுகிறான்.)

நக் : ஐயா! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். கேவலம் மோகத்தால் மதியிழந்து கள்ளனைவிடக் கேடுகெட்டவனாகி விட்டேன். இனி என் வாழ்நாளில் இதுபோன்ற இழிவான இச்சைக்குச் சிறிதும் இடங் கொடுக்க மாட்டேன்.

(வள்ளுவருடைய கால்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீர் விடுகிறான்.)

வள் : எழுந்திரு; தம்பி! எப்போது உன் தவறை உணர்ந்து விட்டாயோ, அதற்காக உண்மையில் வருந்துகிறாயோ அப்போதே மன்னிப்புக்கு உரியவனாகி விட்டாய். இனி நீ நிச்சயம் திருந்தி விடுவாய். உன் மனைவிக்கு உண்மையான கணவனாக இருந்து அன்பு செலுத்தி நல்வாழ்க்கை வாழ்வாயாக!

(மற்றவர்கள் இக்காட்சியை கண்டு மகிழ்ச்சி கொள்கின்றனர். கிள்ளுவன் பூதகியை அழைத்துக் கொண்டு ஒரு பெரிய காரியத்தைச் சாதித்து விட்டது போல பெருமிதத்துடன் மிடுக்காக நடக்கிறான். நக்கண்ணன் வள்ளுவருடைய அருள் ஒழுகும் முகத்தைக் காண விரும்புகிறான். ஆனால் அச்சம் அவனை அழுத்துகிறது.)

வள் : போய் வருகிறேன், தம்பீ!

ஏக் : (அவர் முகத்தைக் கனிவுடன் நோக்கி) போய் வாருங்கள். தேவரீருடைய அறிவுரை எப்போதும் என் நினைவில் இருக்கும்.

(வணங்கி வழியனுப்புகிறான்.)

காட்சி—35

காலம்: பிற்பகல்

இடம் : வள்ளுவர் இல்லம்.

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், வாசுகி, ஏலேலசிங்கர்.

(வாசுகி நோய்ப் படுக்கையில் இருக்கிறாள். வள்ளுவர் அவளுக்கு மருந்து புகட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். ஏலேலசிங்கர் வருகிறார்.)

ஏலே : (உள்ளே வந்தவாறு) அம்மாவுக்கு இப்போது எப்படியிருக்கிறது? ஐயா!

வள் : (துயரக் குரலில்) அப்படியே தான் இருக்கு; ஏலேலசிங்கரே! சிறிதுகூடக் குணங் காணவில்லை.

ஏலே : உள்ளூர் வைத்தியத்தினால் தான் உபயோகம் தெரியவில்லையே! தலைநகரிலிருந்து பெரிய மருத்துவரை அழைத்து வந்து காட்டினால் என்ன? நான் வேண்டுமானால் காஞ்சிபுரத்துக்குப்போய் வருகிறேன். அப்படியே உங்கள் மாமனாரான தலைமை அமைச்சருக்கும் தகவல் சொல்லிவிட்டு வருகிறேன்.

வள் : (மனைவியின் முகக்குறிப்பைக் கவனித்தவாறு) சுவாமிநாத பண்டிதர் இன்று காலை மருந்தை மாற்றிக் கொடுத்

திருக்கிருர். இதனுல் குணந் தெரிகிறதா எனப் பார்த்து விட்டுப் பிறகு உங்கள் யோசனைப்படியே செய்வோம்.

ஏலே : வேறு ஏதேனும் வேண்டுமானுல் சொல்லுங்கள். நான் உடனே வாங்கி அனுப்புகிறேன்.

வன் : இப்போது ஒன்றும் வேண்டியதில்லை, ஏலேலசிங்கரே!

ஏலே : அம்மாவைக் கவனித்துக் கொள்ள மரகதத்தை அனுப்பி வைக்கிறேனே!

வன் : அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம்; ஏலேலசிங்கரே!

ஏலே : தறிவேலையையும் செய்துகொண்டு நீங்கள் அம்மாவை யும் எப்படிக் கவனித்துக் கொள்ளுவீர்கள்? சில நாட் களுக்குத் தறியை நிறுத்தி வையுங்களேன். குடும்பச் செலவைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்.

வன் : நீங்கள் ஒன்றும் சிரமம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம்; ஏலேலசிங்கரே!

ஏலே : ஐயா! ஒன்றுக்கும் இடந் தர மாட்டேன் என்கிறீர் களே!

வன் : உங்களுக்குச் சிரமம் எதற்கு?

ஏலே : எனக்குச் சிரமமா? அப்படித்தான் சிரமமென்ருலும் யாருக்குச் செய்கிறேன்? என் அன்னைக்குத் தானே! உங் கள் விருப்பத்தை மீறி எது செய்யவும் எனக்குத் துணிவு ஏற்படவில்லை.

வன் : உங்களுக்கு அலுவல் இருக்குமே! போய் வாருங்கள்.

ஏலே : போய் வருகிறேன்; ஐயா!

(ஏலேலசிங்கர் செல்கிருர். வள்ளுவர் வாசுகியைக் கவனிக்கிருர்.)

வள் : வாசுகி! கொஞ்சம் கஞ்சி சாப்பிடுகிருயா?

வா : (தலையசைத்துவிட்டு மெல்லிய குரலில்) வேண்டாம். நாதா! நீங்கள் என் பக்கத்தில் வந்து இப்படி உட்காருங்கள்.

வள் : (அருகில் அமர்ந்து வாசுகியின் முகத்தில் விழுந்திருந்த கூந்தலை ஒதுக்கிவிட்டு நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தவாறே) என்ன வாசுகி? என்ன வேண்டும்?

வா : எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்; நாதா!

வள் : உன் பெற்ருேருக்கு இப்போதாயினும் தகவல் சொல்லியனுப்பட்டுமா? அவர்கள் உன்னை வந்து பார்த்தால், உனக்குத் தெம்பாகக்கூட இருக்கும். ஏன் வேண்டாம் என்று பிடிவாதம் பிடிக்கிருய்?

வா : நீங்கள் என்னுடன் இருக்கும் போது வேறு யார் வந்து பார்க்க வேண்டும்? ஒத்தாசை செய்ய வேண்டும்?

வள் : என்ன இருந்தாலும், அவர்கள் உன்னைப் பெற்ற தாய் தந்தையரில்லையா? அவர்களுடைய அன்பும் ஆதரவும் உனக்குப் புத்துயிர் அளிக்கக்கூடும்.

வா : உங்களுக்கு எத்தனையோ தடவை சொல்லியிருக்கிறேன்; நாதா! நான் என்று உங்களுக்கு மாலையிட்டு வாழ்க்கைத் துணைவியாக வந்துவிட்டேனே, அன்றே நீங்கள் என் கணவர் மட்டுமல்ல; தாய், தந்தை, குரு, தெய்வம் எல்லாமாக மதித்துப் போற்றி வழிபட்டு வருகிறேன் என்று. அப்படியிருக்க, பற்றறுந்து போன பழைய பந்த பாசத்தைப் பற்றி நினைவுப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கிறீர்களே? நீங்கள் என் மனநிலையைச் சோதிக்கிறீர்களா? என்ன!

வள் : சே! சே! அதெல்லாம் இல்லை. நோயாயிருக்கையில் உற்ருர் உறவினரைப் பார்க்கணும் என்ற தாபம் இருப்பது மனித இயற்கை. அதனுல் சொன்னேன்.

வா : (உறுதியான குரலோடு) உங்களுடைய அன்பும் அரவணைப்பும் அருமைத்துணையும் இருக்கும் வரை நான் வேறு யாரையும் பார்த்து ஆறுதல் பெற வேண்டிய அவசியமில்லை.

வள் : வாசுகி! நீ அதிகம் பேசி உடம்பை அலட்டிக் கொள்ளாதே.

வா : நீங்கள் பயப்படாதீர்கள். நான் உங்களை விட்டுச் சீக்கிரம் போய்விட மாட்டேன்.

வள் : நீ என்ன பேசுகிருய்? வாசுகி!

வா : நான் உள்ளதைத்தான் சொல்லுகிறேன்; நாதா! எனக்கு எப்போதோ முடிவு வந்து விட்டது என்று தெரியும். உங்களுடைய உண்மையான அன்புதான் என் உயிரைப் பிடித்து நிறுத்தி வைத்திருக்கிறது.

வள் : (உருக்கமாக) வாசுகி! உன் அன்புக்கு அடைக்குந் தாழே கிடையாது என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். நான் இந்தப் பரந்த உலகில் ஒரு மனிதனுக உலாவுகிறேன் என்ருல், பெற்றவளை விட என்னைப் பல வகையிலும் பேணி வளர்க்கும் உன்னுடைய தயா உள்ளந்தான் காரணமாகும். அப்படிப்பட்ட உன்னை நான் எப்படிப் பிரிந்திருப்பேன்? பிரிந்து வாழ முடியும்?

வா : நீங்கள் எல்லாம் உணர்ந்தவர்கள். இவ்வுலகில் பிறந்தவர்கள் எப்பேர்ப்பட்டவர்களாயிருந்தாலும், என்ருயினும் ஒரு நாள் மரண மடைவது தவிர்க்க முடியாதது; இது இயற்கை என்பதையும் நீங்கள் நன்கு அறிவீர்கள். என் பிரிவு குறித்து நீங்கள் இவ்வளவு கவலைப்படலாமா? நாதா!

வள் : ஈருயிரில் ஓருயிர் பிரிந்து தனித்திருக்க முடியுமா? வாசுகி!

வா : பிரிய வேண்டி நேர்ந்து விட்டால் இயற்கையின் முடிவை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுதான். ஒரு சில ஆண்டுகளே உங்களுடன் வாழ்க்கை நடத்தினாலும், நான் நிறை வாழ்வு வாழ்ந்து விட்டேன் என்ற நிம்மதி எனக்கு இருக்கிறது, நாதா!

வள் : அது உண்மைதான், வாசுகி! நம் வாழ்வில் குறைப்படுவதற்கு ஒன்றுமேயில்லை.

வா : ஆனால், நமக்கு பிள்ளை இல்லாததை ஊரார் சுட்டிக் காட்டி அது நம் வாழ்வில் பெருங்குறை என்கிறார்களே!

வள் : அது என் செவியிலும் விழுந்திருக்கிறது.

வா : என்னைப் பொறுத்த வரையில் நமக்கு கால்வழி சேய் எதுவும் இல்லையே என்ற கவலை சிறிதும் கிடையாது. கால்வழிசேயை விடப் பலவகையிலுஞ் சிறந்ததான நூல்வழி சேய் ஒன்றை பெற்றுக் கொடுத்திருக்கிறீர்களே! அது போதும் எனக்கு, மறுபிறப்பிலும் மகிழ்ச்சி கொள்வதற்கு.

வள் : ஓ!

வா : கால் வழி சேய்களுக்குக் கால வரையறையுண்டு. ஆனால், நீங்கள் அரிதின் ஈன்று புறந்தந்துள்ள நூல் வழி சேயோ ஊழி ஊழிக்காலம் அழியாது இருக்கக் கூடியது. அதற்குப் பெற்றோர் நாம் என்று எண்ணும்போது எனக்கு எவ்வளவு பெருமையும் பூரிப்புமாய் இருக்கிறது தெரியுமா? நாதா!

வள் : வாசுகி! உன் மேதைமையை நான் எப்படி வியப்பேன்? நான் இயற்றியுள்ள திருக்குறளை உலகமெல்லாம் பாராட்டிப் புகழ்ந்தாலும், நீ இப்போது தெரிவித்த புகழ்ச்சிக்கு அவை எதுவும் இணையாகாது. நீ என் இலக்கியப் படைப்பை எவ்வளவு நன்றாக எடை போட்டு வைத்திருக்கிறாய்?

வா : நான் புகழ்ந்துரைத்து என்ன பயன்? நாதா! உண்மையில் இதைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்துப் பாராட்டிப் புகழ வேண்டியவர்களுடைய கவனத்துக்கு உங்களுடைய ஒப்பற்ற நூலான திருக்குறள் போகவில்லையே?

வள் : ஊம்.

வா : நான் எத்தனையோ முறை சொல்லியிருக்கிறேன்; ஏலேலசிங்கரும் இவ்வூர் அறிஞர்களும் உங்களை வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; இறையனார் தலைமை வகிக்கும் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துக்கு இந்நூலை எடுத்துக் கொண்டு போய் அரங்கேற்றி விட்டு வாருங்கள் என்று. என்ன காரணமோ! நீங்கள் 'ஆகட்டும்; பார்க்கலாம்' என்று காலம் கடத்திக் கொண்டு வருகிறீர்கள்.

வள் : நீண்ட நேரம் பேசியதனால் உனக்கு மூச்சுத் திணறுகிறது; பார், வாசுகி! அமைதியாயிரு. நான் போய்க் கஞ்சி கொண்டு வருகிறேன். ஒரு வாய் பருகி அயர்ச்சி நீங்கு.

வா : (கையமர்த்தி) எனக்கு இப்போது ஒன்றுமே வேண்டியிருக்கவில்லை; நாதா! இருங்கள்; என் இறுதி வேண்டுகோளை அமைதியாய்க் கேளுங்கள். நீங்கள் கூடிய சீக்கிரம் திருக்குறளை எடுத்துக் கொண்டு போய் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றி விட்டு வருவேன் என்று எனக்கு வாக்குறுதி அளியுங்கள். நான் நிம்மதியாக உயிர் விடுவேன்.

வள் : இப்படியெல்லாம் சொல்லலாமா? வாசுகி! எனக்கும் மதுரைத் தமிழ் சங்கத்திற்குப் போக வேண்டும்; சங்கத் தலைவரான இறையனாரையும் மற்றப் புலவர் பெருமக்களையும் பார்க்க வேண்டும்; அவர்களிடம் திருக்குறளைப் படித்துக் காட்டி அரங்கேற்றம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசைதான். அதற்கான சந்தர்ப்பத்தைத்தான் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், இது ஏன் உன்னுடைய இறுதி வேண்டுகோளாக இருக்க வேண்டும்?

வா : உங்கள் திருவாயிலிருந்து மலர்ந்துள்ள ஒவ்வொரு திருக்குறளும் விலைமதிக்க முடியாத மாணிக்கம். 1330 அருங்குறள்களும் உலகம் முழுவதும் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடிய ஒப்பற்ற நீதிநெறி முறைகளைக் கொண்டவை. உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு சாதி, சமய, இன, மொழி, நாட்டு மக்களுமே ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய பொது மறை. அது மட்டுமன்று, இது ஒரு பேரற நூல் ஆகும். இதன் சிறப்பை உலகமுழுதும் அறிந்து பெரும் பயன் அடைய வேண்டும் என்பது என்னுடைய தணியாத ஆசை. இந்த ஆவலைத்தான் என்னுடைய இறுதி வேண்டுகோளாக உங்கள் முன் வைக்கிறேன். இந்தப் பிரார்த்தனையை மனப் பூர்வமாக ஏற்று நிறைவேற்றினீர்களானால் அதுவே நான் பிறந்த பயனை அடைந்து விட்டதாக எண்ணி மகிழ்ச்சி கொள்வேன்.

வள் : வாசுகி! எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் நான் திருக்குறளை எடுத்துக் கொண்டு போய் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றிவிட்டு வருவேன். உன் ஆசையை நிச்சயமாக நிறைவேற்றுவேன். இதை நீ உறுதியாக நம்பலாம். முதலில் உன் நோய் சீக்கிரம் குணமடையட்டும்.

வா : நாதா! இன்னென்று உங்களைக் கேட்க வேண்டும். இந்த எண்ணம் நீண்ட நாளாக என் மனதைத் துளைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

வள் : அது என்ன? வாசுகி!

வா : வேறொன்றுமில்லை. நாதா! நாம் இல்வாழ்க்கை தொடங்கிய பின்னர் நான் உங்களுக்கு உணவு பரிமாறும் போதெல்லாம் ஒரு வள்ளத்தில் நீரும் ஊசியொன்றும் கொண்டு வந்து வைக்குமாறு தவறாமல் சொல்வீர்களே! அது எதற்கு? எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள்? என்பது இத்தனை ஆண்டுகளாகியும் புரியவில்லை. அன்பு கூர்ந்து அதற்குரிய காரணத்தை எனக்கு விளக்க வேண்டும். ஐயனே!

வள் : இச்சிறு விஷயத்தை உன் மனத்தில் வைத்து இத்தனை ஆண்டுகள் ஏன் உலப்பிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். முன்பே கேட்டிருக்கலாமே?

வா : கணவன் கட்டளை எதுவானாலும் அதை உடனே நிறை வேற்றுவது மனைவியினுடைய தலையாய கடமையாகும்; அது பற்றி வினவுவது முறையல்ல என்று மௌனமா யிருந்தேன் நாதா!

வள் : ஓ! அப்படியா? வள்ளத்தில் நீரும் ஊசியும் கேட்ட தற்குக் காரணம் நீ தாலத்தில் உணவைப் பரிமாறுகையில் சோற்றுப்பருக்கை வெளியே சிந்திவிட்டால், அதை ஊசியால் குத்தி எடுத்துக் கிண்ணத்தில் உள்ள நீரில் கழுவி உணவுடன் கலந்து கொள்வதற்காகத்தான். ஆனால், இத்தனை ஆண்டுகளில் ஒருநாளும் சோறு கறிகளை உண்கலத்திலன்றி வெளியே சிந்தும் படியாக நீ பரி மாறியதே இல்லை. ஆகவே, வள்ளத்தில் உள்ள நீருக்கும் ஊசிக்கும் வேலையே ஏற்படவேயில்லை.

வா : அப்படியா? நாதா! நான் பெரும் பேறு பெற்றுவிட்டேன்.

(வாசுகி நிம்மதியாக கண்களை மூடுகிறள். வள்ளுவர் பரபரப்புடன் அவளுடைய நாடியைப் பிடித்துப் பார்க்கிறார்.)

வா : (மெல்லிய குரலில்) நாதா! கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டு வந்து புகட்டுங்கள்.

(வள்ளுவர் விரைந்து சென்று தண்ணீர் கொண்டு வந்து புகட்டுகிறார்.)

வா : (தண்ணீரை மெல்ல அருந்திவிட்டு) நாதா! தயவு செய்து நீங்கள் தலைமாட்டில் அமர்ந்து என் தலையை எடுத்து உங்கள் மடிமீது வைத்துக் கொள்கிறீர்களா?

வள் : ஓ!

(தலைமாட்டில் அமர்ந்து வாசுகியின் தலையை மெல்லப் பிடித்து தம் மடிமீது வைத்துக்கொண்டு விசிறியால் விசிறுகிறார். அடுத்த கணம் வாசுகி தன் கன்னத்தை ஆதரவாகப் பற்றிக் கொண்டிருந்த கணவருடைய கரங்களைப் பற்றியவாறே அமைதியாக உயிர் விடுகிறாள். இதைக் கண்டதும் வள்ளுவர் துயருடன் மனைவியினுடைய முகத்தைப் பார்க்கிறார். அவருடைய கண்களிலிருந்து இரு சொட்டுக் கண்ணீர் வாசுகியின் முகத்தின் மீது விழுகிறது.)

வள் : (துயரத்தோடு பாடுகிறார்)

அடிசிற் கினியாளே! அன்புடை யாளே!
படிசொல் தவறாத பாவாய்! — அடிவருடிப்
பின்தூங்கி முன்எழுந்த பாவையே! போதியோ?
என்தூங்கும் என்கண் இரா.

(இத்துயர ஒலியைக் கேட்டுக் கொண்டே வந்த ஏலேலசிங்கர் வாசுகி அம்மை இயற்கை எய்திவிட்ட நிலையைக் கண்டு கண் கலங்குகிறார்.)

காட்சி—36

காலம் : முற்பகல்

இடம் : மதுரை செல்லும் வழி

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், இடைக்காடர், ஔவையார்.

(பெருமழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது. சிறிது தூரம் நனைந்து கொண்டே சென்ற வள்ளுவர் எதிரில் கண்ட ஓர் ஆலமரத்தின்

(அடியில் போய் ஒதுங்குகிருர். அவருக்கு முன்பே அவ்விடத்தில் இடைக்காடர் ஒதுங்கியிருக்கிருர்.)

இடை: வாரும், ஐயா! புத்தகத்துப் பேயரே! ஏன் மழைத் தூறலில் நிற்கிறீர்? உள்ளே தள்ளி வந்து இந்தச் சிற்றிலையின் கீழ் நில்லும்.

(வள்ளுவர் இக்குரல் கேட்டு இடைக்காடரைத் திரும்பிப் பார்க்கிருர்.)

வள்: மிக்க நன்றி, ஐயா!

இடை: நீர் எங்கிருந்து வருகிறீர்? எங்கே போகிறீர்?

வள்: மயிலையிருந்து வருகிறேன்; மதுரைக்குப் போகிறேன்.

இடை: ஓ!—உம் கையிலிருக்கும் சுவடி என்ன?

வள்: இது ஒரு நூல்; ஐயா!

இடை: நீர் எழுதியதா?

வள்: ஆமாம்; ஐயா!

இடை: எது பற்றி எழுதியிருக்கிறீர்?

வள்: மக்கள் வாழ்க்கை குறித்து மக்கள் வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் எப்படி யெப்படியெல்லாம் ஒழுங்குடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று இலக்கணம் வகுத்து அறநூல் ஒன்று ஆக்கியிருக்கிறேன்.

இடை: இந்நூலுக்கு என்ன பெயர் வைத்திருக்கிறீர்?

வள்: திருக்குறள் என்று பெயர் வைத்திருக்கிறேன்; ஐயா!

இடை: நல்ல பெயர் தான். நீர் இதை அரங்கேற்றுவதற்காகத் தான் போகிறீர் என்று நினைக்கிறேன்.

வள்: ஆமாம்; ஊகித்துக் கொண்டீர்களே!

இடை : மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருக்கும் புலவன்களெல்லாம் பொல்லாதவன்கள். தங்களைவிட உலகில் படித்தவர்கள் இல்லை; பெரும் புலவர்கள் இல்லை என்ற ஆணவம் அவர்களுக்கு அதிகம்.

வள் : இந்த அறிவாற்றல் ஒருவருக்கு மட்டும் உரியதல்ல; வல்லவர்களுக்கு வல்லவன் வையகத்தில் உண்டு என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது போலிருக்கிறது.

இடை : நீர் அவர்களைச் சமாளித்து விடுவீர்; ஆனாலும், நானும் உம்மோடு துணைக்கு வருகிறேன்.

வள் : நல்லவர்கள் துணை நன்மை பயக்கும்; ஐயா! உங்கள் அலுவலுக்குக் குந்தகம் இல்லையென்றால், என்னுடன் வாருங்கள்.

(இருவரும் சிறிது தூரம் சென்றதும் ஔவையார் எதிர்ப்படுகிறார்.)

இடை : ஔவையார் போலிருக்கே?

வள் : தம் ஒப்பற்ற பாடல்களால் உலகின் பெருமதிப்பைப் பெற்றுள்ள ஔவை மூதாட்டியா?

ஔ : ஆமாம். கோலையும் கூனையும் பார்த்துக் கூடவா தெரியவில்லை? இடைக்காடர் எப்போதும் இடக்காகப் பேசுவார் எல்லாவற்றையுந் தெரிந்து கொண்டே.

வள் : (வியப்போடு) இவர் இடைக்காடரா? இது வரை இவரைத் தெரிந்து கொள்ளாமலே என்னென்னவோ பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டேனே!

ஔ : கைக்கோலையும் போர்வையையும் முண்டாசையும் பார்த்து விட்டு, யாரோ ஆடு மாடு மேய்க்கும் இடையன் என்று எண்ணி விட்டீர் போலிருக்கு?

வள் : நான் அப்படி ஒன்றும் நினைக்கவில்லை; அம்மா! வெறும் வெளித்தோற்றத்தைப் பார்த்து விட்டு ஆளை மதிப்பிடுகிறவன் இல்லை நான். உருளும் பெரிய தேருக்கு அச்சாணி

போன்றிருக்கும் மிகப் பெரியவர்களும் சாதாரணமாகக் காணப்படுகிறார்கள் என்பதை நான் அறிவேன்.

இடை : நீர் அழுத்தமான ஆள் தான். ஔவை மூதாட்டி யாரே! இவரைப்பற்றி உங்களுக்குச் சொல்ல வில்லையே! இவர்......(வள்ளுவர் பக்கம் திரும்பி) ஐயா! ஊரைக் கேட்டேனே ஒழிய, உம் பெயரை கேட்கவில்லை. வம்பாக ஏதேதோ உரையாடிக் கொண்டிருந்ததில்.................

வள் : என்னை வள்ளுவன் என்று அழைப்பார்கள்.

இடை : புதுமையான பெயராயிருக்கே?

ஔ : இவர் வள்ளுவக் குடியைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும். நாஞ்சில் வள்ளுவன் என்று ஒருவன் கூட நாஞ்சில் மலைநாடு என்ற நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருந்தான்.

இடை : நீங்கள் எல்லா நாடுகளுக்குஞ் சென்று மன்னர் களிடம் பொற்கிழி வாங்கி வருபவராயிற்றே! நீங்கள் சொன்னால் சரியாய்த் தானிருக்கும்.

ஔ : பாண்டி நாட்டு மேற்குப் பகுதியில் இருக்கும் மலைத்தொடர்களின் நடுவே நாஞ்சில் மலை என்று ஒரு குன்று இருக்கிறது. அதைச் சூழவுள்ளது தான் நாஞ்சில் நாடு. அதைத்தான் நாஞ்சில் வள்ளுவன் ஆண்டு வந்தான். அவனுடைய மரபினர் பல அரசாங்கங்களில் பெரிய பதவிகளை வகித்து வருகிறார்கள். இக்குடிப் பெயரையே இவர் தம் இயற்பெயராக வைத்துக் கொண்டார் போலிருக்கு.

வள் : நான் பிறந்த குடியைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றுந் தெரியாது, அம்மா! அதுமட்டுமல்ல; என் தாய் தகப்பனார் யார் என்று கூடத் தெரியாது. நான் குழந்தைப் பருவத்திலேயே அநாதையாகி விட்டவன். துள்ளுவர் என்ற வேளாளர் என்னை எடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கியிருக்கிறார். நான் கொஞ்ச காலம் தொண்டைமான் இளந்திரையன்

என்ற தொண்டை மண்டலப் பேரரசனிடம் கரும காரியம் பார்த்து வந்தேன். அவர் 'இராயசேகரன்' என்ற சிறப்புப் பட்டத்தை எனக்கு வழங்கினர்.

இடை : உங்களுக்குப் பின்னே இவ்வளவு வரலாறு இருக்கிறதா?

வள் : செயலுக்குத்தான் சிறப்பேயொழிய, பிறப்புக்குச் சிறப் பில்லை.

இடை : அதிருக்கட்டும்; சிறிது முன்னே உருவத்தைப் பார்த்து ஒருவரை மதிப்பிடக்கூடாது என்பதற்கு ஒரு உதாரணம் சொன்னீரே! அதை உங்கள் நூலில் குறிப் பிட்டிருக்கிறீரா?

வள் : குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்! ஐயா! கேளுங்கள்.

உருவுகண்டு எள்ளாமைவேண்டும் உருள்பெரும் தேர்க்கு அச்சாணி அன்னார் உடைத்து.

ஔ : மிக நன்ருக இருக்கிறதே! வாக்கும் வளமாயிருக்கிறது. குறள் வெண்பாவில் பாடியிருக்கிறீரா?

வள் : ஆம்; அம்மா!

இடை : அதனுல்தான், இவர்தம் நூலுக்குத் திருக்குறள் என்று பெயர் வைத்திருக்கிருர்.

ஔ : இடைக்காடரே! இவரை எங்கு சந்தித்தீர்கள்?

இடை : சிறிது நேரத்துக்கு முன் மழைக்கு ஒதுங்கிய இடத்தில் இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டோம். இவர் மதுரைக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிருர்.

ஔ : நானும் அங்குதான் போகிறேன். வழித்துணை கிடைத்து விட்டது. ஆமாம்; இடைக்காடரே! நீர் எங்கு......?

இடை : என் சமாசாரந்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே! ஒரு குறிக்கோளில்லாது கால் சென்ற வழியில் காடு மேடு சென்று கொண்டிருப்பவன் என்று. ஆனுல், வள்ளுவரைச் சந்தித்த பின்னர் என் பாதை மாறி விட்டது. நானும்

அவருக்குத் துணையாக மதுரைக்குத்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறேன். நாம் மூவருமாகப் போய் தலைகனம் கொண்ட சங்கப் புலவர்களைத் தட்டிக் கேட்டு விட்டு வருவோம்.

ஔ : எனக்கு ஒரு நல்ல வாய்ப்பு தான். வள்ளுவரின் திருக்குறள் அரங்கேற்றத்தையும் காணலாம் அல்லவா?

இடை : திருக்குறள் அரங்கேறுவதற்கு உங்கள் உதவி வேண்டும்; ஔவைப் பெருமாட்டியே!

வள் : ஆமாம்; அம்மா! கலைமகள் போல் விளங்கும் நீங்கள் என் நூல் அரங்கேற்றத்துக்குப் பேருதவி புரிய வேண்டும்.

ஔ : கட்டாயம் செய்வேன். ஒரு நல்ல நூலை நானிலமும் அறியச் செய்விக்க வேண்டியது ஒவ்வொருவருடைய கடமையுமாகும். ஐயா!

வள் : மிக்க நன்றி; அம்மா! இடைக்காடரே! என்னுடைய மூத்த சகோதரி போலுள்ள ஔவை மூதாட்டியை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்ததற்காக உங்களுக்கு நான் மிகவும் கடமைப்பட்டவன்.

இடை : நமக்குள் உபசார வார்த்தை எதற்கு? வாருங்கள்; விரைந்து செல்வோம். மீண்டும் மழை வருவதற்கு முன்.

ஔ : (மேலே வானத்தைப் பார்த்துவிட்டு) வானம் வெளி வாங்கி விட்டது. இனி மழை வராது. ஆனாலும், பொழுது சாய்வதற்குள் நகர எல்லையை அடைந்து விடவேண்டும்.

(மூவரும் வேகமாக நடக்கின்றனர்.)

காட்சி—37

காலம் : காலை

இடம் : மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், இடைக்காடர், ஔவையார், மற்றும் புலவர்கள்.

(மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நக்கீரர் முதலியவர்கள் அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். சங்கப் பணியாளன் ஒருவன் வந்து வள்ளுவர், ஔவையார், இடைக்காடர் ஆகிய மூவரும் வந்திருப்பதை அறிவிக்கிறான்.)

பணியாளன் : ஐயா! யாரோ மூவர் வந்திருக்கிறார்கள். உங்களைப் பார்க்கணுமாம்.

நக் : யார்? எதற்காக நம்மைப் பார்க்கணுமாம்?

சிறுமேதாவியார் : புலவர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு யாராயினும் வந்திருப்பார்கள்.

வெள்ளிவீதியார் : ஏதாயினும் ஏடுகள் எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம் என்று சொல்லியிருப்பார்களே!

பணி : புலவர்கள் என்றுதான் சொன்னார்கள். ஒருவருடைய கரத்தில் ஒரு பெரிய சுவடி கூட இருந்தது.

நக் : சரி! சரி! போய் அவர்களை வரச்சொல்லு.

கபிலர் : தலைவர் இறையனாரும் அரசர் உக்கிரப் பெருவழுதி யாரும் இல்லையே! அவர்கள் நூலை ஆராய்வதற்கு.

நக் : நாமே பார்த்து அனுப்பிவிட்டால் போகிறது.

(பணியாள் போகிறான். சில விநாடிகளில் ஔவையார் முன்னே வர, இடைக்காடரும் வள்ளுவரும் உள்நுழைகின்றனர். நக்கீரர் ஔவையாரைப் பார்த்து விட்டுத் திடுக்கிடு கிறார். கபிலரும் பரணரும் மகிழ்ச்சி கொள்ளு கின்றனர்.)

வள் : வணக்கம், ஐயா!

நக் : நீங்கள் யார்? எந்த ஊர்?

வள் : (பாடுகிறார்)

எந்தஊர் என்றீர்? இருந்தஊர் நீர்கேளீர்!
அந்தஊர் செய்தி அறியீரோ! — அந்தஊர்
முப்பாழும் பாழாய் முடிவில்ஒரு சூனியமாய்
அப்பாழும் பாழாய் அறும்.

நக் : என்ன! குறும்பாகப் பதில் சொல்கிறீர்?

இடை : நீங்கள் நாடறிந்த நல்லிசைப் புலவர்களல்லவா! நான் ஒரு செய்தி சொல்லுகிறேன். அதை ஒரு பாடலாகப் பாடிக் காட்டுவீர்களா?

சிறுமேதாவியார் : அது என்ன சொல்லும்?

இடை : ஒரு ஆற்றங்கரை. அதில் ஒரு மாமரம். அதன் கிளையில் ஒரு காக்கை உட்கார்ந்திருக்கிறது. அது 'கா! கா!' எனக் கரைகிறது. அவ்வழியாக இடைச்சிறுவன் ஒருவன் வருகிறான். காக்கையை ஓட்ட அவன் கையில் கோலில்லை. ஆனால், ஒலிக் குறிப்பாலேயே அதை ஓட்ட முயல்கிறான். அவன் ஒலித்த ஒலி எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை அந்த ஒலிக்குறிப்புத் தோன்ற ஒரு பாட்டுப் பாடுங்கள்; பார்க்கலாம்.

(புலவர்கள் ஒருவரை யொருவர் திகைப்புடன் பார்க்கின்றனர்.)

இடை : (ஏளனமாக) என்ன! தெரியவில்லையா? நான் பாடட்டுமா?

நக் : நீர் கூடப் பாடுவீரோ?

இடை : கேளும்; பாடுகிறேன்.

ஆற்றங் கரையின் அருகிருந்த மாமரத்தில்
காக்கை யிருந்து 'கஃகஃ'எனக் – காக்கைதனை
எய்யக் கோலில்லாமல் "இச்! இச்! இச்!" என்றான்
வையக் கோனார்தம் மகன்.

கபி : பலே! மிக நன்றாயிருக்கிறதே!

(நக்கீரர் முதலிய புலவர்கள் அவமானத்தால் தலை குனிகின்றனர்.)

நக் : (வள்ளுவரை நோக்கி) நீங்கள் வந்த காரியம் என்னவோ?

வள் : நான் இயற்றியுள்ள நூல் ஒன்றைச் சங்கத்தில் அரங்கேற்ற வேண்டும்.

நக் : எங்கே? அதைக் காட்டும்; பார்ப்போம்.

வள் : சங்கத்தலைவர் யாரென அறியலாமோ? நீங்கள்......

சிறு : இவர்தான் நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே என்று சிவபெருமானிடமே வாதாடிய நக்கீரர். இவரே தலைவர் மாதிரிதான்.

வள்: நான் இறையனாரைக் காண விரும்புகிறேன். மன்னர் பெருமானும் ஒரு புலவர் என்று அறிகிறேன். அவரும் இருக்க வேண்டும். முறையாக என் நூல் சங்கத்தில் அரங்கேற்றம் பெற வேண்டும்.

நக் : அப்படியானால், நாளை வாரும். அரங்கேற்றத்துக்கு ஏற்பாடு செய்வோம்.

வள் : நாங்கள் போய் வருகிறோம். நாளை அரங்கேற்றத்திற்கு வந்து விடுகிறோம்.

(மூவரும் வெளியேறுகின்றனர். புலவர்கள் மௌனமாக அவர்களைப் பார்க்கின்றனர்.)

காட்சி—38

காலம் : காலை

இடம் : மதுரைத் தமிழ் சங்கம்

உறுப்பினர் : இறையனார், உருத்திர சன்மர், உக்கிரப் பெருவழுதி, வள்ளுவர், ஔவையார், இடைக்காடர், நக்கீரர் முதலியோர்.

(சங்கத் தலைமை ஆசனத்தில் இறையனார் அமர்ந்திருக்கிறார். வலப்பக்கம் அரசன் உக்கிரப் பெருவழுதியும், இடப்பக்கம்

உருத்திரசன்மர், நக்கீரர் முதலிய புலவர் கள் புடை சூழ வீற்றிருக்கின்றனர். அவர் களுக்கு முன்னுல் ஒளவையார், வள்ளுவர், இடைக்காடர் உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். அவையோருந் திரண்டிருக்கின்றனர்.)

வள் : வணக்கம், தலைவர் இறையனுர் அவர்களே! அரசர் பெருமானே! புலவர் பெருமக்களே!

இறை: அரசர்: வணக்கம்; வாருங்கள்; ஐயா! ஒளவை மூதாட்டியாரும் வந்திருப்பது எங்களுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. அம்மையாருடைய வருகை அரிதாகி விட்டதே!

ஒள : தலைவரும் மன்னரும் கூழுக்குப் பாடும் இந்தக் கிழவிக்குக் காட்டும் அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் மிக்க நன்றி.

இறை : வள்ளுவரே! உம் நூலைக் கொண்டு வந்திருக்கிறீரா?

வள் : (சுவடியை எடுத்து நீட்டியவாறு) கொண்டு வந்திருக் கிறேன்; இந்தாருங்கள்; ஐயா! (இறையனுரிடம் தருகிறுர்.)

உக் : நேற்று இந்த நூலைப் பார்வை இடுவதற்குத் தர மறுத்து விட்டாராமே! வள்ளுவரே! முன்னதாகப் பார்த் திருந்தால் அரங்கேற்றத்துக்கு எளிதாக இருக்கும் அல்லவா?

இடை : (குறுக்கிட்டு) தந்திருக்கலாம். ஆனுல்......?

இறை : ஏன் தயங்குகிறீர்கள்? சொல்லுங்கள்.

இடை : இங்கு எவர் நூல் எழுதிக் கொண்டு வந்தாலும் 'இது பழைய நூல்; பழைய ஏடுகளைப் பார்த்து எழுதி வந்தது' எனக் கூறி விரட்டி விடுவார்கள் என்றும், அரங்கேற்ற வந்தவர் தம் நூலைப் படித்துக் காட்டிக் கொண்டு வரும் போதே சிலர் தலைவர் ஆசனத்துக் கடியில் மறைந்திருந்து பழைய ஏடுகளில் அதை எழுதிக் கொண்டே வந்து, 'இதோ பாருங்கள்; அந்தப் பழைய ஏட்டுப்பிரதி'

என்று எடுத்துக் காட்டி மருள வைத்து விடுவார்கள் என்றும் கேள்விப்பட்டிருந்ததால்தான், வள்ளுவர் நக்கீரரிடம் அதை முன் கூட்டித் தருவதற்குப் பயந்தார்.

நக் : (ஆத்திரமாக) இது யாரோ பொருமையால் கட்டிவிட்ட பொய்க் கதை. இத்தகைய வஞ்சனைச் செயல் வேறு எந்தச் சங்கத்திலாயினும் நிகழ்ந்திருக்கலாம். இறையனாரே தலைவராயிருக்கும் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அங்கம் வகிக்கும் நல்லிசைப் புலவர்களாகிய நாங்கள் நல்ல நூல்களாயிருந்தால் உவகையோடு ஏற்றுக் கொள்வோம்.

உக் : நமது சங்கத்தில் இருப்பவர்கள் நல்லியல்புடையவர்கள் என்பதை நானிலம் அறியுமே!

இறை : நாவிருப்பவர்கள் நாலுஞ் சொல்வார்கள். நாம் அதைப் பொருட்படுத்தக் கூடாது. இப்போது நாம் அரங்கேற்றத்தைக் கவனிப்போம். வள்ளுவரே! இந்தாருங்கள்; நீங்கள் தந்த சுவடி. படித்துச் சொல்லுங்கள்.

வள் : ஓலைச்சுவடி உங்களிடமே இருக்கட்டும். நீங்கள் ஏதாயினும் பார்த்துக் கேட்பதற்கு வசதியாயிருக்கும். நான் நினைவு ஏட்டில் அனைத்தையும் பதித்து வைத்திருக்கிறேன்.

உரு : அதிசயிக்கத் தக்க அறிவாற்றல் இது; ஐயா!

உக் : அதில் என்ன ஐயம்?

இறை : வள்ளுவரே! நம் சங்கப் பலகையில் வந்து அமர்ந்து உம் நூலை அரங்கேற்றும்.

ஔ : ஆமாம்; அதுதான் முறை.

நக் : சங்கப் பலகையில் வள்ளுவரோடு யார் இருப்பது?

உக் : ஆமாம்; யார் உடன் இருப்பது?

(இறையனார் புன்முறுவல் செய்துவிட்டு மௌனமாக இருக்கிறார். மற்றப் புலவர்கள் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொள்கின்றனர். வானிலிருந்து ஒலி எழுகிறது.)

அசரீரி : திருவள்ளுவரோடு சங்கப் பலகையில் உருத்திர சன்மர் உடனிருப்பாராக!

இறை : உருத்திரசன்மரே! அசரீரியின் வாக்குப்படி நீங்கள் போய் திருவள்ளுவருடன் சங்கப் பலகையில் அமருங்கள். அவர் அரங்கேற்றட்டும்.

(உடனே உருத்திரசன்மர் எழுந்து திருவள் ளுவரைக் கைப்பிடித்து அழைத்துச்சென்று சங்கப்பலகையில் அமர்த்தித் தாமும் அவ ருடன் அமர்கிருர்.)

இறை : (சுவடியைப் பிரித்துப் பார்த்தவாறு) இந்நூலை நீங்கள் எழுதியதன் நோக்கம் என்ன? வள்ளுவரே!

வள் : அறியாமை என்னும் இருட்டில் சரியான தடந் தெரியா மல் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு அறிவொளி ஊட்டி நன்னெறி காட்டவே திருக்குறளை இயற்றினேன்; ஐயா!

நக் : இந்நூலில் எப்பொருள் குறித்து விவரித்திருக்கிறீர்கள்?

வள் : முதன்மையாக அறத்தை. அடுத்து பொருளுக்கும் இன் பத்துக்கும் இடந் தந்திருக்கிறேன்.

கபி : வீடுபேற்றைப்பற்றி நீங்கள் எதுவும் சொல்லவில்லையா?

வள் : அதைத் தனியாகச் சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை. அறத்திலேயே அடங்கி விடுகிறது.

நக் : அறம் என்ருல் என்ன? விளக்க முடியுமா?

வள் : மனத்தில் மாசு எதுவும் இல்லாமல் இருப்பதுதான் அறம். அறனெனப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே; அதனுல் வருவதுதான் உண்மையான இன்பம்.

நக் : நீங்கள் அறத்தின் வழி பொருளை ஈட்டமுடியுமா? பொய் புரட்டு இல்லாமல் அதைச் சேர்க்க முடியாது என்கிருர் களே?

வள் : சரியல்ல; பொருளை அற வழியிலேயே ஈட்ட முடியும். அதற்கு மனஉறுதி வேண்டும்.

கபி : நீங்கள் சொல்லும் பொருள் அருளுக்கு வழி காட்டுமா? பொருள் வந்துவிட்டால் மக்கள் மருளில் ஆழ்ந்து விடுவார்கள் என்பதை நடைமுறையில் பார்க்கிறோமே!

வள் : அதெல்லாம் இல்லை. பொருள் என்னும் பொய்யா விளக்கம் மருளாகிய இருளையெல்லாம் அடியோடு விரட்டி விடும். ஆனால், அது அன்போடும் அருளோடும் வரவேண்டும். அருள் என்னும் அன்பு பெற்ற குழந்தை பொருள் என்னும் செல்வச் செவிலியால்தான் நன்றாக வளர முடியும். தீய வழியில் பொருளைத் திரட்டினால் அது நிலைத்து நிற்காது என்றும் நான் இந்நூலின் வாயிலாக எச்சரித்து இருக்கிறேன்.

நக் : பொருளைப்பற்றிப் பேசியது போதும். இன்பத்தைக் கவனிப்போம்.

பர : (நகைத்து) எல்லா உயிர்களுமே இன்பத்தைத் தானே அவாவிக் கொண்டிருக்கின்றன? அறம், பொருளைப் பற்றியெல்லாம் அவைகளுக்கு அதிக அக்கரையில்லை.

வள் : அப்படிச் சொல்வதற்கில்லை. இன்பத்தை முற்றுகத் துய்ப்பதற்குங்கூட அறத்தின் சார்பு அவசியம். பொருள் அதற்கு உறுதுணையாக இருத்தல் வேண்டும்.

இறை : அப்படியா?

ஔ : என்ன அப்படிக் கேட்கிறீர்கள்? இறையனருக்குத் தெரியாததா?

வள் : அறத்தால் வருவது தான் உண்மையான இன்பம் என்பது என் கருத்து. அன்பும், அறமும் துணையாக இருந்தால் தான், இல்வாழ்க்கை வாயிலாக ஆணும் பெண்ணும் துய்க்கும் இன்பம் பண்பும் பயனும் உடையதாய் இருக்கும். இவைகளையெல்லாம் நான் முப்பாலிலும் நன்கு விரித்துரைத்திருக்கிறேன்.

இறை : வேறு ஏதேனும் கேட்க வேண்டுமா? நக்கீரரே!

நக் : இல்லை. நான் கேட்க வேண்டியதையெல்லாம் கேட்டு விட்டேன். வள்ளுவர் தந்த விளக்கம் எனக்கு மன நிறைவை யளித்து விட்டது.

உக் : நக்கீரரே இப்படிச் சொல்லிவிட்ட பின்னர் வேறு யாருக்கு என்ன கேள்வி கேட்க வாயெழும்?

உரு : வள்ளுவத்தை நாம் இன்னும் உரைத்துப் பார்க்க முற்பட்டோமானால், நம்முடைய அறிவின் மாற்றுத்தான் குறைந்து போகும்.

சிறுமேதாவியார் : ஒரேயடியாக அப்படிச் சொல்லி விடுவதற்கில்லை நாம் வள்ளுவர் குறளை இதுவரை உரைத்துப் பார்த்தது ஒருபுறமிருக்கட்டும். சங்கப்பலகை இந்நூலை எப்படி எடை போடுகிறது என்று பார்ப்போம்.

பர : (பரிகாசமாக) அட! நாம் வேறு; சங்கப்பலகை வேறு? மேதாவியார் மூளை குறுக்கில் பாய்கிறதே!

இறை : விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள் உங்கள் கருத்தை. அடுத்து நாம் என்ன செய்யவேண்டும்?

சிறு : சங்கப் பலகையைக் கொண்டு போய் பொற்றுமரைக் குளத்தில் மிதக்க விடுவோம். அதில் நாம் 49 புலவர்களும் அமர்ந்து திருக்குறளையும் வைக்கச் செய்வோம். சங்கப் பலகை அதை ஏற்றுக் கொண்டால், திருக்குறள் ஒப்பற்ற நூல் என்று நாம் ஒப்புக் கொள்வோம். இல்லையானால்...

இறை ; சங்கப்பலகை ஏற்றுக் கொண்டால்தான் நீர் வள்ளுவர் குறளை ஒப்புக் கொள்வீர். அவ்வளவு தானே! (அரசனை நோக்கி) மன்னா! சிறுமேதாவியார் சொல்கிறபடியே செய்து விடுவோமா?

உக் : செய்து விடுவோம்.

உருத் : எனக்கு வேலையில்லாமல் போய்விட்டது.

(சங்கப்பலகை மீது இருந்து எழுந்து வருகிறார். வள்ளுவரும் அவரைப் பின் தொடருகிறார். உடனே பணியாளர்கள் சங்கப் பலகையைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்ப் பொற்றாமரைக் குளத்தில் மிதக்க விடுகின்றனர். பின்னே சென்ற சங்கப் புலவர்கள் அதில் போய் வரிசையாக அமருகின்றனர். ஔவையாரும் இடைக்காடரும் உடன் வரச் சென்ற வள்ளுவர் தம் திருக்குறள் சுவடியை சங்கப்பலகையில் புலவர்களுக்கு மத்தியில் வைக்கிறார். உடனே சங்கப் பலகை திருக்குறளின் சுவடி மட்டும் இருக்கும்அளவுக்குச் சுருங்கி, புலவர்களைக் குளத்தில் தள்ளி விட்டுத் திருக்குறளுக்கு மட்டும் இடந்தருகிறது. இதைக்கண்டு அனைவரும் ஆச்சரியத்தால், 'ஆகா!' என ஆரவாரம் செய்கின்றனர். சங்கப்புலவர்கள் ஆடை நனைய குளத்தில் இருந்து வெளியேறி அவமானத்தால் தலைகுனிந்து நிற்கின்றனர்.)

இறை : சிறு மேதாவியார் இப்போது என்ன சொல்கிறார்?

சிறு : தலைவர் அடியேனை மன்னிக்க வேண்டும். ஆணவம் அறிவுக் கண்ணை மறைத்துவிட்டது.

இறை : வள்ளுவருடைய திருக்குறள் இதுவரை வெளிவந்துள்ள அறிவு நூல்கள் எல்லாவற்றிலும் தலைசிறந்தது; உலகிலேயே ஒப்பற்ற ஒரு நூல் என்று நாம் அறிஞர் உலகுக்கு அறிவிக்கின்றோம். வள்ளுவர் புகழ் வையகமெங்கும் பரவுக என்றும் வாழ்த்துகின்றோம்.

எல்லோரும் : திருவள்ளுவர் வாழ்க! வாழ்க!!

(வாழ்த்தொலி எதிரொலிக்கிறது. சங்கப்புலவர் அனைவரும் திருவள்ளுவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு வாயார வாழ்த்துகின்றனர்.)

இறை : திருவள்ளுவரே! உம்முடைய ஒவ்வொரு குறளும் தமிழ்த் தெய்வத்தின் திருவடிகளில் அர்ச்சிக்கத்தக்க பொன்மலர்கள். செந்தமிழ்க் கற்பகத்தின் தேன் பிலிற்றும் தெய்வத் திருமலர்.

உக் : நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப் பொருளாக உரைத்த நீர் பிரம்ம தேவரே! உமக்கு சென்னி தாழ்த்துகிறேன்.

கபி : உம்முடைய குறளில் உலகமுழுவதையுமே காட்டிவிட்டீர்! ஐயா!

பர : திருமால் வாமனராய் வந்து உலகை ஈரடியால் அளந்தது போல், வள்ளுவரே! நீர் குறள் வெண்பாவால் மக்கள் உள்ளத்தை முழுதும் அளந்து விட்டீர்.

மாமூலனார் : அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கின் திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவர் நீர்!

அரிசில் கிழார் : பரந்த பொருளையெல்லாம் பாரறிய சுருங்கிய சொல்லால் விரித்துப் பொருள் விளங்கச் சொல்லும் உம்முடைய ஆற்றலை வேறு யாரிடமும் இதுவரை நான் காணவில்லை.

வெள்ளிவீதியார் : செய்யா மொழிக்கும் வள்ளுவரே! நீர் மொழிந்த பொய்யா மொழிக்கும் பொருள் ஒன்றுதான் என்று தெரிந்து கொண்டோம்.

மாங்குடி மருதனார் : ஓதற்கு எளியதாய் உணர்தற்கு அரிதாகி வேதப் பொருளாய் மிக விளங்கி உள்ளுதொறும் உள்ளு தொறும் உம்முடைய வாய்மொழி எங்கள் உள்ளத்தை உருக்குகின்றது, ஐயா!

தமிழ்நாகனார் : எல்லாப் பொருளுமே குறள் பாவில் இருக்கின்றன. இதன் பால் இல்லாத எப்பொருளும் இல்லை.

களத்தூர்கிழார் : வள்ளுவர் குறளை ஓதிவிட்டால் அருமறைகள் ஐந்தையும், சமய நூல் ஆறையும் கூடப் படித்தறிய வேண்டியதில்லை என்பது என் கருத்து.

கவுணியனார் : வள்ளுவரே! உம்முடைய இன் குறள் சிந்தைக்கு இனியது! செவிக்கு இனியது. வாய்க்கு இனியது. வந்த இருவினைக்கு மாமருந்து; ஐயா!

இடை : (சங்கப் புலவர்களைப் பார்த்து) நீங்கள் எல்லாம் புகழ்ந்துரைத்து விட்டீர்கள் அல்லவா? வள்ளுவர் குறளுக்கு என் பாராட்டைக் கேளுங்கள்:

கடுகைத் துளைத்து எழுகடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தரித்த குறள்.

ஔ : கடுகு கூட பெரிது, ஐயா! இடைக்காடரே! வள்ளுவர் தம் ஆற்றலால் அணுவையும் துளைத்து விட்டார்.

அணுவைத் துளைத்து எழுகடலைப் புகட்டி
குறுகத் தரித்த குறள்.

உரு : (நகைத்தவாறு) எல்லாரும் சேர்ந்து வள்ளுவரைப் புகழ் மழையில் குளிர்வித்து விட்டீர்கள். என்னைக் கேட்டால் இதுகூடக் காணாது என்பேன்.

உக் : வள்ளுவரே! நீரும் எங்கள் தமிழ்ச்சங்கத்தில் புலவராய் வீற்றிருந்து சிறப்புச் செய்யவேண்டும்.

நக் : ஆமாம். எங்களுடன் இருந்து நீங்களும் நம் தாய் மொழியை வளப்படுத்துங்களேன்.

வள் : உங்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கமுடியாத நிலையிலிருப்பதற்கு வருந்துகிறேன். எனக்கு இன்னும் சில கடமைகள் இருக்கின்றன. நான் உடனே ஊருக்குத் திரும்பிச் செல்ல வேண்டும்.

இறை : வள்ளுவரை வற்புறுத்தாதீர்கள். அவர் வையகம் முழுவதற்கும் உரியவர். நாம் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க மண்டபத்துக்குள் அவரை அடைத்துவிடக் கூடாது. ஐயா! நீங்கள் உங்கள் விருப்பப்படியே போய் வாருங்கள்.

உரு : நீங்கள் உங்கள் ஊருக்குத் திரும்புவதற்கு முன் சிரமம் பார்க்காது பொதிய மலைக்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கு

நம் தமிழ் வளத்துக்காகவே தவம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் அகத்திய முனிவரிடம் திருக்குறளைக் காட்டி அவருடைய வாழ்த்தையும் பெற்றுக்கொண்டு செல்லுங்கள், ஐயா!

வள் : உங்கள் யோசனைக்கு நன்றி; உருத்திர சன்மரே! நீங்கள் கூறியபடியே தமிழ் தந்த தவ முனிவரைத் தரிசித்து திருக்குறளை அவருடைய திருவடிகளில் வைத்து அருள் ஆசி பெற்றுத் திரும்புவேன். (மற்ற எல்லோரையும் பார்த்து) நான் போய் வருகிறேன். எல்லோருக்கும் என் அன்பு வணக்கம்.

ஔ :
இடை: } நாங்களும் விடை பெற்றுக் கொள்ளுகிறோம், புலவர்களே!

இறை : போய் வாருங்கள்; நலமே! ஐயன்மீர்!

வள் : (தமக்குள்) வாசுகி! உன் இறுதி வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி விட்டேன். உன்னுடைய ஆன்மா அமைதி அடைவதாக!

எல்லோரும் : திருவள்ளுவர் வாழ்க! திருக்குறள் வாழ்க! தமிழ் வாழ்க! வாழ்க!!

(வாழ்த்தொலி முழங்குகிறது.)

முற்றுப் பெற்றது.

திருவாளர் நாரண-துரைக்கண்ணன் அவர்கள் 1906-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 24-ந் தேதியன்று திருமயிலாப்பூரில் பிறந்தவர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் நல்ல புலமை பெற்றவர். 'எழுதுகோல் தெய்வம்; எழுத்தும் தெய்வம்' என்று நம்பி இலக்கிய வாழ்வு நடத்திவருபவர். 'எனது தொழில் இலக்கியம் படைப்பது' என்று சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமை கொள்பவர். நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எழுதி வருகிருர். லோகோபகாரி, தேசபந்து ஆகிய வாரப் பத்திரிகைகளில் துணை ஆசிரியராகவும், திராவிடன், இந்தியா ஆகிய தினசரிப் பத்திரிகைகளில் துணை ஆசிரியராகவும் எட்டு ஆண்டுகளும், ஆனந்த போதினி, பிரசண்ட விகடன் ஆகிய இரு இதழ்களுக்கு ஆசிரியராக முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளும் பணியாற்றியவர். சிறுகதை, நாவல், நாடகம், இலக்கியக் கட்டுரைகள், வாழ்க்கை வரலாறுகள் என இலக்கியத்தின் பல துறைகளிலும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்கள் இயற்றியிருக்கிருர். ஜீவா, வியோ, வேள் மைவண்ணன், துலாம் முதலிய புனைப்பெயர்கள் இவருக்கு உண்டு. தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஒரு சிறப்பான தகுதி பெற்றிருப்பவர். 'தமிழகத்தின் தலைசிறந்த இலக்கியக் கலைஞர்' என, பேரறிஞர்கள் இவரைப் புகழ்ந்து பாராட்டியிருக்கின்றனர். தமிழ்நாடு நாடக சங்கித சங்கமும், தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கங்களும் இவருக்கு விருதுகள் வழங்கிப் பெருமைப்படுத்தி இருக்கின்றன.